

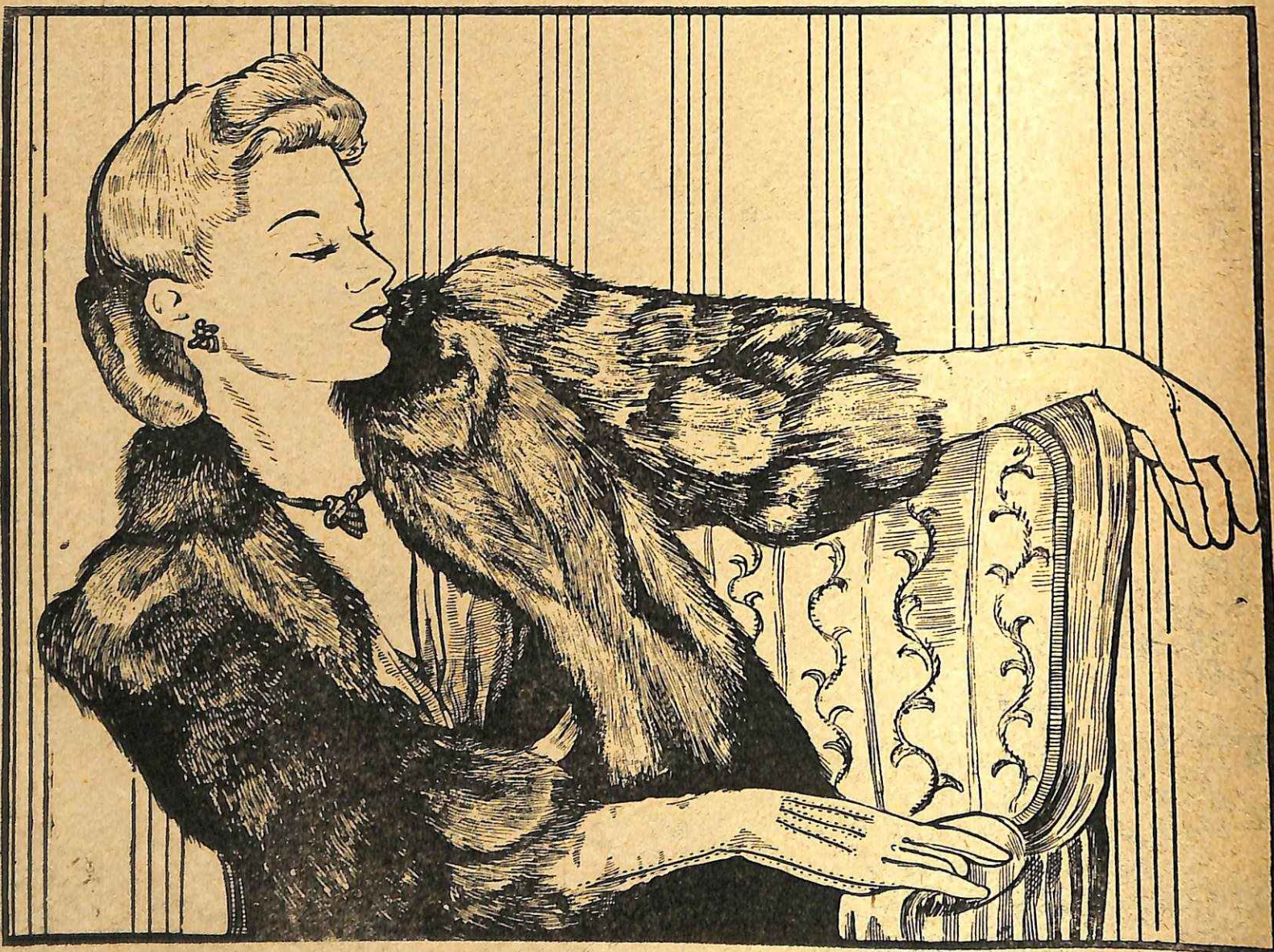
ΕΒΔΟΜΑΣ

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

ΕΤΟΣ 12 ΟΝ
ΑΡΙΘ. 648

AKRON

—Πολλές φορές εθαύμασες τὰ σερ βίτσια μου, τὰ μιμιπελό μου, τὰ ἔργα τέχνης πού ἔχω σπιτί μου καί μέ συνεχάρης γι' αὐτά. Τώρα πού ἤλθε ἡ ὥρα νά ἐτοιμάσης κι' ἐσύ τὸ σπιτί σου, μὴν κουράζεσαι ἄδικα. Πήγαινε κατ' εὐθείαν στοῦ Κατάστη μα ΑΚΡΟΝ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Θά βρῇς ἐκεῖ τόσο μεγάλη ποικιλία, ὥστε δὲν θά φύγῃς ἀπρακτικὴ ἀσφαλῶς. Ἀλλωστε τὰ καλλιτεχνικά εἶδη τοῦ σπιτιοῦ μου πού σοῦ ἀρέσουν τόσο, προέρχονται ὅλα ἀπ' ἐκεῖ.

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1940 Ἀριθ. 648

Ἀθηναϊκο περιεργό

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΤΟ ΞΕΝΥΧΤΙ!...

Λόγω τῶν Ἀπόκρως, ἐπεστράφη τὸ ξενύχτι. Τὰ χορευτικὰ κέντρα, οἱ ταβέρνες, τὰ νυκτερινὰ ἐστιατόρια, τὰ καφενεῖα, ἐτοιμάσθηκαν νά υποδεχθοῦν τοὺς παλαιούς πελάτες καὶ ξενύχτηδες, Φροῦδὴ ἐλπίς! Κανεῖς δὲν ἐπάτησε. Οἱ Ἀθηναῖοι φύσει ξενύχτηδες, ξεσυνήθισαν νά ξενυχτοῦν.

Σ' ἓνα χορευτικὸ κέντρο, τρεῖς (ἀριθ. 3) μόνον πελάτες ἐκάθηντο σ' ἓνα τραπέζακι. Περὶ τὰ εἴκοσι (ἀριθ. 20) γκαρσόνια σμοκινφορεμένα με ἀμφίβολα σμόκιν ἐπερίμεναν νά «πέσει πελατεία». Ἡ τζάζ μπάντ ἐστρίγγιζε ἀπελπιστικά. Τὸ ταχὺ πού ἔπαιζε ἑμοιαζε με S. O. S. βυθιζομένου καραβιοῦ.

— Δυό-τρεις μέρες νά περάσω ἔτσι, μοῦ εἶπε μιά στιγμὴ ὁ καταστηματάρχης, θά τὸ κλείσω τὸ ρημάδι.

— Τί συμβαίνει;

— Ἐμάθε ὁ κόσμος νά ξενυχτᾷ. Ἐμάθε. Ὅριστε κύριε. Τρεῖς ἄνθρωποι εἶναι στὸ μαγαζί μου. Ἐχῶ φωταφία γιὰ τρεῖς χριστιανούς, παίζω ὀρχήστρα γιὰ τρεῖς πελάτες, ἔχω φωτίζει, τὴ μισὴ ἀγορὰ καὶ μόνον τρεῖς πελάτες ἦπιαν ἀπὸ τρεῖς μπύρες... μὲ μιά μερίδα πατάτες τηγανητές γιὰ μεζέ!... Πού θά πάμε;

— Ὑπάρχει κρίσις;

— Κάθε ἄλλο. Κρίσις συνθείας ὑπάρχει μονάχα. Ἐμάθε ὁ κοσμάκης. Νωρίς-νωρίς στὸ σπιτάκι του, μὴνες τώρα, ἔμαθε καὶ ἔμαθε...

— Τί ἔμαθε;

— Τὸ ξενύχτι!

— Καὶ τί ἔμαθε;

— Οἰκονομίες. Βέβαια κάποιοι χριστιανὸς φουκαρὰς, ἀντελήφθη στὸ τέλος τοῦ μηνὸς τὸ πορτοφόλι του βαρύτερο. «Βρέ τί γίνεται;» θά εἶπε. Τὸ ἀνοίγει μετὰ τὰ φιλά του, βλέπει πλεόνασμα. «Πλεόνασμα ἔχω!» ἐσκέφθη. Κι' ἐμάντευσε τὴν προέλευσίν του. Καὶ εἶδε τὸ συμφέρον του.

— Συμφέρον βέβαια!...

— Ὁ κοσμάκης κοιμάται. Ἡ Ἀθήνα δὲν κατοικεῖται πιά ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ κότες...

— Κότες εἶπατε;

— Κότες μάλιστα. Ἐννοῶ ὅτι κοιμοῦνται νωρίς. Τί νά τὴν κάνω ἐγὼ τὴν τζάζ-μπάντ καὶ τίς χαδάγιες; Νά τίς στέλνω νά ξεπνοῦνε τὸν κόσμο; Ὁχι, πέστε μοῦ ἐσείς...

— Ἐγὼ δὲν ξέρω. Δὲν εἶμαι εἰδικός.

— Ὁχι πέστε μου. Ἐσείς τί θά ἐκάνατε στὴ θέσῃ μου;

— Ὁ,τι κάνει ὅλος ὁ κόσμος.

— Ὅλος ὁ κόσμος κοιμάται. Νά κοιμηθῶ κι' ἐγὼ;

— Ὁχι βέβαια, ἀλλὰ οὔτε καὶ μπορείτε ν' ἀντιδράσετε. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος δὲν θέλῃ νά πάῃ σ' ἓνα κέντρο, ποῖος θά τὸν ὑποχρεώσῃ; Ὁ νόμος; Ἐκτὸς ἂν μπορείτε νά ἐγκαταστήσετε τὴν δικαστικὴ μέθοδο «διαίας προσαγωγῆς μαρτύρων» ἐπὶ γλεντζέδων. Νά τοὺς φέρετε με τὴν Ἀστυνομία.

— Μὲ κοροϊδεύεις κύριε;

Ἐθάρωσε πολὺ καὶ ἀπεμακρόνθη ἀπὸ τὸ τραπέζακι μας. Σὲ λίγο ἐπλησίασε πάλι νά μᾶς διηγηθῇ κάτι τι. Ἐφαινόταν ἔξαλλος.

— Ὅριστε κύριοι!... Ὅριστε κατάστασις. Ὅσοι ἀπὸ ἀναμονὴ μῆος νύχτας στὸ ἄδειο μου μαγαζί, εἶδα νά φτάνῃ στὴν πόρτα ἓνα αυτοκίνητο ἀεροδυναμικὸ, ἐπὶ τὰ θέσεων.

— Διμουζίνα;

— Ἀπ' αὐτό!... Τὸ ἀμάξι ἦταν γεμάτο κυρίους καὶ κυρίες με φράκα καὶ τουαλέττες...

— Λοιπόν;

— Τὸ αὐτοκίνητο ἐστάθηκε, κατέβηκε ἓνας, μιά γυναικίᾳ φωνῇ τοῦ εἰπῶσε: «Κύτταξε νά ἴδῃς ἂν ἔχῃ ἄσμε νά κατέβουμε κι' ἐμεῖς...» ὁ κύριος ἐμπήκε μέσα, τοῦ ἐμειδίασα μὲ δση εὐγένεια μπορούσα, ἔριξε μιά ματιά καὶ ξαναβγήκε λέγοντας στὴν πόρτα τοῦ «ψυχὴ δὲν εἶναι!...».

— Τρομερό!...

— Βέβαια τρομερό. Αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ ὅλο καὶ θά ἔπιναν καμμιὰ σαμπάνια, ὅλο καὶ θάτρωναν κανένα μπιφτέκι, κανένα ζαμπόν, κανένα κρύο γαλόπουλο... Μόλις μάθαινε ὅτι «ψυχὴ δὲν εἶναι», ἐστρίψανε. Γιατί κύριε μοῦ τὸ κάνεις αὐτό; Στὸ μαγαζί πᾶς γιὰ νά φῇς κάτι καὶ νά πῇς ἢ γιὰ νά δῇς «ψυχές»; Ψυχές ἔχει στὴν Κόλαση καὶ στὸν Παράδεισο...

Ἐξάλος ἦταν... Ἀπεμακρόνθη πάλι καὶ ξαναγύρισε:

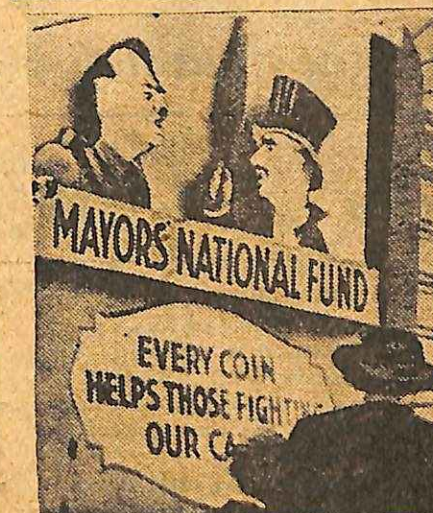
— Ἐμάθε ὁ κόσμος νά γλεντᾷ. Ἐμάθε!...

Ἐσυμφωνήσαμε κι' ἐμεῖς. Τί νά κάνουμε;

ΔΗΜ. ΠΑΝ-
ΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε!

Μιά εἰκόνα

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

Οἱ κάτοικοι τῆς Αὐστραλίας εἶχαν τὴν ἐξῆς παράξενη ἐμπνευσίς γιὰ νά μαζέψουν χρήματα γιὰ τοὺς στρατιώτες των: ἐτοποθέτησαν στοὺς δρόμους διαφόρων πόλεων ἓνα εἶδος μικροῦ κουκλοθέατρου, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἰδικοῦ μας καραγκιόζη, τὸ ὁποῖο ἐργάζεται με μηχανικὸ ἐλατήριο. ἔχει μόνον δύο φιγούρες, ἓνα ὁμοίωμα τοῦ Τσάμπερλαιν με τὴν ἱστορικὴ ὀμπρέλλα του καὶ ἓνα ὁμοίωμα τοῦ καγκελαρίου Χίτλερ. Ὅταν ρίξῃ κανεὶς σ' ἓνα εἰδικὸ κουτί ἓνα κέρμα, τότε τὸ μηχανήμα τίθεται εἰς ἐνέργειαν καὶ ὁ Τσάμπερλαιν... κτυπᾷ με τὴν ὀμπρέλλα του τὸν Χίτλερ. Μιά μεγάλη ἐπιγραφή ἀναγράφει: «Ἐθνικὸς ἔρμος.—Κάθε κέρμα σας ἐνισχύει τοὺς πολεμιστὰς μας».

Ἐνα στίχο

ΑΠΟΚΡΗΝ

Τὴν εἶδα τὴν γκαμήλα, οἰκτρὰ κουρελιασμένη, μπροστὰ ἑνὸς Ἀράπη. βαστοῦσε τὸ τουμπὶ κι' ἐνῶ ἐπροχωροῦσε βουδῇ, στεγνῇ, θλιμμένῃ, εἶπα τὸ τοῦ Ἀμλέτου: —Τοῦ μπη ὁρ νὸτ τοῦ μπη!

Ἄλλοτε ἡ γκαμήλα ὅταν ἐβόδιε στὴν πιάτσα, ἔδινε καὶ τὸν τόνο τρελλοῦ καρναβαλιοῦ, κι' ἐχάριζε στὸν κόσμο ἡ τρύπια τῆς λινάτσα τὸ κέφι τοῦ «ἐθίμου», τὸ γλέντι τοῦ ἀπολλοῦ.

Σήμερα πού κανένας, κανεὶς δὲν τὴν κυτᾷ κι' ἐνῶ μπροστὰ ὁ Ἀράπης βαράει τὸ τουμπὶ, πέραστικὸς κανένας, τὴν βλέπει καὶ στεναίνει αἰ λείει τὸ τοῦ Ἀμλέτου! —Τοῦ μπη ὁρ νὸτ τοῦ μπη!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Τὰ ρεπορτάζ τῆς «Ἑβδομάδος»

Μέ τά...Ταξί-Γκέρλς!...

Τὰ κορίτσια πού διαρκῶς χορεύουν

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ. — ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΤΟ... ΛΓΩΓΙ.—ΠΟΣΟ ΚΟΣΤΙΖΕΙ Η... ΚΟΥΡΣΑ. —ΠΩΣ ΣΑΣ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΧΟΡΟ. — ΤΟ... ΒΑΣΑΝΟ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ.—ΤΟ ΠΟΝΗΡΟΝ... ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.—ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΤΑΞΙ-ΓΚΕΡΛΣ.

ΠΡΕΠΕΙ ώρισμένως σήμερα ν' ἀνακαλύψωμεν τὰ ταξί-γκέρλς! Τό...είδος είναι σπάνιον, σάν τό... ζαμπόν τῆς... Πολωνίας νά ποῦμε, καί πρέπει νά πάρουμε γραμμὴ τὰ χοροδιδασκαλεῖα μὲ τὴν στερεότυπη ἐρώτηση:

— Ἐχετε ταξί-γκέρλς, παρακαλῶ;
Μᾶς ἐπιδεικνύουν ὅμως ὑπαλλήλους μισθωτάς, εκπαιδευτὲς δηλαδή, πού δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μὲ τὰ ταξί πού ζητάμε...

— Ἐμεῖς, κύριοι, ζητάμε χορεύτριες... ταξί... πού τίς χορεύει δηλαδή κι' ἀμέσως πληρώνει τήν... κούρσα σου, αὐτὸ θέλουμε. Τόχετε;

— Ὁχι!
— Ὄστε;
Κάποιος ὅμως μᾶς ἐσφύριξε μιά διούση και τόν... ἐφίλησαμεν σταυροειδῶς, ἀπὸ... ἐνθουσιασμόν!

— **ΕΕΕ**—
Καί νά μας λοιπόν στὸ πιδ μοντέρνο καὶ συγχρονισμένο στούντιο χοροῦ τῶν Ἀθηνῶν στὸ «Ρέξ» τοῦ κ. Μ. Ἱεροπόλου, στὴν ὁδὸ Χαριλάου Τρικούπη.
— Ἐπὶ τέλους κ. Ἱεροπόλε, ἔχετε ὁσεῖς ταξί-γκέρλς;

Ἡ δις Φέξη καὶ ὁ κ. Τσαταλίδης, σὲ μιά φιγούρα τοῦ νέου ἐκκεντρικοῦ χοροῦ σουίνγκς τ.α.

— Μάλιστα, περᾶστε!
— Δόξα τῷ Θεῷ ἐπὶ τέλους!
Ὁ κ. Ἱεροπόλος γελά:
— Καί μάλιστα διαθέτουμε ταξί... πρῶτης κατηγορίας.

Πράγματι δὲ τὰ τρία εταξί τοῦ κ. Ἱεροπόλου εἶναι τρεῖς γλυκύτερες κοπέλλες, σχεδὸν τρεῖς... χάριτες!

Ὁμοίωσιν ντυμένες μὲ μαύρες ποδιές καὶ χαριτωμένα ἄσπρα κουμπάκια στοὺς ὤμους. Στὸ στήθος ἔχουν καρφωμένο τό... σῆμα... Τί διάβολο! Ἐχουν καὶ ταξίμετρο αὐτὰ τὰ κορίτσια;

Ὁ κ. Ἱεροπόλος μᾶς συνιστᾷ...

— Ἐλευθερία Φέξη ἡ ἀπρώτη μας... Νίκη Ἀθανασίου καὶ Καίτη Τασουλίδου. Τὰ κορίτσια μᾶς εἶναι συγχρόνως ἐκπαιδευτὲς καὶ... ταξί...

— Κύριε Ἱεροπόλε, μᾶς ἐπιτρέπετε ν' ἀνακρίνομεν τίς δεσποινίδες;

Διότι, ὅλα κι' ὅλα! Ὁ κ. διευθυντὴς εἶναι... κέρβερος!

Δὲν ξεχνᾶμε διόλου τίς προσπάθειές του, ἀπὸ ἐτών, νά βγάλῃ ἀπὸ τὴν δυσφήμιση τὸ ἑλληνικὸ χοροδιδασκαλεῖο...

Ἐπὶ τέλους μᾶς δίδεται καὶ ἡ... ἀδεια κυκλοφορίας μὲ τὰ ταξί του...

— Λοιπὸν δεσποινίδες Ἐλευθερία... πείστε μας ποιά εἶναι ἡ δουλειά σας;

— Μαθαίνουμε στοὺς ἄνδρας νά χορεύουν! Τοὺς παραλαμβάνει πρῶτα ὁ πρῶτος ἐκπαιδευτὴς μᾶς ὁ κ. Ν. Τσαταλίδης καὶ τοὺς μαθαίνει τὰ βήματα καὶ τὴν θεωρίαν τοῦ χοροῦ καὶ κατόπιν τοὺς παίρνουμε ἑμεῖς γιὰ νά τοὺς παραδώσουμε σὲ δέκα τὸ πολὺ ἡμέρες τέλειους χορευτὰς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κοσμικῆς ντάμας, χωρὶς τὸν φόβο πλέον δι' αὐτὴν... ξενοχιάσουν!

— Μπᾶ ὥστε... αὐτὸ τὸ ὄφιστασε δσεῖς;

— Πάνω κάτω εἶναι τό... βάσανο τοῦ ἐπαγγέλματός μας, κύριε.

— Ὄστε ἄλλα βάσανα δὲν ἔχετε;

— Ναί καὶ τοῦτε... ψιθυρισμοὺς τῶν χορευτῶν... Θεέ μου, ἐσεῖς οἱ ἄνδρες ἔχετε ἀνεξάντλητη... φαντασία καὶ πονηρόν... πνεῦμα πού ὁμολογῶ δι' αὐτὸν τὸ βόρσκω πολὺ πολιτισμένον. Ἐρχεται, διάβολε, ὁ χορευτὴς νά μάθῃ χορὸ καὶ τὸ γυρίζει στὸ φλέρτ χωρὶς νά σκέπτεται ὅτι τὸ πρῶγμα καταντᾷ γελόιον... Νὰ φλερτάρῃς τῇ... δασκάλᾳ σου καὶ νά ξενοχιάζῃς... τὸ ἀντικείμενον τοῦ φλέρτ σου... Ἄ, εἶναι πολὺ ἀστείον...

— Ἀστείον, δεσποινίδες, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὰ ἐλαφρονικά του... Τί θέλετε νά σᾶς πῇ ἕνας ἄνθρωπος πού σᾶς ἀγκαλιάζει καὶ σᾶς χορεύει; Βέβαια γιὰ ἔρωτα θά σᾶς μιλήσῃ καὶ ὅχι γιὰ τό... δελτίον τοῦ

Ὁ κ. Ἱεροπόλος, διευθυντὴς τοῦ «στούντιο» «Ρέξ», δὲν εἶναι μόνον ἕνας μεγάλος μύστης τῆς Τερψιχόρης, ἀλλὰ καὶ φανατικὸς λάτρης τῆς Πολυμνίας καὶ τῆς Ἑρατοῦς, ἀφοῦ γράφει καὶ ὠραία ποιήματα.

χρηματιστηρίου... Τί γνώμη ἔχετε, δεσποινίδες, γιὰ τὸ χορὸ;

— Ἄ ὁ χορὸς ἀφίστα πού εἶναι κοινωτική ἀνάγκη σήμερα, ἔχει καὶ τὸ αἰσθητικὸ του περιεχόμενο ἀφοῦ, μάλιστα εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὸν ρυθμὸ καὶ τὴ μουσική.

— Μᾶς τὰ λέτε βλέπω... ὠραία!

— Μὰ ξέρετε, ἐπεμβαίνει ὁ κ. Ἱεροπόλος, ἡ δεσποινὶς Ἐλευθερία εἶναι μαθήτρια τῆς ρυθμικῆς τοῦ κ. Μοριάνωφ.

— Τὰ συγχαρητήριά μου λοιπόν, θά ἔχετε βέβαια καὶ ὄνειρα...

— Ἀχ ναί... νά διαπρέψω στὴ ρυθμική καὶ στὸ μπαλέττο...

— Θέλετε νά μᾶς πῆτε τώρα καὶ γιὰ πιδ πεζὰ πράγματα; Πῶς σᾶς παίρνουν σὲ κούρσα; Πῶς πληρώνεσθε;

— Πληρώνομεθα κύριε ἀπ' τοὺς χορευτὰς. Κάθε χορευτὴς ἀγοράζει ἀπ' τὸ ταμεῖον μάρκες.

» Κάθε μάσκα κοστίζει δύο δραχμὲς καὶ δίδει τὸ δικαίωμα ἑνὸς χοροῦ τριῶν καὶ μισοῦ λεπτοῦ μὲ τὸ ταξί-γκέρλ...

» Συνήθως κάνουμε 40—60 χοροὺς τὴν ἡμέρα καὶ φυσικὰ εἰσπράττομε ἰσάριθμες μάσκες πού τίς ἐξαργυρώνουμε στὸ ταμεῖο μὲ δίδραχμα...

... ..
Οἱ χορευταὶ ὅμως... κραδαίνουν τριγύρω μας τίς μάρκες των καὶ ἀναγκάζομεθα νά ἐλευθερώσουμε τὰ κορίτσια γιὰ νά δουλέψουν.

Δουλεῖα ὑπὸ τοὺς ἥχους ὀρχήστρας τεσσάρων ὀργάνων ὅπου οἱ δοξαριὲς τοῦ βιολιοῦ σκορπᾶνε ἀνατριχίλες καὶ τὸ σαξοφῶν θρηνῶδει τοὺς ἐρωτικούς καὶ μῶμους του...

Καὶ τὰ ταξί-γκέρλς «εργάζονται» ἀνθίστανται, στὴν ἀορυθμία τῶν πρωταρχῶν χορευτῶν, δίνουν τὸ στύλ στὸν χορευτὴ καὶ ἄκουσιν μὲ ἐπαγγελματικὴ ἀδυναμία τὰ βῆματα μουμουρίζουν οἱ χορευταὶ, συναπαρμένον ἀπὸ τίς παθητικότητας καὶ... ξεμαλιστικές πατούσες τῆς ὀρχήστρας...

Ι. ΑΝΤΩΝΙΔΗΣ

ΟΤΑΝ ὁ κ. Μενέλαος ἐγύρισε ἀργὰ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο, ἡ γυναῖκα του ἦταν καθισμένη στὸν καναπέ καὶ διάβαζε κάτι μὲ προσοχὴ στὴν ἐφημερίδα.

— Εὐτέρπη, βάλε νά φᾶμε. Εἶχα συνεργασία μὲ τὸν Ὑπουργὸ κι' εἶμαι ἐθελωμένος ἀπὸ κούραση. Ἐχουμε τρελλαθῇ στὴ δουλειά τώρα τελευταῖα μ' αὐτὰ τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια...

— Εἶναι ὅλα ἔτοιμα. Σοῦχω καὶ θροῦμπες ἑλῆς πού σ' ἀρέσουν...

— Γυναῖκα, εἶσαι μάλαμα.

— Μὲ τὰ λόγια τὸ ξέρω κι' ἐγώ...

ἔκανε αὐτὴ μ' ἕνα διπλωματικὸ γυναικεῖο χαμόγελο.

— Συμβαίνει τίποτα, Εὐτέρπη;

— Κάτσε τώρα νά φᾶμε... Δὲν εἶπες πῶς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ δὲν πρέπει ν' ἀνοίγουμε συζητήσεις;

— Ἀντρούλη μου, νά σέ φιλήσω!...

— Μὰ κύτταξε — πρόσθεσε αὐτός, κουνώντας τὸ δάχτυλο — νά μὴ μοῦ κἀνῆς ἀπιστίες μὲ κανέναν μασκαρά...

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε... Ἄν μοῦ τύχῃ καμμιά καλὴ εὐκαιρία...

Καὶ γέλασαν κι' οἱ δυὸ περήφανοι καὶ εὐχάριστη μένοι.

— **ΕΕΕ** —

Τὴ Δευτέρα τὸ πρωῒ ὁ κ. Μενέλαος ἔμπαινε σ' ἕνα κατ' ἀστυχία εἰδικό, ἀπ' αὐτὰ πού ἀνοίγουν μαζὶ μὲ τὸ τριώδιο κι' ἔχουν ἀπ' ἔξω κρεμασμένες προσωπίδες καὶ ντόμινα.

Τὸ κοκκίνο ντόμινο

Ἱεροπόλεως
διήγημα

τῆς κ. ΜΑΡΚΙΝΑ

Κι' ἔτρεξε στὴν κουζίνα.

Τὸ φαγητὸ τελείωσε. Ὁ κ. τμημαάρχης, ἑσπλωμένος στὴν ἀγασπημένη πολυθρόνα του, ἀπολαμβάνει τὸ σιγαρέττο του, κυττάζοντας ρεμβαστικά ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ γυναῖκα του ἐξαντλεῖ τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβαζε.

— Λοιπὸν... εἶπε αὐτός, συνεχίζοντας τὴ διακοπείσα συζήτηση, ἔχουμε παράπονα, Εὐτέρπη; Δὲν εἶσαι εὐχάριστη μὲν ἀπὸ τὴ ζωὴ μας;

— Δὲ λέω αὐτό... μὰ δὲ βρίσκεις ὅτι παραζοῦμε μονότονα, πολὺ ὑπηρεσιακά, ὅπως λέτε καὶ σεῖς οἱ ὑπάλληλοι. Κοντεύει νά γίνῃ κι' ἐδῶ λιγάκι σάν Ὑπουργεῖο. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Φαί, ὅπου καὶ λίγο κινηματογράφος. Κοντεύουμε νά μουχλιάσουμε. Πρὶν γίνῃς τμηματάρχης, ἔλεγε πῶς δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά μας. Νά, τώρα, πᾶνε δυὸ χρόνια πού ἔγινε τμηματάρχης καὶ τὸ τροπάρι δὲν ἄλλαξε. Ὁ κόσμος ἔξω κινεῖται, φρεσκάρεται... Νά! Κύτταξε δῶ τί γίνεται... (Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ἐφημερίδα).

Ἐπιτροπές, ἑορτές, καρναβάλια... Πήγαμε κι' ἐμεῖς μιά φορά σ' ἕνα μεγάλο χορὸ νά ἰδοῦμε πῶς ζῇ ὁ κόσμος; Ὅχι, χρόνια παντρεμένοι δὲ βγήκαμε ἀπ' τὸ καθόδι κι' ἐμεῖς, σκυλιὰ δὲν ἔχουμε, γιὰ νά μὴν κουνήθουμε κι' ἐμεῖς λιγάκι παρὰ ὅξω;

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ κ. Μενέλαου ἔδειξε συγκίνηση. Ἐξ ἄλλου ἦταν ἀπόγευμα Σαββάτου κι' αὐτὸ ἔχει νά κἀνῃ στὴ διάθεση ἑνὸς ὑπαλλήλου.

Ἄναψε ἕνα δεύτερο τσιγάρο—πράγμα πού συνήθιζε σ' ἐξαιρετικὲς περιστάσεις — ἐμελέτησε νοερῶς τὴν ὑποβληθεῖσαν αἴτησιν καὶ παρ' ὅλγο νά τῇ «θὰ ἐν-ογήθῃ τὸ ταχύτερον» Μὰ εἶπε ἀπλᾶ:

— Εὐτέρπη, θά πάμε στὸ χορὸ τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων καὶ μάλιστα μασκέ!

— Ἦθελα, παρακαλῶ, δυὸ ντόμινα. Ἐνα σκούρο γιὰ μένα κι' ἕνα γυναικεῖο χρωματιστό... νά, σάν αὐτό, ἐπὶ παραδείγματι...

Καὶ ἔδειξε ἕνα ὠραῖο κόκκινο ντόμινο μὲ μαῦρη κουκούλα καὶ κίτρινες ταντέλλες, πού ἦταν περασμένο ἐπάνω σὲ μιά κόκκα.

— Αὐτό, ἐξαιρετικῶς, εἶναι παραγγελία κι' εἶναι πουλημένο... Ἄν θέλατε κανένα ἄλλο... Διαλέξτε, εἶπε ὁ ἔμπορος.

— Ὁχι, θά ἤθελα ἕνα τέτοιο.

— Νά σᾶς τὸ ἐτοιμάσουμε, κύριε. Ἐχουμε σήμερα Δευτέρα. Τὴν Πέμπτη θά τῶχετε.

— Μὰ νά εἶναι τὸ ἴδιο ἀκριβῶς,

κόκκινο μὲ τὰ σχετικὰ.

— Μείνετε ἤσυχος, κύριε. θὰ εἶναι ἀπαράλλαχτο.

— **ΕΕΕ** —

Ἡ τζαζ-μπάντ χαλᾷ τὸν κόσμον σπὴ φωτόλουστη σάλα. Ἡ κ. Εὐτέρπη πλέει εἰς ὠκεανούς εὐδαιμονίας. Ἐπαρχωτοπούλα καθὼς ἦταν, χρόνια τώρα, τῶς ὄνειρο νά ξεφαντώσῃ ἕνα βράδυ Ἰνκόρνιτο — ὅπως ἔβλεπε νά γίνεται στὸν κινηματογράφο. Σ' ὅσους ὑποκλίθηκαν μπροστά της καὶ ζήτησαν νά τὴ χορέψουν, δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση κι' ἐδέχθη προθυμότητα.

Ὁ κ. Μενέλαος ἐξ ἄλλου, κατόπιν καλῆς συνεργασίας μὲ τὸν Βάκχο, ἔκανε κι' αὐτός καλὰ τὸ μέρος του καί, μολοντί στὸ χορὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐπιδέξιος, μπερδεύτηκε ὥστόσο μὲ σὸ κοινὸ πανηγύρι καὶ πρόσφερε κι' αὐτός τὴ μονάδα του στὸ σύνολο, ὅπως ἕνα κοινὸ ἀντίγραφο πού ἀποτελεῖ μέρος ἐνὸς ὁγκώδους ὑπουργικοῦ φακέλλου...

Μὰ κάποια στιγμή... «Μενέλαε, εἰσαι στὰ καλά σου ἢ ὀραματίζεσαι;» ἐσκέφθη ὁ γραφειοκράτης κι' ἔμεινε κόκκαλο μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια.

Σὲ κάποια ἀπόμεινη γωνία ἡ γυναῖκα του, κρεμασμένη τρυφερά στὸ μπράτσο ἑνὸς χαριτωμένου πιερότου, φαίνονταν νά τὴν ἀπασχολῇ κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ χορὸ καὶ τὸ γλέντι.

Σὲ λίγο, τὸ ζευγος, πάντα τοῦσερὰ ἐνωμένο καὶ μὲ λόγια μισὰ καὶ ὑπονοούμενα, ἐκινήθη πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ πρὶν ὁ κ. Μενέλαος προφθάσῃ νά σκεφθῇ, νά δράσῃ, ὁ πιερότος μὲ τὴ λεία του μῆκαν σ' ἕνα ταξί κι' ἐφυγαν. Τότε μόνον ὁ ἐμβρόντης σύζυγος κατάρθωσε νά

συγκεντρωθή. Και ὤρμησε μ' ἓνα ἄλλο ταξί ἐπὶ τὰ ἴχνη τους.

— ΕΕ —

Ἡ κ. Εὐτέρπη—ἡ Εὐτέρπη ἡ πραγματική, γιατί ὁ κ. Μενέλαος κυνηγοῦσε τὸ σωσίδι της, τὸ ἄλλο κόκκινο ντόμινο, ποὺ κατὰ διαβόλου σύμπτωση ἦταν κι' αὐτὸ στὸν ἴδιο χορδὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ—ἡ κ. Εὐτέρπη, λοιπόν, πέρασε μέσα σὲ μισή ὥρα ὅλες τὶς λύπες καὶ τὶς ἀγωνίες ποὺ μπορεῖ νὰ περάσῃ ἓνας ἄνθρωπος μέσα σὲ τόσο χρονικὸ διάστημα. Ἀφοῦ ἀπελπίσθηκε νὰ ψάχνῃ μέσα στὴ σάλα τοῦ χοροῦ γιὰ τὸν ἄντρα της, ἐγύρισε στὸ μακρινὸ τους σπιτί κακὴν-κακῶς καὶ μὲ τὰ πόδια, γιατί τὰ χρήματα τὰ κρατοῦσε ὅλα ἐκεῖνος. Στὸ δρόμο εἶδε κι' ἔπαθε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ μερικὸς μεθυσμένους μασκαράδες ποὺ τῆς ρίχτηκαν.

Πεσμένη στὸν καναπέ, σωρὸ-κουβάρι, ράκος ἀνθρώπινο, δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοῦθῇ μὲ τὸ νοῦ της καὶ τί νὰ πρωτοκάνῃ. Νέ φροντίσῃ, νὰ τρέξῃ... μὰ ποῦ; Μιά ἐθλεπε μπροστὰ της ἐρωτικὰ ἀγκαλιάσματα, ἄλλοτε δυστυχήματα μὲ κομμένα χέρια καὶ πόδια κι' ἄλλοτε ἄλλα φρικτὰ κι' ἀπαίσια πράγματα. Μὰ πῶς ἔγιναν, Χριστέ μου, ὅλ' αὐτὰ — συλλογιζότανε — καὶ πρὸ παντός τί ἔγινε ὁ Μενέλαος;...

— Ἐγὼ τὰ φταίω ὅλα ποὺ ἤθελα χοροὺς καὶ γλέντια — συνέπερανε καὶ σκούπισε γιὰ τριακοστὴ φορά τὰ κλαμένα μάτια της.

Καὶ περίμενε, τί περίμενε;... Τὸ μοιραῖον!

Τέλος, κατὰ τὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούγεται ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ὁ ἄντρας της σὲ κακὰ χάλια.

— Μενέλαε! φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ δυνατὴ ποὺ ἐκλείνε μέσα της οἰκτο, θυμὸ, χαρὰ καὶ ἐκπληξή μαζί.

— Εὐτέρπη, λυπήσου με!... Ὅσα σοὺ τὰ ἐξηγήσω ὅλα...

Μετὰ ἓνα τέταρτο καὶ μετὰ τὶς ἐξηγήσεις, ὁ κ. Μενέλαος εἶπε στὴ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν κολλημένη στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλοῦσε κι' ἔκλαιγε:

— Αἰντε τώρα νὰ φέρῃς τὸ γραμμόφωνο καὶ τὴ χιλιάρικα μὲ τὸ κρᾶσι, ποὺ μὰς ἔστειλε ὁ Ἀρίστος ὁ κουμπάρος, νὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς ἀποκρῆς...

— Εἰθίσα, γυναῖκα!

— Εἰθίσα, ἀντροῦλή μου χρυσέ!... — Κρίμα μονάχα στὰ λεπτά ποὺ δώσαμε γιὰ τὰ ντόμινα, εἶπε ἐκεῖνος λιγνὸς μελαγχολικά.

— Μὴ σὲ νοιάζει, Μενέλαε, θὰ σοὺ τὰ κάνω πυτζάμες νὰ τὶς φοοῖς τὶς ἐπίσημες... νύχτες, ἀπάντησε αὐτὴ πονηρὰ καὶ τὸν τράβηξε ἀπαλὰ στὴν κρεβάτοκάμαρα...

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΙΝΑΣ

ΠΟΣ νὰ καταφέρνετε τούς ἄνδρες

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας ἐδημοσιεύσαμε μερικὲς συμβουλὲς ποὺ ἓνα παρισινὸ γυναικεῖο περιοδικὸ δίνει στὶς ἀναγνώστριές του «γιὰ νὰ καταφέρνουν τούς ἄνδρες». Σήμερα δημοσιεύουμε τὴν συνέχισή.

«Πρέπει πάντα νὰ κοιταξεῖτε τούς ἄνδρες, λείει τὸ περιοδικὸ αὐτό, γιὰ νὰ τοὺς ἔχετε ὑποχείριους τῶν βελήσεών σας. Δὲν χρειάζεται μεγάλη ἐξουσία γιὰ νὰ πῆτε ἐκεῖνο ποὺ πρέπει καὶ νὰ μὴν κάμετε γκάφες. Ἀρκεῖ ὀλίγη προσοχή. Ἀλλωστε ὅλα τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ σὰς δώσουν τὴν εὐκαιρία ἐνὸς κουμπιμένου. Παραδείγματος χάριν:

Σ' ἓναν ΑΘΛΗΤΗ

θὰ πῆτε: «Τί θαυμάσιες ἐπιδόσεις ποὺ ἔχετε! Πῶς φαίνεται πῶς ἔχετε γυμνάσῃ τὸ σῶμα σας!»

καὶ σ' ἓναν ΜΗ ΑΘΛΗΤΗ:

«Δὲν κάνετε καθόλου σπόρ; Ἐχετε μεγάλο δίκρο; τὰ σπόρ εἶναι γιὰ τοὺς ἀέργους».

Σ' ἓναν ΚΟΜΜΕΤΟΜΕΝΟ

θὰ πῆτε: «Τί θαυμάσια ποὺ εἶσθε πάντα ντυμένοι!»

καὶ σ' ἓνα ΑΘΗΜΕΛΗΤΟ:

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, προτιμῶ γίλιες φορὲς ἓναν ἄνδρα ποὺ δὲν δίδει σημασία στὰ ρούχα, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι ντυμένοι σὰν κοῦκλες».

Σ' ἓναν ΚΑΠΝΙΣΤΗ:

θὰ πῆτε: «Γιὰ μένα, ἓνας ἄνδρας ποὺ δὲν καπνίζει δὲν μοῦ κάνει τὴν ἐντύπωση ἄνδρος».

καὶ σ' ἓναν ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΠΝΙΖΕΙ:

«Ὁ καπνὸς μοῦ προξενεῖ ναυτία».

Σ' ἓναν ποὺ γράφει ΧΩΡΙΣ ΛΑΘΗ

θὰ πῆτε: «Πῶς φαίνεται πῶς ἔχετε μιὰ τέλεια μὲθοψη!»

καὶ σ' ἓναν ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟ:

«Ἡ ὀρθογραφία εἶναι κάτι δευτερεύον: κι' αὐτὸς ὁ Ναπολέον ἔκανε λάθη».

Σ' ἓναν ὙΠΗΛΟ:

θὰ πῆτε: «Ὁ ἄνδρας πρέπει πάντα νὰ εἶναι ὑψηλότερος ἀπὸ τὴν γυναῖκα. Τὰ ἐξῆς ἔπου συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, εἶναι κυριολεκτικῶς γελοῖα».

καὶ σ' ἓναν ΚΟΝΤΟ:

«Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἦσαν κοντοί».

Εὐδυμες ἱστορίες

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ

Ὁ ὁδὸ γόος.— Αὐτὴ ἡ μεμβράνη εἶναι πολὺ ἀρχαία. Ἐγράφη ἀπὸ τὸν Κι-κέρωνα.

Ἐνας Ἀμερικανὸς περιηγητής.— Ἐμεῖς στὴν Ἀμερικὴ ἔχουμε μιὰ μεμβράνη πρὶν ἀρχαία, στὴν ὁποία ὁ Νῶε ἔγραψε τὰ ὄντα τῶν ζώων ποὺ πῆρε μαζί του στὴν Κιβωτό.

ΤΟΛΜΗ

Στὸ ἵπποδρόμιο:

Ὁ θηριοδαμαστής.— Εἶδατε, κύριοι, πῶς τὸ λιοντάρι πῆρε τὴ ζάχαρη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς δίδος Λουκίας; Ποιὸς ἀπὸ σὰς τολμᾷ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο;

Ἐνας θεατής, ἀφοῦ κῦτταξε γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν δεσποινίδα Λουκίαν, ἐξαιρετικὰ ἀσχημῇ, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Πάρτε μέσα τὸ λιοντάρι, κι' ἐγὼ θὰ τολμήσω.

ΛΟΓΟΣ ΕΚΠΤΩΣΕΩΣ

Ὁ ξενόδοχος.— Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶναι πολὺ φθινό, ἂν λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐξαιρετικὴ θέα ποὺ ἔχει.

Ὁ ταξιδηώτης.— Σ' ἐμένα ὅμως πρέπει νὰ κάμετε κάποια ἐκπτώση, γιατί εἶμαι μύωψ!

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΥΠΑΚΟΗΣ

Ὁ προῖστα μένος (στὸν ὑποψήφιο ὑπάλληλο).— Λοιποῦναι, πολὺ, νὰ μου, ἀλλὰ στὴν ἐπιχειρήσή μου προσλαμβάνω μόνο ἐγγάμους ὑπαλλήλους. Θέλω ἀνθρώπους συνθησιμένους νὰ ὑπακούουν...

ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

Ὁ μικρὸς Ἀβραάμ.— Μπαμπά, ποῖς ὀνομάζεται «πραγματικὸς ἔμπορος»;

Ὁ πατέρας.— Πραγματικὸς ἔμπορος, παιδί μου εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πωλᾷ μιὰ φορεσιὰ στὸν πελάτη ποὺ ἤλθε ν' ἀγοράσῃ ἓνα κουμπί.

Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ δάσκαλος.— Γιὰ ποῖο λόγο ἡ γῆ στρέφεται γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο;

Ὁ μαθητής.— Γιὰ νὰ ζεσταίνεται ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές...

Ἡ ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ἡ κυρία.— Μὴν ξεχνᾷς, Μαρία, ὅτι πίνουμε τὸν καφέ μας κάθε πρωὶ στὶς 8, καὶ πρέπει νὰ σὰς νωρὶς κάτω.

Ἡ Μαρία.— Δὲν πειράζει, κυρία. Ἐὰν ἀργήσω νὰ ξυπνήσω, πῆτε τον καὶ χωρὶς ἐμένα... Ἐγὼ τὸν πίνω ἔπειτα...

ΤΟ ΑΛΟΓΟ... ΔΕΝ ΤΡΕΧΕΙ

Ὁ πελάτης (σ' ἓνα εὐρωπαϊκὸ ρεστωράν ποὺ σεβρίζουν κρέας ἄλλογυ).— Δὲν φανταζόμουν ὅτι χρειάζεται μισὴ ὥρα γιὰ νὰ μοῦ ἔλθῃ μιὰ κοτολέττα ἄλλογυ!

Τὸ γκαρσόνι.— Μήπως νομίζετε κύριε, ὅτι βρισκόμαστε ἐνὶ ἱπποδρόμῳ;

Αὐτὸς εἶναι γιατρός!..

ΑΘΗΝΑ-ΙΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΧΕΙ κάμποσος καιρὸς περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχισα νὰ αἰσθάνομαι κάτι ἐνοχλήσεις ποὺ μοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβω πῶς ἡ ὑγεία μου δὲν ἦταν ἐν τάξει. Εἶχα κατὰ ζαλάδες, πότε-πότε κανένα πονόκεφαλο καὶ κάποιο βάρος στὸ στομάχι. Οἱ φίλοι μου μὲ συμβούλεψαν νὰ πάω νὰ μὲ ἰδῇ ἓνας γιατρός. Εὐτυχῶς ἔχω τρεῖς γιατροὺς φίλους μου, καὶ πῆγα νὰ μὲ κυττάξουν καὶ νὰ μοῦ ποῦνε τί ἔχω. Εἶπα ὅλα τὰ συμπτώματα στὸν πρώτο.

—Κι' ἓνα βάρος στὸ στομάχι; μὲ ρώτησε.

—Μάλιστα. Ἐνα βάρος στὸ στομάχι.

—Καὶ πότε αἰσθάνεσαι αὐτὸ τὸ βάρος;

—Συνήθως ὅταν τρώω πολὺ.

—Ὁ γιατρός ἐγέλασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶναι τίποτα, ἀγαπητέ μου.

—Κι' αὐτὲς οἱ ἐνοχλήσεις;

—Εἶναι νευρικὴς φύσεως καὶ θὰ περάσουν μόνες τους, ἂν κάνῃς λίγη διαίτα καὶ τακτικὴ ζωὴ.

—Δὲν θὰ μοῦ δώσης κανένα φάρμακο;

—Ὅχι, δὲν εἶν' ἀνάγκη...

Δὲν μὲ ἱκανοποίησε καθόλου αὐτὸς ὁ γιατρός. Προφανῶς μὲ κορόιδευε. Ἐπειδὴ ἦταν φίλος μου, δὲν ἤθελα ν' ἀναλάβω τὸ βάρος τῆς θεωρίας μου καὶ ἐννοοῦσε νὰ γλυτώσω ἀπὸ μένα κι' ἓνα ἄλλο «δὲν εἶναι τίποτα». Γι' αὐτὸ, τὴν ἄλλη μέρα τράβηξα σὲ δεῦτερο φίλο μου γιατρό. Μὲ κυττάξε κι' αὐτὸς, μὲ ἀκροάστηκε μὲ προσοχή — δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅχι — καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲν ἔχεις ἀπολύτως τίποτα.

—Καλὰ, καὶ τὸ βάρος στὸ στομάχι, ὅταν τρώω πολὺ;

—Αὐτὸ τὸχοῦμε ὅλοι ὅταν τρώμε πολὺ.

—Δὲν θὰ μοῦ γράψῃς κανένα φάρμακο;

—Δὲν ὑπάρχει λόγος. Τὰ φάρμακα εἶναι γιὰ τοὺς ἀρρώστους!

Ἐφυγα θυμωμένος. Σὲ δύο μέρες ἔπῃγα νὲ τρίτο γιατρό, πολὺ γνωστὸ μοῦ εἶπης.

—Αὐτὸ κι' αὐτὸ αἰσθάνομαι, γιατρέ.

Μὲ κῦτταξε κι' αὐτὸς καλὰ, χαμονέλασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Μακάρι νὰ ἤμουν κι' ἐγὼ τόσο ὑγιής ὅσο εἶσαι κι' ἐσύ!

—Μὲ κοροϊδεύεις, γιατρέ;

—Καθόλου. Δὲν ἔχεις τίποτα, ἀγαπητέ μου.

—Καλὰ, ὅλα τ' ἄλλα. Ἀλλὰ τὸ βάρος στὸ στομάχι, ὅταν τρώω πολὺ;

—Νὰ τρῶς λιγώτερο!

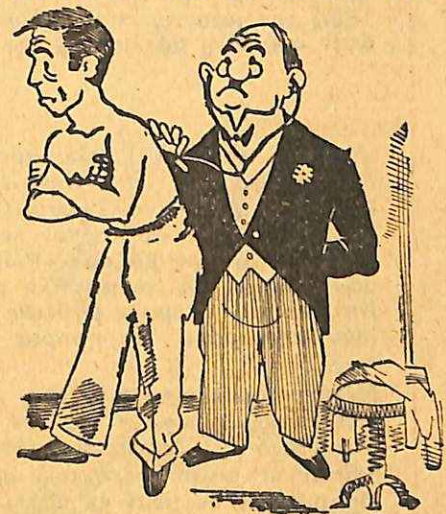
—Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπα θυμωμένος κι' ἐφυγα.

Καὶ ὅμως, ἤμουν ἀρρώστος. Αἰσθανόμουν αὐτὰ τὰ συμπτώματα, ποὺ σὰς περιέγραψα πρὶν πάνω, νὰ μὲ ἐνοχλοῦν. Ζαλιζόμουν πολλὰς φορὲς, ἰδίως ὅταν ἐγόρευα βάλς. Καὶ ἂν πολλὰς φορὲς δὲν τὰ αἰσθάνομουν αὐτὰ τὰ συμπτώματα, ἔφτανε νὰ τὰ σκεφτῶ πῶς ἔταρτο τῆς ὥρας, γιὰ νὰ τὰ νοιώσω νὰ μὲ ἐνοχλοῦν. Ἰδίως αὐτὸ τὸ βάρος στὸ στομάχι μὲ ἀναστρέφανε κυριολεκτικῶς.

Καὶ τὸ περίεργο ἦταν πῶς ὁσο περισσότερο ἔτρωγα, τόσο περισσότερο τὸ ἐνοιωθα.

— ΕΕ —

Ἔτσι, πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ πάω σ' ἓναν καλὸ, καὶ πρὸ παντός, ἀγνωστὸ μου γιατρό. Ἐνα γιατρὸ ποὺ νὰ μὴ μ' ἔδεναν μαζί του δεσμοὶ φιλικῆς καὶ γνωριμίας, ποὺ νὰ μὴ μ' ἔδιωχνε μὲ τὴν ἀπλὴ φράση: «Δὲν εἶναι τίποτα». Ἐνα γιατρὸ ποὺ θὰ μὲ δεχόταν μὲ αὐστηρὴ τυπικότητα, θὰ μ' ἐξέταξε μὲ προσοχή καὶ συνοφρῶν-

Γεύθηκα καὶ ὑπέστην λεπτομερῇ ἐξέτασιν.

ση καὶ θὰ μοῦλεγε τί ἔχω. Θὰ μοῦδινε μιὰ ἀπάντησιν ποὺ θὰ μὲ ἱκανοποιούσε.

Καθὼς περπατοῦσα, λοιπόν, ἓνα πρωὶ στὸ δρόμο, τὰ μάτια μου ἔπεσαν σὲ μιὰ μεγάλη ταμπέλα, καρφωμένη σὲ κάποια πόρτα:

«ΔΩΡΟΥΕΩΣ ΕΝΕΣΑΚΗΣ

Ιατροῦ, διπλωματοῦχος Παρισίων».

Πῆρα τὴν ἀπόφασιν καὶ μπήκα στὸ διαμέρισμά του. Ἄλλοι ἐξῆς περίμεναν στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ καθισθὰ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ὡς ποὺ νάρθῃ ἡ σειρὰ μου. Τέλος πέρασα στὸ ἰατεῖο του. Ὁ γιατρός ἦταν ἓνας σοβαρὸς κύριος, σαραντάρης ἀπάνω-κάτω, μὲ μιὰ τόσο αὐστηρὴ φυσιογνωμία, ποὺ μ' ἔκανε ἀμέσως νὰ σκεφτῶ πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ εἶχε χαμογελάσῃ οὔτε μιὰ φορά στὴ ζωὴ του.

—Τί ἔχετε; μὲ ρώτησε καρφώνοντας τὰ μάτια του στὰ δικά μου.

Τοῦ εἶπα ὅλα τὰ συμπτώματά καὶ τοῦ διηγήθηκα καὶ τὶς προηγουμένους ἀτυχεῖς ἐπισκέψεις μου στοὺς ἄλλους συναδέλφους του. Ὁ γιατρός μὲ διάταξε:

—Γδυθῆτε!

Ἐγδυθῆκα καὶ ὑπέστην μιὰ λεπτομερῇ ἐξέτασιν. Ὁ γιατρός κάθε τόσο μοῦ ἔδινε τὶς γνωστὲς παραγγέλεις:

—Βῆτε! Πάρτε μιὰ βαθεῖα ἀνα-

πνοή! Μὴ βῆχετε! Μὴ ἀναπνεύετε!

Καὶ κάθε φορά ποὺ ἐκτελοῦσα τὶς παραγγέλεις του, τὸν ἀκούγα νὰ κἀνῃ:

—Χμ! Χμ!...

Ἐπειτα ὁ γιατρός, ἔβαλε τὰ ἀκουστικά του στὴν τσέπη, κι' ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός, κυττάζοντάς με στὰ μάτια. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ συναίσθανθῶ τὴ σοβαρότητα τῆς κατὰστάσεώς μου.

—Τί ἐκαταλάβατε, γιατρέ; τὸν ἐρώτησα.

Ὁ γιατρός ἔκανε πάλι δύο φορὲς:

—Χμ! Χμ!...

Χωρὶς ἀμφιβολία, αὐτὸ τὸ «Χμ! Χμ!» εἶχε πολὺ βαθεῖα ἡμιασία. Κάτι τὸ πολὺ ἀσχημὸ θὰ ἐσήμαινε.

—Εἶπατε ὅτι αἰσθάνεσθε...

—Ζαλάδες!

—Χμ! Χμ!... Καὶ ἓνα αἰσθημα κω-

πώσεως;

—Ναί, ἰδίως ὅταν περπατῶ πολὺ.

—Χμ! Χμ!...

—Καὶ ἓνα βάρος στὸ στομάχι;

—Μάλιστα, ὅταν τρώω πολὺ...

—Χμ! Χμ!...

—Ἀσφαλῶς θὰ σὰς πιάνῃ πότε-πότε καὶ μελαγχολικὴ διάθεσι.

—Μάλιστα!

—Χμ! Χμ!...

—Εἶναι τίποτα σοβαρὸ, γιατρέ μου;

—Ἀπλῶς ὅχι καὶ πολὺ σοβαρὸ... Πάντως ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀποκρύψω ὅτι ἡ κατὰστασίς σας δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἐνθαρρυντικὴ. Καί, ὅπως κι' ἐσεῖς θὰ καταλαβαίνετε μὲ τὴ λογικὴ, μιὰ κατὰστασις "Ἀλφα" σήμερα, ἂν δὲν καταπολεμηθῇ, αὐριο γίνεται μιὰ κατὰστασις Βῆτα κι' ἐκεῖνη πάλι, ἂν δὲν λάβουμε ἐγκαίρως τὰ μέτρα μας, φθάνει στὸ "Ὠμέγα", ὅποτε βέβαια δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα! Μὲ καταλαβαίνετε;

—Θαυμάσια, γιατρέ μου!

Ἀπλῶς δὲν καταλάβαινα τί εἶχα ἀλλά αὐτὸ τὸ "Ἀλφα", τὸ Βῆτα καὶ τὸ "Ὠμέγα", τὸ καταλάβαινα πολὺ καλὰ.

—Καὶ τί ἀσθένεια ἔχω, γιατρέ μου; ρώτησα, γιὰ νὰ πληροφορηθῶ ἀκριβῶς τί συνέβαινε στὸν ὁργανισμό μου.

—Ἀκριβῶς δὲν μπορῶ νὰ τὴν χαρακτηρίσω, μοῦ ἀπάντησε. Ὑπάρχουν μερικὲς ἀσθένειες ποὺ δὲν παίρνουν ἀκριβὴ χαρακτηρισμὸ, γιατί εἶναι λίγο ἀπ' ὅλα. Καὶ εἶναι πολὺ πιθανόν, ἂν ἓνα στοιχεῖο ἀσθενείας ἀπὸ τὰ διαφόρωνα ἐπικρατῇ στὴν ἄλλη, νάχοῦμε κάτι τὸ ἀπειρῶς σοβαρότερο κατόπιν. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ τὸ καταπολεμήσουμε.

—Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω τώρα;

—Προηγουμένως πρέπει νὰ κάνετε μερικὲς ἐξετάσεις ἐιδικῆς φύσεως, ὥστε νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν κατὰστασιν τῶν διαφόρων ὁργάνων. Θὰ κάνετε, λοιπόν, μιὰ ἀκτινογραφία θώρακος, μιὰ ἀκτινογραφία στομάχου, ἓνα καρδιογράφημα καὶ μερικὲς μικροβιολογικὲς ἐξετάσεις. Γιὰ ὅλα αὐτὰ θὰ πᾶτε σὲ ἐιδικὸς γιὰ τοῦτο βέβαια θὰ σὰς στοιχίσουν κάτι ὅλ' αὐτὰ, ἀλλὰ ἡ ὑγεία εἶναι τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸν τοῦ ἀν-

θρώπου και δσα κι' αν ξεδεύουμε γι' αυτή, πάντα λίγο είναι. Γιατί, αν λυπηθούμε σήμερα να ξεδεύουμε το ποσόν 'Αλφα, αύριο θα βρεθούμε στην ανάγκη να ξεδεύουμε το ποσόν Βήτα.

—Και αργότερα το ποσόν 'Ωμέγα, συμπλήρωσα.

—'Ακριβώς.

—Κι' έπειτα;

—'Επειτα θα ίδουμε τί θεραπεία θα πρέπει να κάνετε!

— — —

"Εφυγα κατενθουσιασμένος από το γιάτρο κι' εξέτελεσα τις εντολές που μου είχε δώσει. Για να μη σάς βασανίζω με λεπτομέρειες θα σάς πω πώς είναι τώρα δυο χρόνια που έκτελώ τη θεραπεία του γιατρού. Κάνω ενέσεις, παίρνω φάρμακα και κάθε τόσο κοπανάω και από 5-6 ακτινογραφίες και μικροβιολογικές εξετάσεις, για να παρακολουθώ την πορεία της καταστάσεώς μου. Πολλές φορές ο γιάτρος, κυττάζοντας τις ακτινογραφίες λέει: «Καλύτερα πάμε» και άλλες πάλι, παίρνει ένα βαθυστόχαστο και στενοχωρημένο ύφος και τόν άκούω να φθγγεται το γνωστό μου:

—Χμ! Χμ!...

Κι' αυτό μου δίνει να καταλάβω πως κάποια ύποτροπη έχει συμβεί. Και τότε αλλάζουμε τη θεραπεία, τη διακόπτουμε, την ξαναρχίζουμε και δός του πάλι από την αρχή.

— — —

Το πολυτιμότερον αγαθόν του ανθρώπου είναι η υγεία! είχε πη ο θαυμασμός αυτός γιατρούς. "Όσα κι' αν ξεδεύουμε γι' αυτή, πάντα λίγο είναι! Κι' εγώ εξώδεσα όλα δσα είχα. Δηλαδή τις οικονομίες μου και μερικά δάνεια που συνήψα. Για να ξεπληρώσω τα δάνεια και ν' ανταποκριθώ στα έξοδα της θεραπείας μου, πριν ένα μήνα έπουλησα ένα σπίτι που είχα. Τό πουλησα μ' ένα μεσίτη που μου βρήκε αγοραστή. Και ποιος είναι ο αγοραστής νομίζετε; 'Ο γιάτρος! Τί συμπτώσεις, αλήθεια, που έχει καμιά φορά η ζωή.

Για να σάς πω την αλήθεια, δεν είμαι και πολύ δυσαρεστημένος γι' αυτό. 'Εκεί που θάπεφτε το σπίτι μου στα χέρια κανενός άγνωστου, καλύτερα που το πήρε ο γιάτρος, ο θαυμασμός αυτός άνθρωπος, που κρατάει τη ζωή μου στα χέρια του και με κυττάζει με τόσο συγκινητική προσοχή. "Εμαθα ότι ο γιάτρος πρόκειται να μεταφερθί στο σπίτι μου. Τί χαρά, αλήθεια, όταν, σε λίγες μέρες, θα τόν επισκέπτωμαι στο σπίτι το δικό μου και θα κάνω εκεί τη θεραπεία μου...

'Ο γιάτρος, σ'όν οποίο ανάφερα προχθές αυτή την εύτυχη σύμπτωση, με ρώτησε αν έχω άλλο σπίτι. Τοῦ σπάντησα όχι. Κι' εκείνος, άφου μ' εξέτασε λεπτομερώς, χαμογέλασε για πρώτη φορά από τότε που τόν είδα και μου είπε:

—Πάμε θαυμάσια, αγαπητέ μου. 'Ελπίζω ότι σε δέκα πέντε μέρες, είκοσι το πολύ, να είσθε έντελώς καλά!...

Τέτοιοι έπιστήμονες, τιμούν τόν τόπο μας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Έπίκαιρες σάτυρες

Μάσκες και μάσκες

'Απόκρηες: Τριγύρω μας, μάσκες σωρό άντικρύζουμε, κι' εδώ γελοῦμε με τις μέν, μ' άλλες εκεί δακρύζουμε. Μάσκες σωρός, σε σχήματα ποικίλα και σε χρώματα. Μάσκες ώραιες, γελαστές, μάσκες σωστά έκτρώματα. Μάσκες φθηνές ή ακριβές, που φτιάστηκαν με μόνο σκοπό να δίνουν τη γαρά τώρα το Καρναβάλι κι' ώστόσο, άντι να θάθουνε, ξυπνούν βαρύ τόν πόνο κι' ως σε κηδεία να τραβή, φαίνεται' όποιος τις βάλλη.

Πλην εάν τις 'Απόκρηες, μάσκα χαρτένια βάζωμε, μέσ' στη ζωή μας έαυτούς με μάσκα παρουσιάζωμε ανάλογη σε κάθε μιá περίστασι του βίου μας και την άπάτην, ως σκοπόν, έχοντες του πλησίον μας. 'Εδώ την μάσκαν του καλού, ο τοκογλύφος βάζει, όταν σου δίνει δάνειον με τόκον... που σε σφάζει.

Μάσκαν φοροῦμε... «φουκαρά», όταν ζητούμε οανειον. Μάσκαν φοροῦμ' «άπενταρου» αν από μας ζητήσουνε. Μάσκαν «τρανού παλληκαρά» με ύφος αρεϊμάνιον, αν ίσως κάπου άθελα τόν κάλο μας πατήσουνε. Μάσκαν άμέσως βάζωμε «Ρωμαίου», εάν λάχη σάν βροῦμε μιá ρωμαντική μεγάλη προίκα νάχη. Και μάσκαν θλίψως βαθείας έμπρός σ' ώραια χήρα που λαχταράει... παρηγοριά να βρή ή κακομοίρα.

Μάσκαν φορεί «ρωμαντικός» με ύφος ρωμαντικόν και άποιος ή άποιας που τόν «πλησίον» ή «ρωμαντική» όταν τυχό: με έρωτα τρελλόν την άγαπᾷ ή ίσως κι' εκ συμφέροντος, όφείλει να σιωπᾷ. Μά μάσκαν κι' όταν εκ πολλών αίτίων την προδίδη, ενώ άγάπης δείγματα όφείλει να της δίδη και μάσκαν βάζει έντροπής, καθείς μας κι' άπογνώσεως, όταν σε... άνομη άγκαλιά τόν πιάσουν εκ... συμπτώσεως!

Μάσκες φοροῦμε στη ζωή, καθείς και κάθε μιá και διαρκώς αλλάζωμε τη φυσιογνωμία, σε τρόπο που δεν δείχνωμε ποτέ τόν έαυτό μας άτόφιον ούτε σε έχθρό, μᾶ ούτε σε δικό μας. Μάσκαν φορεί ή σύζυγος, στο σύζυγο έμπρός, Μάσκα σ'όν άρρωστ' ο παπᾶς και μάσκα ο γιάτρος.

"Αχ! "Εχει βλέπετ' η ζωή μάσκες και μάσκες μιá φορά, Μάσκες που τις απόκρηες κανείς για λίγο τις φορεῖ και μάσκες π' άπ' το πρόσωπο κανείς στιγμή δε βγάξει, με τρόπο του πλησίον του... μασκε να του την σκάζη! Μάσκες τιμής, παλληκαριάς, συμπόνιας, άπογνώσεως, μάσκες της λύπης, της χαράς, οίκτου ή καταπτώσεως. Μάσκες άγάπης, έρωτος, σοργής, μεταμελείας, μάσκες ήλιθιότητος και μάσκες άφελείας.

Μάσκες φοβέρας, έντροπής, έκπληξως ή τρόμου, μάσκες ως μάρτυρος σταυρόν να φέρωμεν επ' ώμου. Μάσκες ψυχρότητος απλώς με ύφος... «πέρα βρέχει», μάσκες έρωτηματικές, μάσκες «καλὲ τί τρέχει;» και μάσκες ύφος φιλικού, μάσκες άφοσίσεως, μάσκες Μεφιστοφελικές και μάσκες «έκδηλώσεως πίστews μέχρι τάφου».

Μάσκες... που όσο «α φοροῦν» είν' άξιοι... κολάφου!

Θ. Γ. ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ

Τὸ αὐθιμι τοῦ δικαστηρίου Κα' ἀγνώστων

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΕΚΤΙΖΕ σπῖτι ο άνθρωπος. Καί έξω από τὸ ἡμίκτιστον σπῖτι ὑπῆρχαν διάφορα οἰκοδομικά ὑλικά. "Όπου μιαν ἡμέραν κλέπται κατελθόντες ἐξ οὐρανοῦ, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, τοῦ ἐκλεψαν μερικά σιδηρικά.

Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν στιγμὰς εὐτυχῶν ἐμπνεύσεων, γιὰ τίς ὁποῖες εὐλογοῦν τὴν Θείαν Πρόνοιαν. Ἐχουν ὁμως καὶ στιγμὰς κακῶν ἐμπνεύσεων γιὰ τίς ὁποῖες καταρῶνται τὸ στραβοκέφαλό τους.

Σὲ μιαν ἀπὸ τὰς στιγμὰς αὐτάς, τὰς κακὰς, εὐρέθηκε ὁ ἄνθρωπος ὅταν συνέλαθε τὴν ἰδέαν νὰ δώσῃ ἑκτασιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, νὰ συλλάβῃ, δηλαδή, τοὺς κλέπτας, νὰ τοὺς τιμωρήσῃ καὶ νὰ πάρῃ πίσω τὰ σιδηρικά του. Ἐσπευσε, λοιπόν, καταγανακτισμένος στὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα καὶ ἐξέθεσε τὰ τῆς κλοπῆς. Τοῦ συνέστησαν:

—Νὰ ὑποβάλῃς μήνυση.

—Ἐναντίον τίνος;

—Ἐναντίον ἀγνώστων.

Συνέταξε τὴν μήνυσή του ἐναντίον τῶν ἀγνώστων, με τὴν βάσιμον ἐλπίδα ὅτι μιαν ἡμέραν θὰ ἐγίνοντο γνωστοὶ καὶ θὰ συνελαμβάνοντο. Ἀλλά, φαίνεται, πὼς οἱ ὑπολογισμοὶ καὶ αἱ προβλέψεις του δεν ἐπραγματοποιήθησαν ἀκριβῶς ὅπως τοὺς εἶχε κάνει. Ἀντιθέτως μετὰ ὀλίγες ἡμέρες, ἐκεῖ ποὺ ἐκάθητο στὸ γραφεῖον τοῦ τοῦ ἦλθε κλήσις ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα νὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως. Ἐξήτησε ἀδειαν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔσπευσε στὸ τμήμα, ὅπου τοῦ ἐπέδειξαν διάφορα σιδηρικά.

—Δικά σου εἶναι αὐτά;

—Ὁχι.

—Κανένα;

—Κανένα.

—Καλὰ, πῆγαινε...

"Εφυγε ὁ ἄνθρωπος με μελαγχολικὰς σκέψεις εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρες νέα κλήσις εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐκ μέρους τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος, ὅπου τὸν ἐξήτοδσαν πάλιν κατεπεινόντως. Ἐξήτησε πάλιν ἀδειαν καὶ ἔσπευσε στὸ τμήμα, ὅπου τοῦ ἐπέδειξαν πάλιν ἄλλα σιδηρικά.

—Δικά σου εἶναι αὐτά;

—Ὁχι.

—Εἶσαι βέβαιος;

—Βεβαίωτατος.

—Καλὰ, πῆγαινε.

"Εφυγε πάλιν ὁ ἄνθρωπος, με σκέψεις ἀκόμη μελαγχολικότερας εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ μετὰ μιαν ἑβδομάδα νέα κλήσις κατεπείγουσα γιὰ τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα. Ἐξήτησε πάλιν ἀδειαν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ τὴν φορὰν τοῦ ἔδωσαν με ἀρκετὴν δυσφορίαν. Παρουσιάσθη ὁ ἄνθρωπος, μουρμουρίζων εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, ὅπου τοῦ ἐπεβλήθη σιγὴ καὶ τοῦ ἐπεδείχθησαν νέα σιδηρικά:

—Εἶναι δικά σου αὐτά;

—Ὁχι.

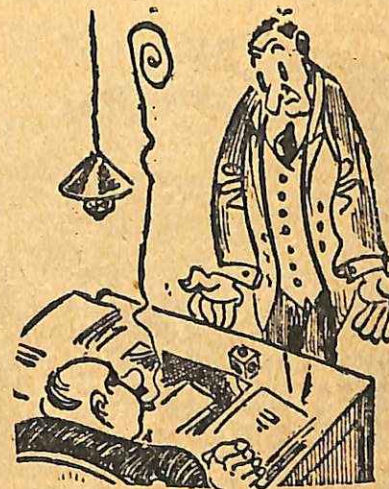
—Κανένα;

—Κανένα.

—Καλὰ, πῆγαινε.

"Εκεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐσκέφθηκε ὀλίγον καὶ ὕστερα εἶπε:

—Κύριοί μου, σὰς παρακαλῶ, θερμότερα. Ἡ ἀρχή, βεβαίως, κάνει τὸ καθήκον τῆς καὶ εἰμαι κατασυγκινημένος γιὰ τὸν ἐπίμονον τρόπον μετὸν ὁποῖον ἐνεργεῖ γιὰ μιαν ὑπόθεσιν ἀσσημαντον, ὅπως εἶναι ἡ ἰδική μου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰ σιδηρικά ποὺ μοῦ ἐκλεψαν δεν εἶναι σοβαρὰς ἀξίας καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἰμαι ὑπάλληλος καὶ δεν μπορῶ νὰ παίρνω τόσον εὐκολὰ ἀδειες γιὰ ν' ἀπουσιάζω ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου, γι' αὐτὸ θὰ σὰς

Ἵπέβαλε μήνυσιν κατ' ἀγνώτων.

παρακαλέσω θερμῶς ν' ἀφίστετε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

—Ἀδύνατον!

—Γιατί, ἀδύνατον;

—Διότι ὁ νόμος εἶναι νόμος, κύριε, καὶ ἐμεῖς δεν κάνομε πράγματα τοῦ γούστου μας. Ἐδὼ πρόκειται περὶ μιᾶς κλοπῆς καὶ ὀφείλετε πλεόν κι' ἐσεῖς νὰ συμβάλλετε στὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης. Βεβαίως ὁ νόμος θέλει νὰ σὰς ἐξυπρεπῇ, ἀλλὰ πρὸ παντὸς νὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην. Καταλάβετε;

Ὁ ἄνθρωπος ἐστέναξε:

—Κατάλαβα.

—Πηγαίνετε, τώρα.

—Χαίρετε, κύριοι.

"Εκατάλαβε ὁ ἄνθρωπος ὅτι στὸ ἀστυνομικὸν τμήμα εἶχαν ἀπόλυτον δίκην κι' ὅτι δεν μποροῦσαν νὰ κάνουν ἄλλοιως, ἐφ' ὅσον εἶχαν μισοτά τους νόμους καὶ διατάξεις — ὁ λόκληρη διαδικασία, τῆς ὁποίας ἡ παράβασις θὰ ἦταν παρανομία. Ἀλλὰ, πάλιν, ὅπως ἦταν τὰ πράγματα, ἔλλειπε τοῦ κλέπτου, συνελαμβάνετο αὐτός! Τὰ πράγματα ἦγουν ἦσαν γκρεμὸς ἐμπρός καὶ ρέμμα πίσω.

Ἡ ὑπόθεσις ἦλθε στὸ δικαστήριον, ὅπου παρεπέμφθησαν διάφοροι κλέπται σιδηρικῶν καὶ ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἀκλιτεῦθη ὡς μάρτυς. Ἐκόνε ὁμως

τὴν ἐξῆς λογικὴν σκέψιν: Τοὺς κλέπτας δεν τοὺς ξέρω. Τὰ σιδηρικά μου δεν εὐρέθηκαν. Τί με θέλουν ἐμένα; Ἀποτέλεσμα τῶν αὐτῶν αὐτῶν σκέψεων ἦταν νὰ καταδικασθῇ εἰς ἑκατὸν δραχμῶν πρόστιμον ἐπὶ λιπομαρτυρία, καὶ εἰς τὰ έξοδα τῆς δίκης, ἡ ὁποία ἀνεβλήθη.

"Εξαλλος πλεόν ἔσπευσε στὴν νέαν δικασίμον:

—Τί συμβαίνει με σένα;

—Τίποτε, κ. πρόεδρε.

—Τοὺς κλέπτες τοὺς ξέρεις;

—Ὁχι.

—Τὰ σιδηρικά σου τὰ βρήκες;

—Ὁχι.

—Γιατί δεν ἦλθες τὴν ἄλλη φορὰ;

—Ἦμουν ἀρρωστος. Ἐχω μιὰ ἀνακοπή καὶ ὅλους τοὺς μάρτυράς μου.

—Νὰ τοὺς φέρῃς.

"Εκάθησε στὸ δώδιον. Ἐξητάσθησαν οἱ μάρτυρές του. Οἱ μὲν εἶπαν ὅτι εἶχε κρίσιν νευρικὴν, οἱ δὲ εἶπαν ὅτι εἶχε προσβολὴν καρδιακήν. ἄλλοι εἶπαν ὅτι εἶχε κρίσιν ἐλονοσίαν — τὰ ἔκαναν μετὰ δυὸ λόγια μούσκεμμα. "Όπου ἐπεκυρώθη ἡ καταδίκη του. Ὅσον διὰ τοὺς ἀγνώστους, παρέμειναν καὶ παραμένουν ἀγνώστοι καὶ ὁ ἄνθρωπος καταρᾶται τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ. Διότι ἐκτός τοῦ προστίμου ποὺ ἐπλήρωσε εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπλήρωσε καὶ ἄλλο πρόστιμον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διὰ τὰς ἀπουσί-ας του. Καὶ τὸ χειρότερον ἤρτισαν πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν οἱ κλήσεις εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Προσεχῶς

στὸ ΘΕΑΤΡΟΝ
ΡΕΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΣΤΡΑΒΕΥΑ

Μιὰ σπαρταριστὴ κωμωδία

40 ΧΡΟΝΙΑ στὰ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ .

Ἀνεμνήδεις τὸ κ. Φ. Γιοφύλλη

Στὸ θέατρο τοῦ «Σάν Τζιάκομο»

ΟΤΑΝ κανέναν ἀγαπήσει τὸ θέατρο, δεθῇ μαζί του καὶ εἰσχωρήσει στὰ ἰδιαιτέρη τῆς ζωῆς του, μπορεῖ νὰ διηγηθῇ ἕνα πλήθος ἐνδιαφέροντα καὶ περίεργα πράγματα τῆς θεατρικῆς ζωῆς. Πίσω ἀπὸ τὴν σκηνὴ καὶ πλὴν τῆς, στὰ κρυμμένα ἀπὸ τὰ θεῖα βλέμματα τοῦ κοινῆς παρασκήνιου, συμβαίνουν πράγματα καὶ ἀπρόοπτα. Ὅ,τι παίζεται στὴ σκηνή, μαζί με ὅσα ξετυλίγονται στὰ παρασκήνια, ἀποτελοῦν τὴν ἱστορία τοῦ θεάτρου. Ἀποτελοῦν τὴν ἐκφραση τῆς ζωῆς του.

Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶχα τὴν τύχη ν' ἀγαπήσω τὸ θέατρο καὶ νὰ ζῶω τὴ ζωὴ του, ἔχω νὰ διηγηθῶ πολλὰ ἀπὸ τὴν ἱστορία του. Ἰδιαιτέρως ὅμως τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου. Ἐχὼ ζήσει καὶ εἰς πλατεῖες τῶν θεάτρων καὶ στὰ παρασκήνια τοὺς μὴ ζῶντες ἀδελφούς. Σαράντα χρόνια! Κι' ἔχω μὴ στὴν ἰδιαιτέρε ζωὴ τοῦ θεάτρου μας. Πολλὰ ἀνέκοιτά του, ἀπροσδόκητα τῆς ζωῆς του, μὰ καὶ πλὴθος ἀγωνίες τῶν παρασκηνίων, καυγάδες, εὐθυμία ἐπεισόδια ἔχουν διαδῆ μπροστὰ μου.

Πραγματικὰ ἡ θεατρικὴ μας ζωὴ εἶχε πολλὰ τὰ περίεργα. Ἡ ἱστορία ἐνὸς θεάτρου, ποὺ βρίσκεται στὴν ἀνάπτυξή του ἔχει πάντα πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἀφρονες παραδοξότητες. Σήμερα δὲ αὐτὰ ἀποτελοῦν περασμένες σελίδες. Μὰ μένουν πάντα στὴν ἱστορία τῆς τέχνης μας. Καὶ ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ μνημονευθῶν.

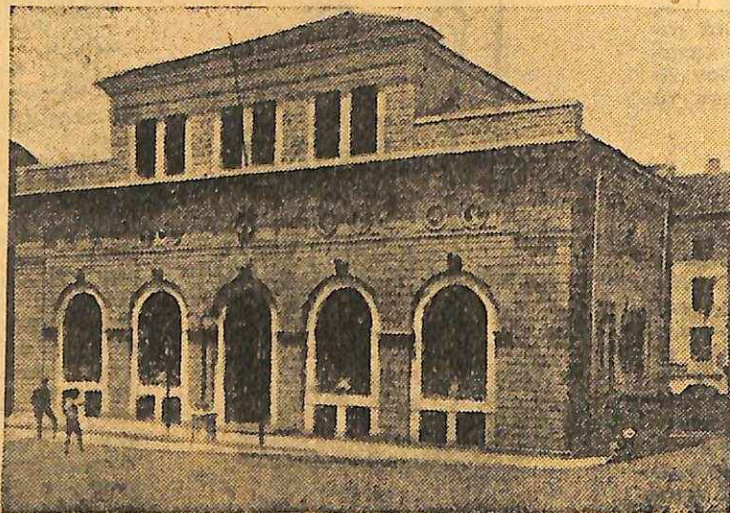
Ἀπὸ σήμερα, σὲ μὴ σειρὰ σημειωμάτων μου, θὰ μάθουν οἱ ἀναγνώστες τῆς «Ἑβδομάδος» σκηνὲς καὶ ἐπεισόδια, ἀγωνίες καὶ ἀγωνίες τῶν ἐλληνικῶν θεάτρων καὶ τῶν παρασκηνίων των. Ὅ, ἄρχισα νὰ διηγοῦμαι ἀπὸ ἐπὶ, παιδὶ ἀκόμα, ἕκαστα τὶς πρώτες γνωριμίες μου μετὰ τὸ θέατρο καὶ θὰ φτάσω ὡς τὰ σημερινὰ χρόνια.

Ἐλάτε σαράντα χρόνια πίσω...

Ἦμουν παιδὶ τότε. Μαθητὴς στὸ Γυμνάσιο στὴν Κέρκυρα. Καὶ τὰ βράδια ἐμάθαινα ζωγραφικὴν στὴν ἐκείνη Καλλιτεχνικὴ Σχολή... Καὶ συχνά, ὅταν περνοῦσα ἀπὸ τὴν «Κά-ντέ-λ'-ἄκου» ἡ ἀνηφόριζα πρὸς τὴν «Πόρτα Ρεμόντα» ἀντίκριζα τὸ παλὸν καὶ ἐπιδητικὸ πέτρινο κτίριο τοῦ θεάτρου. Ἦταν τὸ θέατρο τοῦ «Σάν Τζιάκομο». Τὰ μεγάλα του θολωτὰ παράθυρα, τὰ ἀνάγλυφα στρογγυλὰ μετὰλλια εἰς κορυφῆς τῶν

τοιχῶν καὶ ὅλη ἡ παλιὰ του Βενετσιάνικη ἀρχιτεκτονικὴ μοῦ τραβοῦσαν τὴν περιέργειαν. Μὰ πὺς πολὺ περίεργος ἦταν ὁ «Μοροζίνης μετὰ τὰ παιδιὰ του». Ἐπὶ εἰλέγονταν ἕνα μαρμαρένιο σύμπλεγμα κολλημένον στὸν τοῖχο τῆς Ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ θεάτρου. Παρίστανε τὸν περίφημο Δόγη Φραγκίσκο Μοροζίνης περικυκλωμένον ἀπὸ τέσσαρα ἀγγελοῦδια. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐποθετήθηκε ἐκεῖ τὸ 1691 γιὰ νὰ τιμῇ τὸν πολυμὲρ καταδρομέα.

Πολλὰς φορὶς ἔδλεπα τὸ θέατρο αὐτὸ ἀπὸ ἐξῆς. Μὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μοῦ ἦταν

Τὸ παλαιὸν θέατρο τοῦ «Σάν Τζιάκομο» στὴν Κέρκυρα, ποὺ σήμερὰ ἔχει μεταβληθῇ σὲ Δημαρχεῖο.

ἀγνωστο. Οὔτε σ' ἄλλο θέατρο εἶχα μὴ ποτὲ. Καὶ τὸ βράδυ, ποὺ ὀλόφωτο ἰδέχονταν τὸν κόμο, μοῦ τραβοῦσε τὴν περιέργειαν. Κι' ἀκόμα περισσότερο ὅταν μέσα στὴ νύχτα χεῖμαρρος μουσικῆς ἐρχόνταν ἀπ' αὐτὸ στοὺς δρόμους...

Ἐπαιξε τότε στὸ θέατρο τοῦ «Σάν Τζιάκομο» Ἱταλικὴ ὄπερα. Τοὺς περισσότερους μῆνες τοῦ χρόνου οἱ κομπανίες Ἱταλικοῦ μελοδράματος παρίσταναν στὸ Κερκυραϊκὸ θέατρο. Καὶ τὸ θέατρο ἦταν κάθε βράδυ γεμάτο.

Συχνὰ οἱ συμμαθηταί μου στὴν Καλλιτεχνικὴ Σχολή, καθὼς ἀνέβαιναν πρὸς τὴν «Πόρτα Ρεμόντα», ἐπεφταν στὸν πειρασμό. Τὸ ὀλόφωτο θέατρο σὰν νὰ μᾶς καλοῦσε... Δὲν γοητεύοντες Σειρήνες μᾶς τραβοῦσαν πρὸς ἀλλοιότιμες διευθύνσεις, ἡ ζωγραφικὴ καὶ τὸ θέατρο. Σὰν νὰ ἤθελε τὸ θέατρο νὰ μᾶς ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴ Σχολή, ἔδινε μᾶς ἔφερναν τὰ μάγια τῆς ζωγραφικῆς. Ὁ πειρασμός τοῦ θεάτρου μᾶς τραβοῦσε ἀκράτητος... Πολλὰ μαστορόπουλα ἡ μαθητοῦδια τρεχαναν κάπου-κάπου ἀπὸ τὴ

Σχολή γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ λίγη ὄπερα.

Ἐνα βράδυ, ὁ πειρασμός μ' ἀγγίζει πὺς πολὺ.

— Πᾶμε ἀπόψε στὸ θέατρο; μοῦ πρότεινε κάποιος συμμαθητὴς στὴ Σχολή.

— Νὰ μὴ πάμε στὴ Σχολή; ρώτησα.

— Ἀς τὸ σκάσωμε γιὰ μὴ βραδυά...

— Καὶ λεφτά; Πῶς θὰ μποῦμε μέσα;

— Ὁ συμμαθητὴς ἐξαμογέλασε.

— Τί λεφτά; Γαλαρία θὰ πᾶμε.

Τέσσερες δεκάρες εἶναι ἡ εἰσοδος.

Τέλος παρασύρθηκα... Κι' ἔτσι κάπου-κάπου ἔδιναν τὶς τέσσερες γάλλικες δεκά-

ροῦλες μου καὶ ἀνέβαινα τὶς σκάλες τοῦ θεάτρου τοῦ «Σάν Τζιάκομο». Ἀπὸ τὴν γαλαρία εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ μερικὲς ὄπερες. Ἐκεῖ πῆρα καὶ τὸ πρῶτο βάπτισμα τῆς γνωριμίας τοῦ θεάτρου.

Ἀπὸ τότε οἱ δυὸ Σειρήνες: ζωγραφικὴ καὶ θέατρο μετ' ἀποδοῦσαν, χωρὶς νὰ ζήρω ἀκόμα ποῖα θὰ νικήσῃ στὸ τέλος...

Ἐγνώρισα λοιπὸν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ θέατρο ὡς μελοδράμα. Καὶ μάλιστα ὡς μελοδράμα μετὰ Ἱταλικὴ γλῶσσα καὶ μετὰ Ἱταλικὴ μουσικὴ.

Ἐπαιζόντο τότε στὴν Κέρκυρα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς Ἱταλικούς θιάσους τὰ καλλίτερα μελοδράματα. Μάλιστα δὲν ἐπομύοντο νῆρθη στὴν Κέρκυρα ἐκεῖνα τὰ χρό-

νια μελοδραματικὸς θιάσος ἂν δὲν ἦταν τέλειος. Τὸ θεατρικὸ καὶ μουσικὸ γούστο τοῦ Κερκυραϊκοῦ κοινοῦ ἦταν ἐξαιρετικὸ. Εἶναι μάλιστα γνωστὸ ὅτι σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια τὸ κοινὸν τοῦ θεάτρου τοῦ «Σάν Τζιάκομο» τῆς Κερκυρᾶς καὶ τῆς «Σκάλας» τοῦ Μιλάνου ἔδιναν τὸ χρίσμα τῆς ἐπιτυχίας σ' ἕνα μελοδραματικὸ θίασο. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὸν θαυμὸ τῆς καλλιτεχνικῆς μορφώσεως τοῦ Κερκυραϊκοῦ κοινοῦ.

Ἐκεῖ εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν «Ριγολέτο» τοῦ Βέρντι, ποὺ πρωτοπαίχθηκε στὴν Βενετία τὸ 1851. Τὸ τραγικὸ γέλιο τοῦ Ριγολέτου καὶ ἡ γυναικεία γοητεία τῆς Τζίλντας ἦταν ἀπὸ τὶς πρώτες θεατρικὲς μας ἐντυπώσεις. Ἐκεῖ εἶδαμε μεγαλόπρεπα παιγμὲν καὶ τὴν «Αἴνταν» τοῦ ἴδιου δημιουργοῦ, ποὺ πρωτοπαίχθηκε στὰ ἀγκαλῖνια τῆς δώρουτος τοῦ Σουέξ.

Μὰ εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε καὶ τὸν «Μπαρμπερέ ντέ Σεβίλλια» τοῦ Ροσίνι μετὰ τὸν Φίγκαρο, τὸν Ντὲ Μπαζίλιο, τὸν Μπαρτσολο, τὸν Κόμνητα Ἀλμαβίδο καὶ τὴν Ροζίνα, τὴν «Τόσκα» καὶ ταῦς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 49)

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ἀπὸ τὸ μέτωπο

Διήγημα τῆς ΣΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

Η ΜΑΡΙ-ΚΛΩΝΤ ἦταν τόσο ἀπορροφημένη διαβάζοντας τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ γράμμα ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ μέτωπο ὥστε οὔτε καὶ ἄκουσε τὸν ἄνδρα τῆς ἀνέδρα τὴν σκάλα καὶ ποὺ τὰ βήματά του ὀλοῦνα πλησίαζαν πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Μισὴ ὥρα τώρα κρατοῦσε αὐτὸ τὸ γράμμα στὰ χεῖρά της, τὸ διάβαζε, τὸ ξαναδιάβαζε καὶ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ. Μήπως ἔδλεπε ὄνειρο; Ὅχι, χιονάτο, ἀπλωμένο στὰ γόνατά της, τὸ ἄσπρο ἐπιστολόχαρτο ξεχώριζε ἐπάνω στὸ μαῦρο τῆς φόρεμα. Ὅχι. Δὲν ἦταν ὄνειρο. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τῶν ἀνιχνευτῶν Ρενώ Ζολύ, τῆς ἔστειλε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ μέτωπο, γεμάτο πάθος καὶ ἐρωτικὴ φλόγα.

Τὸν γινώριζε καλὰ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Ρενώ Ζολύ. Ἦταν πολὺ στενὸς φίλος τῆς Ζερμαίν καὶ τοῦ Σέρζ μετὰ τοὺς ὁποίους ἡ Μαρί-Κλὼντ συναντιόταν σχεδὸν καθημερινῶς. Ἀλλὰ ποτὲ τῆς, ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ πῆρε αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ μέτωπο, δὲν εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ Ρενώ τὴν ἀγαποῦσε. Οὔτε καὶ ἕνα ἄθωο φλέρτ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τῆς κάνῃ. Ὅ, τὸν εἶχε μάλιστα ξεχάσῃ ἐντελῶς ἂν δὲν τῆς διηγόταν κάποιαν ἡμέρα ἡ Ζερμαίν ὅτι ὁ Ρενώ Ζολύ βρίσκεται στὸ μέτωπο καὶ μάλιστα στὴν πρώτη γραμμὴ.

— Ἀμα τοῦ γράψῃς στεῖλ' του σὲ παρχαλῶ καὶ τοὺς δικούς μου χαιρετισμούς, εἶπε πῇ ἡ Μαρί-Κλὼντ.

Καὶ τώρα ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν νέο αὐτὸ τὸ ἀκόλουθο γράμμα ποὺ τὴν εἶχε ἀναστατώσῃ ὀλόκληρη.

Ἀγαπημένη μου Μαρί-Κλὼντ,

Δὲν ξέρετε, δὲν ξέρετε, πόσο ὑποφέρω ὅταν σὲ θυμάμαι. Ὅλη τὴν νύχτα, ἐκπλωμένος μέσα στὴν παγωμένη μου σκηνή, βλέπω μπροστὰ μου τὰ ὀραία παθητικὰ σου μάτια. Καὶ ὅταν γελάς ἀκόμα, τὰ μάτια αὐτὰ εἶναι γεμάτα πάθος. Ἡ ἀνάμνησίς σου με ζεσταίνει. Μὲ κάνει νὰ ξεχνῶ τὰ χιόνια, τοὺς πάγους καὶ τὸ ξεροβόρι ποὺ με δέρνει μέρα καὶ νύχτα. Σὲ βλέπω μπροστὰ μου, μετὰ τὴν ὀραία σου σιλουέττα σφιγμένη μέσα στὸ ὑπέροχο φόρεμα ποὺ φοροῦσε στὸ τελευταῖο Σαββατοκύριακο ποὺ περάσαμε μαζί καὶ ἀπλώνω τὰ χεῖρά μου γιὰ νὰ σὲ πιάσω, νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι παρὰ μόνον ἕνα ὄπασμα ποὺ χάνεται. Μαρί-Κλὼντ, πολυαγαπημένη μου. Μὴ με ξεχνᾷς. Ζῶ μόνον μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ σὲ ἀγκαλιάσω κάποτε καὶ ἀπὸ κοντὰ.

Ὁ Ρενώ σου

— Ἀπὸ ποῖον εἶναι τὰ νέα; ρώτησε

ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ Πῶλ, ποὺ στεκόταν τώρα δίπλα της.

Ἡ Μαρί-Κλὼντ χλώμιασε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὀλόκληρη.

— Τί ἔπαθες; ρώτησε ὁ Πῶλ. Γιατὶ εἶσαι ἔτσι συγχισμένη; Νὰ ἤμουν ἐγὼ συγχισμένος ποὺ κόντευα πάλι νὰ σπάσω τὰ μούτρα μου μ' αὐτὸ τὸ διαβολικὸ σκατάδι στοὺς δρόμους. Δὲν θὰ τελειώσῃ ποτε αὐτὸς ὁ πόλεμος νὰ ξαναβῶνται τὰ φῶτα;

— Κάθε βράδυ τὰ ἴδια παράπονα ἔχεις, ἀπάντησε ἡ Μαρί-Κλὼντ ἰλιγγώντας ὅτι ὁ Πῶλ δὲν θὰ ξαναρωτοῦσε γιὰ τὸ γράμμα. Τί νὰ ποῦν οἱ ἄλλοι, αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται ἐξῆς, στὸ μέτωπο, αἰσθάνονται μὴ παγωμένη σκηνὴ καὶ τοὺς δέρνει μέρα καὶ νύχτα τὸ ξεροβόρι;

— Σὲ στενοχώρησα μήπως; Τί νὰ σοὺ κάνω; Ἄν δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν βρωμοαρρώστεια θὰ βρισκόμουν καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πάνω. Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως, ἀπὸ ποῖον εἶχες γράμμα;

Λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὁ Πῶλ προχώρησε πρὸς τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸ ἀνοίξε γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ νέα. Ἡ Μαρί-Κλὼντ ὄρθκε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ προχωρήσῃ ὡς τὸ μικρὸ γραφτεῖο καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ γράμμα γρήγορα μέσα σ' ἕνα συρτάρι. Ὁ Πῶλ ὅμως τὴν εἶχε παρακολουθεῖ μετὰ τὸν κατήχησιν καὶ ἐξαφνικὰ, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς, ἄρχισε νὰ προχωρῇ μετὰ μὲγάλα βήματα κατ' ἐπάνω τῆς. Τὰ μάτια τῆς Μαρί-Κλὼντ θόλωσαν. Τῆς φάνηκε ὅτι ὁ Πῶλ μεγάλωνε ὥς ποὺ προχωροῦσε καὶ ὅτι θὰ τὴν ἔκανε λυῶμα κάτω ἀπὸ τὰ τεράστια πόδια του. Χωρὶς νὰ ἔχη

συναίσθησιν τοῦ τί ἔκανε, γύρισε γρήγορα τὸ κλειδὸ τοῦ συρταριοῦ, τὸ ἔβριξε μέσα στὸν κόρφο τῆς καὶ ὠρῶθηκε ἀπειλητικὴ ἀπέναντι στὸν ἄνδρα τῆς:

— Δόσε μου τὸ γράμμα, εἶπε αὐτὸς προστακτικὰ.

— Ὅχι, ἀπάντησε ἐκείνη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ συλλογίστηκε ὅτι, μὴ καὶ ἦταν ἄθωα, τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ἦταν νὰ τοῦ τὸ δώσῃ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἰδέαν ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ Ρενώ Ζολύ. Ὁ φόβος ποὺ εἶχε νοιώσει μπροστὰ στὸν ἄνδρα τῆς εἶχε μεταβληθῇ τώρα σὲ οἶκτο γι' αὐτόν. Ἀνοίξε λοιπὸν τὸ συρτάρι καὶ τοῦ ἔδωσε τὸν φάκελλο μετὰ τὸ γράμμα λέγοντας:

— Εἶναι ἀπὸ τὸν Ρενώ Ζολύ. Ἀπὸ τὸ μέτωπο. Δὲν ξέρω τί τοῦ συμβαίνει. Θὰ εἶλε κανεὶς ὅτι τρελλάθηκε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ ἡ καμαριέρα ἀνήγγειλε ὅτι τὸ φαγητὸ ἦταν σερβιρισμένο.

— Ἀδειασέ μου τὴν γωνιά, εἶπε ὁ Πῶλ νευριασμένος καθὼς διάβαζε τὸ γράμμα. Ὑστερὰ, γυρίζοντας πρὸς τὴν γυναῖκα του, πρόσθεσε:

— Ἔτσι, λοιπόν. Ἦσουν αἱ μαϊτρέσο αὐτοῦ τοῦ κυρίου;

— Ἦναι. Σὺ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλάς ἔτσι, φώναξε ἡ Μαρί-Κλὼντ. Σὲ δεσμεύω ὅτι δὲν ἔχω τὸ πικραμένο καὶ τοῦ. Ὅ, ἔχῃ χάσῃ τὰ μυαλά του φανταίνεται...

— Βέβαια. Τίποτα. Απολύτως τίποτα. Τὰ παθητικὰ σου μάτια... Ἡ ὀραία σου σιλουέττα... Νὰ σὲ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του... Ὁ Ρενώ σου... Τίποτα ἀπολύτως. Ἐξέρεις τί εἶσαι; Εἶσαι μιά...

— Πᾶς φώναξε φρενιασμένη ἡ Μαρί-Κλὼντ, σταματώντας στὰ δόντια τοῦ τὴν βαρεῖα λέγει.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερον ἔτρεξε καὶ κλειδίσθηκε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ μείνῃ μόνον, μετὰ τὶς σκέψεις τῆς. Μπροστὰ στὰ μάτια τῆς χοροπητοῦσαν τὰ ὀραία λόγια ποὺ τῆς εἶχε γράψῃ ὁ Ρενώ. «Τὰ παθητικὰ σου μάτια». «Ὅλη τὴν νύχτα, ἐκπλωμένος μετὰ τὴν παγωμένη μου σκηνή...»

— Καυμένο παιδί, συλλογιζόταν. Ἐξαφνικὰ ἐνοίωσε κάτι τὸ παράξενο νὰ

Ἡ Ζερμαίν ἀκούσε προστακτικὰ τὴν ἱστορία τοῦ τῆς διηγήθηκε ἡ Μαρί-Κλὼντ

φουσκώνη τὸ στήθος της. Ἦταν ἓνα ἀνείπωτο μίσος γιὰ τὸν ἄνδρα της, αὐτὸν τὸν τιποτένιο, ποὺ ἦταν ἀνάξιος γιὰ τὴν πίστη ποὺ τοῦ εἶχε δώσει δώδεκα ἐποχὲς χρόνια. Ἦταν μετανοιωμένη ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσει, ποὺ δὲν εἶχε τρυγήσει τὴν ἀγάπη στὴν ἀγκαλιά ἄλλων ἀνδρῶν. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός γιὰ τὴν βαρεὶά προσβολὴ ποὺ τῆς εἶχε κάνει. Ἀπλῶς τὰ χέρια της στὸ κενὸ σὰν νὰ κουνήγουν νὰ πιάσει, μιὰν ὀπτασία καὶ τὰ χεῖλη της πρόσφεραν χαμηλὰ μὲ τρεμάμενη φωνή: «Ρενώ, χρυσό μου παιδί, Ρενώ. Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶχες πῆ ἀπὸ τόσον καιρό...».

Τὸν παρέβλεπε μέσα στὴ φαντασία της μὲ τὸν τιποτένιο τὸν ἄνδρα της τὸν αἰώνιο γκρινιάρη καὶ τὰ χεῖλη της ψιθύριζαν κάθε τόσο καὶ λιγάκι τὸ ὄνομα τοῦ Ρενώ. Μόλις κατὰ τὰ ξημερώματα τὴν πῆρε λιγάκι ὁ ὕπνος, ἓνας ὕπνος ἀνήσυχος, γεμάτος παραμυλητὰ καὶ παροξυσμούς πάθους.

Ὅταν ξύπνησε, ὁ ἄνδρας της εἶχε φύγει ἀφίνοντας παραγγελία ὅτι δὲν θὰ ἐρχόταν τὸ μεσημέρι γιὰ φαί.

Τόσο τὸ καλύτερο συλλογίσθηκε ἡ Μαρί-Κλώντ καὶ κάθησε στὸ μικρὸ της γραφεῖο γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὸ γράμμα τοῦ Ρενώ.

Ξαφνικὰ ὅμως θυμήθηκε ὅτι δὲν εἶχε τὴν διεύθυνσή του καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ παντοῦ ὅπου μποροῦσε γιὰ νὰ βρῇ τὸ γράμμα. Τοῦ κάκου ὅμως. Δὲν τὸ βρῆκε πουθενά. Ἐπ' αὐτὴν στὴν ἀπελπίσεια της σκέφθηκε νὰ γράψῃ στὴν Ζερμαίν γιὰ νὰ μάθῃ τὴν πολυπόθητη διεύθυνση. Ἀλλὰ ἡ Ζερμαίν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἄνδρας της εἶχε φύγῃ στρατιωτικῶς, εἶχε πᾶσι κοντὰ στὴν μητέρα της σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐπαρχία. Ποιὸς ξέρει πόσες μέρες θὰ ἔκανε νὰ πάρῃ ἀπάντησιν.

Ἀρχισε νὰ θηματίζει γεμάτη ἀγωνία ἐπ' αὐτὸν κάτω μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἐπειδὴ αἰσθανόταν ὅτι δὲν τὴν χωροῦσε πιά τὸ σπῆτι, νύχθηκε, βγήκε ἔξω, γύρισε ὡς ἐπὶ δρόμους τοὺς δρόμους καὶ στὰ μαγαζιά. Μὰ δὲν εὗρε πούθεν ἀνέκδοτο. Γύρισε ἀργὰ στὸ σπῆτι της. Ὁ Πῶλ ἦταν κιόλας ἐκεῖ. Καθισμένος μπροστὰ στὸ ραδιόφωνο ἄκουγε, ὅπως κάθε βράδυ, τὰ τελευταῖα νέα.

— Καλησπέρα, τοῦ εἶπε σὲ τόνο κάθε ἄλλο παρὰ τρυφερό.

— Καλησπέρα, ἀπάντησε ὁ Πῶλ προσαπλώνοντας νὰ δώσῃ στὴν φωνή του κάποιον εὐθυμισμό. Ἀργήσε—συνέχισε—καὶ φοβόμουν μήπως σοῦ συνέβη τίποτα μ' αὐτὴν τὴν ἀγρία σκοτεινιά.

— Εὐτυχῶς βρῆκα ἓνα ταξί καὶ ἤρθα αἰγούρα ὡς τὴν πόρτα.

Ἀκολούθησε μιὰ σιγὴ ποὺ τὴν αἰσθάνονταν κι' οἱ δύο τους σὰν ἓνα βαρὺ πλάκωμα. Ὑστερα, ἡ Μαρί-Κλώντ εἶπε:

— Κλείσε σὲ παρακαλῶ τὸ ραδιόφωνο. Αὐτὴ ἡ φωνὴ μὲ ἐνενοεῖ.

— Εὐχαρίστως ἀποκριθῆκε ὁ Πῶλ. Ἐβλεπε μάλιστα νὰ μιλήσῃ μαζί σου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ σπῆτος μοῦ εἶναι κι' ἐμένα πολὺ ἐνοχλητική.

Ἐβλεπε τὸ ραδιόφωνο καὶ ἔριξε ἓνα ἐρωτηματικὸ βλέμμα στὴν γωνία τοῦ σὰν νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ πῇ πῶς αὐτὴ καί. Σὰν τὴν εἶδε ὅμως νὰ σιωπᾷ ἄρχισε αὐτὸς τὴν συζήτηση.

— Μαρί-Κλώντ, τῆς εἶπε, Ὑπόφερα πολὺ. Πάρα πολὺ. Στὸ τέλος, ὅμως πῆ-

Ἔνα ἀριστουργηματικὸ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

ρα τὴν μεγάλη ἀπόφαση νὰ σὲ συγχωρήσω.

Ἡ Μαρί-Κλώντ ἐνοιοθε το αἷμα της νὰ βράζῃ. Ἦταν ἔτοιμη νὰ κάνει κάθε υποχώρηση γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ μεγάλο σκάνδαλο τοῦ διαζυγίου. Ἀλλὰ ἡ στάσις τοῦ Πῶλ, ποὺ εἶχε πάρῃ ὕψος συγκαταβατικῶς δικαστοῦ, τὴν πείσμωνσε. Ὅχι. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ φορτωθῇ μιὰν ἀμαρτία ποὺ δὲν τὴν εἶχε κάνει. Καὶ ἀκόμη λιγώτερο δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸ δικαίωμα νὰ τῆς συγχωρήσῃ κάποιο ἀνυπαρκτὸ παράπτωμα. Ὁ ἐγωισμὸς της ἐπαναστάτησε, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ καλά-καλὰ τί ἔλεγε, τοῦ φώναξε:

— Δὲν μοῦ χρειάζεται ἡ συγγνώμη σου. Τὸ μόνο ποὺ θέλω ἀπὸ ἐσένα εἶναι νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔκλειψες. Ἀκούε; Μοῦ τὸ ἔκλειψες.

— Τὸ γράμμα δὲν ὑπάρχει πιά, ἀπάντησε ὁ Πῶλ. Τὸ ἔκλειψες. Σὲ λιγάκι δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἴσως οὕτως αὐτὸς ποὺ τὸ ἔγραψε. Ἐλπίζω νὰ τὸν βρῇ κάποια σφαίρα ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ σὲ συγχωρῶ.

Ἡ Μαρί-Κλώντ αἰσθανόταν τώρα τὴν ἐπιθυμία νὰ γυμῇ ἀπάνω του καὶ νὰ τὸν πνίξῃ. Ἦταν τόσο ἀναίσθητος, τόσο πρόστυχος, τόσο κυνικός. Κρατήθηκε ὅμως, καὶ ρίχνοντάς του ἓνα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση, εἶπε:

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν συγγνώμη σου. Θὰ φύγω. Ἀπόψε κιόλας. Δὲν θὰ μὲ ξαναβῇς ποτέ πιά. Ὅχι ξίσω ἐδῶ κι' ἐμπρός μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γυρίσῃς κάποτε ἐκεῖνος.

— Ὅποτε τὸν ἀγαπᾷς, φώναξε ἔξαλλος ὁ Πῶλ.

— Ναί. Τὸν ἀγαπῶ. Ἐβῶ καὶ εἴη μῆνες τοῦ παραδόχῃ γιὰ πρώτη φορά. Ὁ! Πόσο γλυκὰ ἦταν τὰ φίλια του. Τὶ ὁμορφὰ ποὺ ἀκούγοντοσαν τὰ λόγια ποὺ μοῦ ψιθύριζε. Τὸν ἀγαπῶ, ἐπειδὴ τοῦ εἶχε.

— Ὁ Πῶλ δὲν πρόφθασε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Τοῦ ἔκλειπε τὴν πόρτα κατὰμουτρα καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τίς βαλίτσες της.

— — —

Ὁ μόνονος θόρυβος τοῦ τραίνου κόντευε νὰ ἀποκοιμίσῃ τὴν Μαρί-Κλώντ. Πόσο εὐεργετικὸς θὰ τῆς ἦταν ἀλήθεια ἓνας ὕπνος. Προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις της καὶ νὰ καταστρώσῃ τὰ μελλοντικὰ της σχέδια. Εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι της, ὅστερα ἀπὸ δώδεκα χρόνων συζυγικὸ βίον, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτέ πιά. Πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν φίλην της Ζερμαίν, στὴν μακρυνὴ ἐπαρχία. Ἐκεῖ θὰ μάθαινε τὴν διεύθυνση τοῦ Ρενώ καὶ θὰ τοῦ ἔγραφε, θὰ τοῦ ἔγραφε κάθε μέρα, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γύριζε ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ θὰ γινόταν πραγματικὰ δική του, γιὰ πάντα. Πῶν φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι εἶχε περᾶσῃ ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο καὶ εἶχε διπλώσῃ τὴν καινούργια της διεύθυν-

ση. Ποιὸς ξέρει; Ἰσως τῆς εἶχε ξαναγράψῃ ὁ Ρενώ. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ πῇ τὸ γράμμα τοῦ σὰν χέρι τοῦ Πῶλ.

Ἡ Ζερμαίν ἄκουσε προσεκτικὰ τὴν ἱστορία ποὺ τῆς διηγήθηκε ἡ Μαρί-Κλώντ καὶ στὸ τέλος συμφώνησε μαζί της ὅτι ὁ Ρενώ ἦταν ἓνας χαριτωμένος ἄνθρωπος ποὺ ἀξίζει χίλιες φορές περισσότερο ἀπὸ τὸν Πῶλ. Ἀπόρησε, ὅμως, λιγάκι, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ὁ Ρενώ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ζοζεφίν καὶ ὅτι δὲν τολμοῦσε νὰ κάνει τὸ παραμικρὸ χωρὶς νὰ τῆς πάρῃ τὴν ἀδεία.

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ Ζοζεφίν, ρώτησε ἡ Μαρί-Κλώντ;

— Εἶναι μιὰ πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα, ἀπάντησε ἡ Ζερμαίν, ποὺ τραβάει τὸν Ρενώ ἀπὸ τὴν μύτη.

Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἐμπόδισε τὴν Μαρί-Κλώντ νὰ γράψῃ ἓνα φλογερὸ γράμμα στὸν ἀνθυπολοχαγὸ Ρενώ Ζολύ, ἓνα γράμμα γεμάτο ἐρωτικὰς ἐκμυστηρεύσεις. Ἀνδρὸς εἶχε πιάσει μάλιστα ξαφνικὰ αὐτὴν ἡ γριμὴ χιονοθύελλα θὰ τὸ εἶχε πᾶν κιόλας στὸ ταχυδρομεῖο. Ἀναγκάστηκε, ὅμως, νὰ περιμένῃ ὡς τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ Ζερμαίν τῆς εἶπε μάλιστα ὅτι δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνει τὸν κόπο νὰ πᾶν στὸ ταχυδρομεῖο. Ὁ ταχυδρόμος ποὺ περνοῦσε καθημερινὰ γιὰ νὰ φέρῃ τὰ γράμματα, μποροῦσε νὰ πάρῃ καὶ τὸ δικό της γράμμα γιὰ νὰ τὸ ταχυδρομήσῃ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ ταχυδρόμος ἦρθε πραγματικὰ. Εἶχε κι' ἓνα γράμμα γιὰ τὴν κυρία Μαρί-Κλώντ. Ἦταν ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸ μέτωπο. Ἀπὸ τὸν Ρενώ Ζολύ. Ἐτρεξε ἄμέσως στὸ δωμάτιό της φίλης της, γιὰ νὰ τῆς φέρῃ τὴν καλὴ εἰδήση καὶ εἶπε στὸν ταχυδρόμο νὰ περιμένῃ λιγάκι γιὰ νὰ πάρῃ μαζί του κάποιο ἄλλο γράμμα.

Ἡ Μαρί-Κλώντ ἔσπρισε ἀνυπόμονα τὸν φάκελλο καὶ ἄρχισε νὰ διαβάσῃ τὰ ὅσα τῆς ἔγραφε ὁ Ρενώ, ἐνῶ ἡ Ζερμαίν προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ τὰ γραφόμενα ἀπὸ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου τῆς φίλης της.

Νὰ τί ἔγραφε ὁ Ρενώ:

Ἀξιότιμος Κυρία,
Μὲ συγχωρεῖτε. Σὰς ἔστειλα ἓνα αὐθαδέστατο γράμμα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν φταίω ὅμως καθόλου. Ἦμουν μεθυσμένος. Καὶ ἐπάνω στὸ μεθύσι μοῦ ἔκανε τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀνοησία γιὰ τὴν ὁποία ντρέπομαι τώρα φοβερά. Πιστεύω ἄλλωστε νὰ καταλάβετε ἀπὸ τίς ἀνοησίες ποὺ σὰς ἔγραφα, ὅτι δὲν ἔπαινον ἐντελῶς στὰ καλά μου. Ἐλπίζω νὰ σίγισατε ἤδη αὐτὸ τὸ ἀνόητο γράμμα. Ἀν ὅμως δὲν τὸ σίγισατε, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ σίγισατε ἀμέσως καὶ νὰ συγχωρήσετε ἓνα μεθυσμένο ἀξιωματικὸ τοῦ μετώπου. Δὲν ἤξερα τί ἔγραφα.

Με μεγάλη ἐκτίμηση
Ρενώ Ζολύ

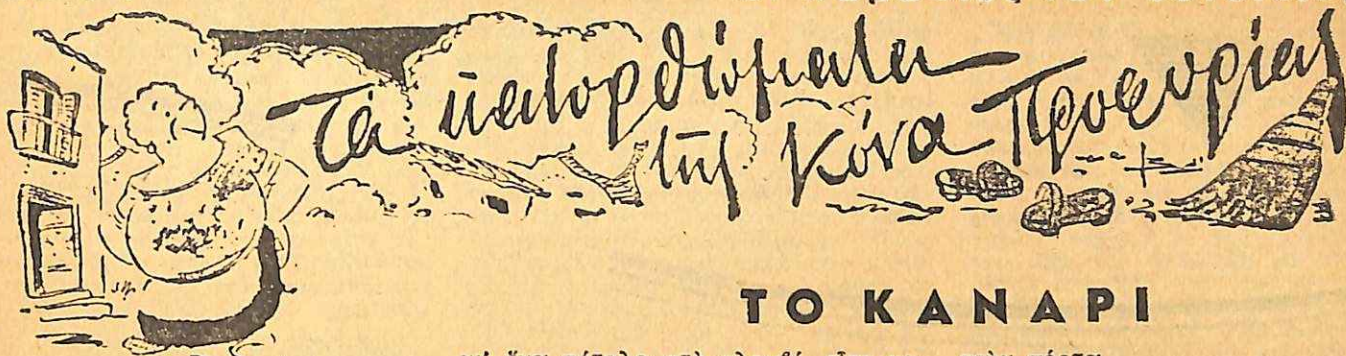
— Λοιπὸν, ρώτησε ἡ Ζερμαίν, θὰ μοῦ δώσῃς τὸ γράμμα νὰ τὸ στείλω μὲ τὸν ταχυδρόμο;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἡ Μαρί-Κλώντ προχώρησε μὲ ἀργὸ βῆμα ὡς τὸ κεφάλο σκαλο καὶ φώναξε στὸν ταχυδρόμο ποὺ περιμένε:

— Πηγαίνετε. Δὲν ὑπάρχει κανένα γράμμα πρὸς ἀποστολὴν.

ΣΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

ΣΥΛΒΙΟΥ

ΦΑΓΩΘΗΚΕ ἡ Προφύρια ὡς ποὺ ν' ἀναγκάσῃ τὸ γαμπρὸ της τὸ Δημητράκη νὰ τῆς φέρῃ ἓνα κανάρι.

— Δημητράκη, καμὸ τὸ πῆρα νὰ μὴν ἔχωμε κι' ἐμεῖς ἓνα κανάρι μέσα στὸ σπῆτι. Ὁ συνοικισμός, καλέ, βρωμὰ κουτσουλῆς ἀπ' τὰ κανάρια ποὺ ἔχουνε οὐλές!

— Καλὰ, καλὰ, θὰ σοῦ φέρω. Ἡ Σουλτάνα ποὺ συνώδεψε τὸν ἀντρα της ὡς τὴν πόρτα, τοῦ εἶπε:

— Φέρτο πιά, καὶ μένει, νὰ ἡσυχάσωμε ἀπὸ τὴ γρίνα τοῦ. Μέφαγε νὰ μοῦ λῆν γιὰ τὸ κανάρι!

Σὰν γύρισε μέσα ἡ κόρη της, ἡ Προφύρια ἄρχισε τὸ ἴδιο τροπάριο:

— Εἶδες ποὺ μοῦ τόταξε; Λοιπὸν ἐδῶσαι κι' ἐδῶσαι. Νὰ δῆς ποὺ δὲ θὰ τὸ φέρῃ πάλι, καὶ θὰ γίνωμε ἀπὸ δύο χωριά χωριάτες. Καλέ, κι-μιά νὰ τοῦ γύρευα, θὰ πῆγαινε νὰ βρῇ νὰ φέρῃ, ὅχι κανάρι, ποὺ βρωμολογοῦνε πιά! Πιὲ φτηνὰ κι' ἀπὸ τίς καρδερῖνες!

— Δὲν εἶναι, μαμὰ, ὅπως τὸ λές.

— Μάλιστα, ἔτσι εἶναι. Ἀφοῦ πιά ἔχουνε κανάρι κι' οἱ Κουρκομπίνες οἱ Πλουμαρίτισσες, ποὺ κάθονται πὶὸ πάνω, ἐκεῖνες οἱ ἀκριβοτζίτζαρες!

— Καλὰ, σὺπα πιά!

Ἡ Προφύρια θυμώσε:

— Μὴ μοῦ λές σὺπα, γιατί μὲ παίρνει καὶ με σηκώνει! Μιὰ χάρις τοῦ γύρεψα κι' ἐγὼ τοῦ ἀγαίρευτου καὶ ὡς ποὺ νὰ μοῦ τῆν κάνει, θὰ μοῦ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μύτη!

Ἡ Σουλτάνα βρῆκε ἀφορμὴ πὼς κλαίει τὸ μωρό, γιὰ νὰ πᾶν μέσα καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴ μάννα της νὰ λῆ.

Τὸ μεσημέρι σὰν χτύπησε ἡ πόρτα, μάννα καὶ κόρη τρέξαν.

Ἦταν ὁ Δημητράκης μ' ἓνα κλουβὶ στὸ χέρι. Ἐνα κατακίτρινο κανάρι ἦταν μέσα καὶ πετοῦσε χαρούμενα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! φώναξε ἡ Προφύρια γεμάτη χαρὰ καὶ γέλιο. Ἐτσι σὲ θέλω! Νὰ τὸ λές καὶ νὰ τὸ κάνῃς!

Ἡ Σουλτάνα εἶπε:

— Εὐχαρίστως, ἀντρα μου, ποὺ τὸ φέρεις. Τώρα πιά θὰ πάψῃ τὸ στόμα τοῦ!

Ἡ Προφύρια ἐν τῷ μεταξύ πῆρε τὸ κλουβὶ καὶ τὸ βγάλε στὸ παράθυρο μὲ χαχανητὸ, κι' ἄρχισε τίς φωνὲς στὶς γειτονισσες:

— Ἀσημίνε, Μαρίτσα, Ἀνέττα! Τρεχάτε νὰ δῆτε, καλέ, ἓνα κανάρι ποὺ μοῦφερε ὁ γαμπρός μου! Ἐλάτε γρήγορα!

Τριγύρω στὸ παραθύρι, μαζεῦθηκε σὲ λίγο ἡ γειτονιά.

— Ἀχου, μάτια μου, ὁμορφιά! εἶπε μιὰ γειτόνισσα.

— Φύσε, καλέ, νὰ μὴ τὸ ματιάσῃς κι' εἰσαι γαλανομάτα, φώναξε ἡ Προφύρια.

— Νὰ τοῦ βάλῃς ἓνα ματόχαντρο

Οἱ κωμωδίες τῶν συνοικισμῶν

κι' ἓνα πέταλο στὸ κλουβί, εἶπε μιὰν ἄλλη.

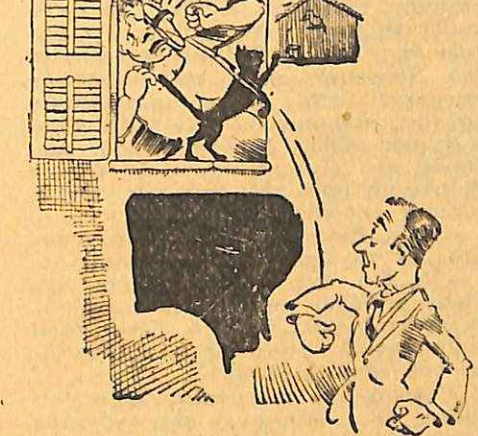
— Νὰ τοῦ δίνῃς κεχρί!

— Κι' ἓνα βῶλο ζάχαρη.

— Κι' ἓνα κορκο τ' αὐγοῦ βρασμένο!

— Νάχῃς τὰ μάτια σου δέκα νὰ μὴ στὸ φᾶν οἱ γάτες! εἶπεν ἡ Εἰρήνη ἡ Ἀλαμπουρνέζα.

— Οὕτε σύ, οὐτ' ὁ λόγος σου! φώ-

Τὸ τσόκαρο τοῦ γαμπροῦ της βρῆκε τὴν Προφύρια κατακούτελα.

ναξε ἡ Προφύρια. Καλέ, χαρὰς καὶ τὴν κακία νὰ μοῦ κακομελετᾷς, ἀκόμα δὲν τὸ φέρανε!

— Χριστιανὴ μου, ἐγὼ τῶπα γιὰ καλὸ!

— Τόσο καλὸ νάχῃς! εἶπεν ἡ Προφύρια, ἔτοιμη ν' ἀρπάξῃ μ' ὅλες.

— Κελαϊδὰ, κόνα Προφύρια μου; φώναξε ἓνα μικρό.

— Δὲ ξέρω, μάτια μου. Τώρα τὸ φέρει. Ἐκεῖνο τὸ ἔρημο ἡσάτισε ἀπὸ τὸ μονοφῶν, πὼς ν' ἀνοίξῃ τὴ μύτις σου, νὰ κελαϊδήσῃ!

— Μπὰς κι' εἶναι θηλυκό; εἶπε μιὰ κοντούλα.

— Νὰ φᾶς τὴ γλώσσα σου μὲ τ' ἀλάτι, σακαφιόρα! ξεφώνισε ἡ Προφύρια πάλι. Καλέ, χαρὰς τὴ ζούλεια σου! Ἡ μιὰ μὲ τὴν γάτα, ἡ ἄλλη θηλυκό! Πάω μέσα νὰ τὸ κανίσω, γιατί τὸ μάτι σας θὰ τὸ φᾶ.

Καὶ πῆρε τὸ κλουβὶ καὶ τὸ κρέμασε στὴν οὐλὴ της, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε κεχρί καὶ ζάχαρη.

Τὸ πουλάκι ἄρχισε νὰ κελαϊδᾷ.

— Ἀχου, Σουλτάνα μου, γλύκα! Θαρρεῖς πὼς εἶναι ὁ δεξιὸς φάλης τοῦ ἁγίου Φωτεινῆς. Θὰ τὸ κρεμάσω στὸ μπατζοῦρι, δὲξ στὸ σοκάκι, νὰ τ' ἀκούσουνε νὰ σκάσουνε ἀπ' τὸ κακό σου!

Καὶ πῆρε πάλι τὸ κλουβὶ καὶ τὸ κρέμασε στὸ δρόμο.

Πῆγε μέσα στὴν κουζίνα νὰ μαγειρέψῃ, ὅταν φωνῆς τῶν παιδιῶν καὶ τῆς γειτονίας τῆς ἔκαναν νὰ βγῇ

στὴν πόρτα.

Ἐνας μαῦρος γάτος ἦταν σκαρφαλωμένος στὸ παραθυρόφυλλο, ἔτοιμος νὰ νυχιάσῃ τὸ καναρίνι.

— Ψίτ! Ψίτ! ξεφώνισαν τὰ παιδιά.

Ἡ Προφύρια χύθηκε σὰν τίγρις νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴν οὐρά:

— Καλέ! ποὺ νὰ σὲ φᾶν ποῦ εἶχει, φωρόγατα! Ἀχου! Ἦταν ἡ γάτα τοῦ Σημαδούρας τοῦ Ἐλενῶ!

Ὅχι! Ἦταν ἡ μιὰ μέρα μοῦ κλέβει τὸ φᾶρι, τὴν ἄλλη μοῦ πῆρε τὸ γάλα τοῦ μωροῦ! Καλέ, ἡσυχία δὲ μὰς ἀφήνῃ τὸ κατάρμενο τὸ ζῶ!

Ἐτρεξε λοιπὸν στὴν πόρτα τῆς Ἐλενῶς καὶ φώναξε:

— Ἐλενῶ! Νὰ συμματζέψῃς τὴν γάτα σου, γιατί θὰ σοῦ τῆν κομματιάσω! Ἦπῃς, καλέ νὰ μοῦ φᾶς τὸ κανάρι, ἀκόμα δὲν τὸ φέρανε. Δὲν τῆν νταγιαντῶ πιά!

Ἡ Ἐλενῶ φώναξε ἀπὸ μέσα:

— Δός τῇ ξύλο, Προφύρια κι' ἐνοια σου! Ἐγὼ γιὰ τὴν γάτα δὲ μαλῶν με τὴν γειτόνισσές μου!

Ἐφυγε καὶ πῆγε σπῆτι της. Ἐκάνε συμβούλιο με τὴν κόρη της καὶ τὸ γαμπρὸ της καὶ ἀποφάσισαν νὰ παραμονέψουν τὴ γάτα, νὰ τὴν σκοτώσουνε μὲ τὸ τσόκαρο.

— Νὰ πάρωμε καθέννας ἀπὸ ἓνα τσόκαρο. Ἡ Σουλτάνα θὰ κρυφτῇ κοντὰ στὴν πόρτα, ἐσύ, Δημητράκη, πῶς ἀπὸ τὴν ἀκασίᾶ στὸ δρόμο, κι' ἐγὼ μέσα κοντὰ στὸ παραθύρι. Τόμου τὴ δῆτε ν' ἀνεβῇ στὸ παραθύρι, δὲς τε τὴν με οὐλὴ σας τὴ δύναμη. Σαβουρντίστε τὴν τὸ τσόκαρο νὰ τῆν γουσουρέψετε, κακὸ χρόνο νάχῃ.

Ἐτσι κι' ἔγινε. Περιμέναν τὴ γάτα ποὺ τριγύριζε τὸ κλουβὶ ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ξαφνικὰ, τὴν βλέπουν νὰ πηδᾷ ἐπάνω στὸ παραθύρι. Τρία τσόκαρα μαζί ρίχνονται μὲ βία ἀπὸ τρεῖς δι-ἀφορες μεριές κι' ἓνα ἄχ! ἀκούεται.

Τὸ τσόκαρο τοῦ γαμπροῦ της πῆρε τὴν Προφύρια κατακούτελα καὶ τῆς ἔσπασε τὸ κεφάλι, ἐνῶ ἡ γάτα ἔφυγε μιὰ χαρὰ.

Ὅπου τρέξῃ-τρέξῃ ἀπὸ τίς φωνές καὶ τὰ κλάματά της. Τὴν ἔβρεξαν μὲ κολώνια, τὴν ἐπλυναν μὲ ἀντισηπτικά, τῆς ἔδεσαν τὸ μέτωπο μὲ ἐπίδεσμο καὶ τὴν ξάπλωσαν στὸν καναπέ.

—

Πού γύρισε από τόν 'άηλο κόσμο

Από τα προηγούμενα

Ο Γιάγκος Φρόδης, κυνηγημένος από τη θύελλα του ευρωπαϊκού πολέμου το 1914-1918 ξαναγυρίζει στην Χαλκίδα από την Γαλλία, όπου έμεινε ως τότε. Αντίκρου στο πατρικό του σπίτι εξακολουθεί να μένει η Λούλα, το λουλούδι του Εύριπου, όπως τη λένε στη Χαλκίδα, για την ομορφιά της. Ο Γιάγκος και η Λούλα έπέρασαν μαζί τα παιδικά τους χρόνια. Τη Λούλα όμως θέλει τώρα να την παντρεύει, παρά την θέλησή της, ο πατέρας της, ένας ευκατάστατος εργοστασιάρχης, μ' ένα νεαρών πρακτικόν υπάλληλο, τόν 'Αγγελό Σ. Η Λούλα απορροφεί τον γάμον αυτόν, γιατί είναι δεσφία, ότι ο 'Αγγελος θέλει να την πάρει για την προίκα της. Ο πατέρας της όμως που την νομίζει υπεύθυνη για την διάλυση του συνοικισμού, την φέρνει στην 'Αθήνα, όπου την κλείνει εσωτερική σ' ένα οικοτροφείο, για να πάρει το δίπλωμά της από το 'Αρσάκειο. Ο πραγματικός ένοχος για τη διάλυση του συνοικισμού είναι η φίλη της Λούλας, η Μιμή, που μ' ένα διαβολικό τέχνασμα και συκοφαντώντας την Λούλα στον 'Αγγελο καταφέρνει να την έρωτευει τρελλά εκείνος και να την παντρευτεί. Έν τώ μεταξύ έρχονται στην 'Αθήνα ο Γιάγκος με την μητέρα του. Συναντώνται με την Λούλα κι' ένας άγνος έρωτας, που τόν συνδέουν οι όμορφες αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας, αρχίζει να γεννιέται στις καρδιές των. Ο Γιάγκος όμως πέφτει θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος και μεταφέρεται στο νοσοκομείο, όπου η Λούλα παραστέκεται στο προσκέφαλό του, σαν μια λυπημένη αδελφή. Έν τώ μεταξύ έρχονται στην 'Αθήνα και ο 'Αγγελος με την Μιμή, γιατί ο 'Αγγελος μετατέθη στο Κεντρικό κατάστημα της Τραπεζής. Ο Γιάγκος βγαίνει από το νοσοκομείο περισσότερο έρωτευμένος με την Λούλα. Για τη φιλόδοξη όμως Μιμή αρχίζει τώρα μια νέα ζωή, στην 'Αθήνα. Στο οικοτροφείο έξ' άλλου, που έχει κλείσει τη Λούλα ο σκληρόκαλος πατέρας της, η Λούλα γνωρίζεται με μια κοπέλα της ηλικίας της → Ζωή.

Η κ. Φρόδης ζητεί απ' τόν πατέρα της Λούλας το γέρι της κόρης του, για το γάμο της, αλλά εκείνος απορροφεί τόν γάμο αυτό γιατί θεωρεί τόν Γιάγκο τυχοδιώκτη και προικισμένο.

15ον

Η ΜΙΜΗ σοβαρεύθηκε επίτηδες, για να δείξει ότι δεν ήταν τόσο εύκολη, όσο ενόμιζε, η κατάκτησή της. Και τού είπε:

—Σεις σκορπίζετε τόσες υποσχέσεις, ώστε πού να θυμάσθαι! 'Αλήθεια, έτελειώσατε την υπόθεση της κ. Πολυξένης, της ανειμιάς της κ. Ρεγγίνας; Πολυξένη δεν την λένε, νομίζω;

Ο προϊστάμενος του 'Αγγέλου δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος από την τροπή που έπαιρνε η συζήτησις με την θελκτική εκείνη γυναίκα. Και όσο έβλεπε τους κυματισμούς του χυτού κορμιού της κάτω από τη θαλασσιά ντεκολτέ ρούπα, 'σο αντίκρουζε τη μαγνητική λάμψη των ματιών της, όσο το βλέμμα του έπεφτε στο τορνευτό πόδι που πρόσβαλε σφιγμένο στη μαύρη τραπεζοαρά κάλτσα, που συνθιζόταν τότε, τόσο ο άγριος πόθος, ο πόθος ενός Δόν Ζουάν που είχε νυμφίσει ως εκείνη τη στιγμή μόνο την έπιτυχία, τόν έκυριεύε τυοαννικός, άβάσταγτος.

—'Η κ. Ρεγγίνα μ' ένει παρασκοτίζει με τις υποσχέσεις της, της είπε.

—'Α, όνι, όνι, αυτό που λέτε, δεν είναι καθόλου σωστό, διαμαρτυρήθη σοβαρά πάλι η Μιμή. Είναι τόσο συμπαθητική γυναίκα η κ. Ρεγγίνα, κ'ι τόσο πρόθυμη!..

Ετόνισε την τελευταία λέξη επίτηδες. Ο κ. Θεοφάνης την έκτύπησε κατάματα. Και τ'ι ποιά αυτή δεν έκροτ'ήθηκε. Κ'ι έξέσπασε:

—Είναι πόθυμη, είπε, για να κάνει τίς δουλειές της.

—'Αφήστε τα αυτά, τόν διέκοψε η Μιμή. 'Οτι γίνεται, γίνεται για χάρη σας!..

—'Ετσι τη συμβάλλει να λεί!..

Η Μιμή είχε πει πάλι.

Και με μια οικειότητα, για την όποιαν άπορούσε και ο ίδιος ο κ. Θεοφάνης και με ύφος κατηγορημένου που προσπαθεί να πείσει τους δικαστάς του για την αθωότητά του, άρχισε να της διηγήται ότι μια ημέρα, καιρό πριν, που η κ. Ρεγγίνα πήγε στην Τράπεζα για να εξοφλήσει μια έπιταγή που της έστειλαν από το Κάιρο, έγνωρίσθηκε μαζί της και τόν προσέκαλε στο σπίτι της να πάρουν τσάι. Ο κ. Θεοφάνης που δεν είχε, όπως έλεγε, καμιά όρεξη να πάει, έπηρε, γιατί τού είχε γίνει φόρτωμα με τις άλλες πολλές προσκλήσεις της. Και στην πρώτη του αυτή επίσκεψη, έγνωρίσθη με την Πολυξένη, την όποιαν η κ. Ρεγγίνα παρουσίασε για ανειμιά της. Και ήταν τόσο επιθετική αυτή η ανειμιά με τους τρόπους της με τα λόγια της, όλο διφορούμενα σόκιν — έλεγε — και με τόν τρόπο, με τόν όποιον έκαθόταν στην ξεθωριασμένη βελούδινη πολυθρόνα, ώστε ο κ. Θεοφάνης έμπλέχθηκε χωρίς να το κατάλαθε.

—Τί ώραία που τ'ά λέτε σεις οι άνδρες, τόν διέκοψε η Μιμή, μ' ένα ειρωνικό νέλιο που έδειχνε πίσω από τα κορολλένια χείλη της, μια σειρά

μία αληθινή
ιστορία
που μοιάζει σ'άν
μυθιστορημα
υπό
Α. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

μαργαριταρένιων δοντιών. Κατορθώνετε να βγαίνετε πάντα άθως περισσότερες!

—Σας όρκίζομαι ότι λέω την αλήθεια, της άπήντησε με μια σοβαρότητα λίγο κωμική, ο προϊστάμενος τού άνδρός της. Και με την ευκαιρία αυτή, θά μου έπιτρέψετε να σας συστήσω, ως φίλος τού σπιτιού, ως άνθρωπος που ένδιαφέρειται για σας, να άποφύγετε όσο μπορείτε να έρχεσθε εις συνάφεια με την γυναίκα αυτή!..

Η Μιμή προσπαθούσε, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, να έξιγιάσει άν ο προϊστάμενος τού άνδρός της ήθελε να την άπομακρύνει από την κ. Ρεγγίνα, για να μη μαθαίνει τις κατακτήσεις του, τα νέα άκριβά που θά τού έπρομήθευεν, εκείνη, ή, άν, ένοντας στο νού να την κατακτήσει, ήθελε να κρατήσει γύρω από τις σχέσεις των μενάλη έχεμύθεια, μια και ο άνδρας της ήταν ύφιστάμενός του. Και παροδεδόταν μάλλον το δεύτερο. Γι' αυτό έκτύπησε τόν κ. Θεοφάνη μ' ένα ύφος, σαν να τού έλεγε:

«Είσαι νελασμένος, φιλαράκο μου, άν νομίζεις ότι θά πέσω στο δόκανό σου με την ίδια εύκολία που πέφτουν οι «άνψιες» της κ. Ρεγγίνας. Θά πληρώσεις πολύ άκριβά τ'άν έρωτά μου. Θά σέ μεταχειρισθώ ως μέσον για να φθάσω γρηγορώτε-ρα εκεί που θέλω!..»

Κ'ι ξαφνικά τού έπρε:

—Δεν μπορώ να διακόψω τις σχέσεις μου με την κ. Ρεγγίνα, άφου μένομε στο ίδιο σπίτι. Έξ άλλου δεν βλέπω τόν λόγο.

Ο μεσόκοπος γλεντζές κατάλαθε τότε πως δεν έπρεπε να έπιμείνη περισσότερο, άν και ή στάση αυτή της Μιμής δεν τού έδινε καθόλου θάρος, γιατί ήταν βέβαιος πιά, ότι άν ή γυναίκα τού 'Αγγέλου είχε άπόφαση να γίνει έρωμένη του, θά διέκοπτε τις σχέσεις της με την κ. Ρεγγίνα, για να μη ύποπτευθ'ι εκείνη

το παραμικρό. Έλεγε όμως πάλι με το νού του ο κ. Θεοφάνης ότι είχε πάρει πολλή «φόρα», γιατί όσο πεταχτή, φιλάρεσκη και συμφεροντολόγος κι' άν ήταν η Μιμή, δεν μπορούσε να πέση άμέσως με την πρώτη πολιορκία στην άγκαλιά του, άφου ήταν άκόμη νεόπαντρη. Θά έπρεπε να κρατήσει τούλάχιστον τά προσήματα. Και ή σκέψη αυτή τόν παρηγορούσε κάπως. Έξηκολούθησε ώστόσο πιστός στην τακτική τού πεπειραμένου Δόν Ζουάν, τις «άψιμαχίες».

—Με συγχωρείτε, της είπε, πού έπιμένω στο ζήτημα αυτό, αλλά αυτό γίνεται από το ζωηρό ένδιαφέρον μου για σας... Θέλω να περιφρουρήσω την ήθική σας ύπόσταση. Είθε άκόμη, άν και φαίνεσθε άρκετά έξυπνη, μια άξέβγαλτη έπαρχιωτοπούλα. Δεν εύρετε καλά την 'Αθήνα... Γυναίκες λοιπόν σαν την κ. Ρεγγίνα, είναι επικίνδυνες και ένοχλητικές!..

—Δέ βρίσκα, τού άποκρίθηκε φιλάρεσκα η Μιμή, πού με τις ματιές που τού έβριχνε, καταλάβαινε πως ο πιδ βίαιος πόθος έπύρωνε το κορμί του, έκανε το αίμα του να κοχλάζει στις φλέβες. Κ'ι αυτό την διασκέδαζε!..

—Έν πάση περιπτώσει, έπρόσθεσε σοβαρά εκείνος, είθε άρκετά έξυπνη, όπως σας είπα, ώστε να καταλάβετε ποιες γνωριμιές σας είναι χρήσιμες και ποιες ένοχλητικές... Έλάτε όμως τώρα, περιμένω να μου πείτε τι ρουσφέτι θέλετε από μένα!..

Η Μιμή τόν έκτύπησε παιχνιδιάρικα με μια λοφή ματιά.

—Σά να λέμε, βιάζεσθε να μάθετε τί θά σας ζητήσω, γιατί άνυπομονείτε, μη τυχόν σας ζητήσω τίποτε άκατόρθωτο, τού έλεπεν εκείνη.

Ο κ. Θεοφάνης κατάλαβε τόν ύπαινιγμό. Και μ' ένα ύφος έρωτευμένου μαθητάκου, της άποκρίθηκε:

—'Οτι και άν μου ζητήσετε, είμαι πρόθυμος να τó κάμω, φθάνει να περνά από το χέρι μου!..

Η Μιμή αυτή τη φορά τόν κύτταξε κατάματα... Και ήταν τόσο διεισδυτικό το βλέμμα της, τόσο έρωτηματικό, σαν να ήθελε να ψάξει στα κατάβραθα της ψυχής του, ώστε αυτός ο παλαίμαχος Δόν Ζουάν, που σίγουρα δεν θά θυμόταν πόσες γυναίκες είχε σφίξει ως τότε στην άγκαλιά του, έχαμήλωσε τα μάτια του, άποφύγοντας να την κυττάξει.

Τότε η Μιμή, άλλαξε διά μιάς έκφραση και με μια σοβαρότητα που την έκανε πιδ γλυκεία, πιδ ναζιάρα, τού έκυοστηρέθηκε ότι έως τη στιγμή εκείνη ο άνδρας της δεν είχε βρ'ι τόν άνθρωπο που θά μπορούσε, με την προστασία του, να τόν άναδείξει και να τού καλύτεύσει τη θέση του.

—Μη φαντασθήτε, τού είπε, μ' ένα ύφος γεμάτο από ύποκρισία, πως θέλω την καλύτερευση της θέσεως τού άνδρός μου, μόνο και μόνο για να ζούμε πιδ άνετα, έπειδή ή ζωή έδω στην 'Αθήνα δεν είναι όπως στις έπαρχιες... 'Οχι, όνι, κύριε Θεοφάνη, 'Αν τó θέλω, τó θέλω, έπειδή τó έρω πολύ καλά, ότι ο άνδρας μου είναι άξιος καλύτερας τύχης, ένει όλα εκείνα τα προσόντα που νοιάζονται ν' άναδειχθ'ι και να σταδιοδρομήσει. 'Αλλά, σας ξαναλέω, έως σήμερα, δεν βρήκε τόν ύποστηρικτή του!..

—Ένα γλυκό άσώμα, πού έμ'α-ρε τόν παλαίμαχο Δόν Ζουάν, άνα-

δινόταν από τó κορσάξ της, ένδω μιλούσε. Και ο κ. Θεοφάνης πού δεν έπαυε να συλλογίζεται τις κρυφές όμορφιές τού άρμονικού εκείνου κορμιού, έστήλωνε το βλέμμα του στο κομψό πόδι της, πού ή λευκότης της λείας έπιδειν'ιδος έφ'εγγιζε κάτω από την μαύρη, τραπεζοαρά κάλτσα. Κ'ι εκείνος ο σιγανός, ο σχεδόν έμπιστευτικός, ο χαδιάρικος τόνος της φωνής της, πού ύψωνόταν κάποτε με σκέρτος και συνωδευόταν άπό τις άπαλές κινήσεις τού χεριού, τού έφαινόταν σαν τόνος φωνής μιάς ένοχης έρωτευμένης, πού μιλεί έπίτηδες σιγανά για να μη την άκούσουνε τ'ι άδιάκριτα αυτιά!..

Παρ' όλον όμως ότι ή γοητευτική εκείνη γυναίκα τού άναστάτωνε τις αίσθήσεις κι' έκανε τó αίμα του να κοχλάζει στις φλέβες του από τόν έρωτικό πόθο, παρ' όλον ότι ή κάθε λέξη της, ή κάθε κίνησή της, ο κάθε κυματισμός τού κορμιού της, ήταν γι' αυτόν μια γλυκεία ύπόσχεση για έρωτικές τρέλλες, ο μεσόκοπος γλεντζές είχε την ψυχραιμία να «παζαρεύει» τó μεγάλο ρουσφέτι. Και με την ίδια εκείνη σοβαρότητα πού έφαινόταν κωμική στη Μιμή, της είπε πως ο άνδρας της δεν ήταν από τούς άρίστους υπαλλήλους, όπως εκείνη τόν ενόμιζε. Και δεν ήταν, της είπε, γιατί δεν είχε καμιά πρωτοβουλία στη δουλειά του, όπως δεν είχε και την άπαραίτητη, για ένα τραπεζικό υπάλληλο τού Κέντρου, «άκριβή ταχύτητα». Και πρόσθεσε:

—Δεν σας τά λέω αυτά για να μειώσω την άξία και τó ζήλο τού άνδρός σας. Κάθε άλλο. Θά σας παρακαλέσω μάλιστα να μη κάνετε λόγο για όλα αυτά στον κ. 'Αγγελο. Σας τά λέω, γιατί!..

—...Θέλετε να μου πείτε ότι τó ρουσφέτι πού θά μου κάμετε θά είναι μεγάλο; έ; τόν διέκοψε η Μιμή πού με την διαβολική έξυπνάδα της, κατάλαβε τó στρατήγημα τού προϊσταμένου τού άνδρός της.

—Δυστυχώς, ή αλήθεια είναι αυτή πού σας είπα, της άποκρίθηκε εκείνος.

—Έλάτε τώρα, μη παίρνετε αυτό τó μοιραίο ύφος, ξεθεαρρεύθηκε περισσότερο ή Μιμή.

Και με τó ίδιο θάρρος τού είπε πως δεν μπορούσε αυτός, ένας προϊστάμενος, να έχη άκριβή γνώση της άξίας κάθε υπαλλήλου του, άφου, όπως ο ίδιος της είπε πριν, τούς έκρατούσε, χάρην της υπαλληλικής πειθαρχίας, σε άπόσταση. Τού κάκου θέλησε να δικαιολογήθ'ι ο κ. Θεοφάνης ότι ή άπόσταση στην όποιαν έκρατούσε τούς υπαλλήλους του, δεν τόν έμπόδιζε να πληροφορηται την άξία τού καθενός. 'Η Μιμή δεν τόν άφηνε να πιάσει χαρτσά, ως που στο τέλος ο κ. Θεοφάνης άναγκάσθηκε να «καταθέσει τά όπλα» και να όμολογήσει ότι πιθανόν να είχε γελασθ'ι για τόν άνδρα της. 'Ο σκοπός της Μιμής ήταν να τού δώσει να καταλάβει ότι την προαγωγή πού έζητούσε για τόν άνδρα της, την έζητούσε με την άξία του.

—'Ισως, τού είπε, έκαμα προχθές ένα μικρό λάθος, όταν σας έλεγα ότι έχω ένα μικρό ρουσφέτι να σας ζητήσω. Δεν πρόκειται για ρουσφέτι, αλλά για μια δικαία προαγωγή. Και δεν διαστίζω καθόλου να σας πω ότι ο μισθός τού άνδρός μου, άν μάς έφθανε στην έπαρχία, έδω στην 'Αθήνα δεν μάς φθάνει... Βλέπετε, θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σας. 'Αν δεν σας είναι εύκολο να τού καλύτερεύσετε τη θέση του, τότε θά σας ζητήσω για ρουσφέτι πιά, να τόν ξαναστεύετε στην έπαρχία!..

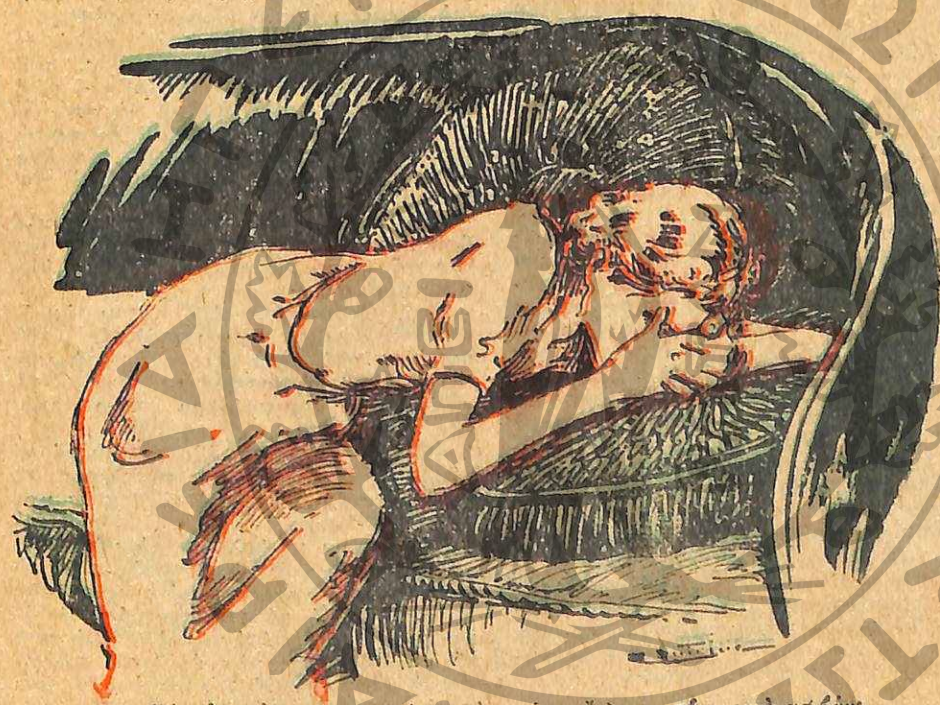
—...—

Η σκέψις ότι θά έκανε για πάντα τα την όμορφη και θελκτική εκείνη γυναίκα, πού τόν έκανε να μη συλλογίζεται καμιά άλλη, άναστάτωνε τόν κ. Θεοφάνη. Και με μια φωνή, κάπως ταραγμένη, τη ρώτησε:

—Και θά τόν ακολουθήσετε και σεις, φυσικά, στην έπαρχία; 'Ο άφήσετε την όμορφη 'Αθήνα;

—Δεν πιστεύω να φαντάζεσθε ότι μπορώ να μείνω μακριά από τόν άνδρα μου, τού άποκρίθηκε η Μιμή, με μια σοβαρότητα, την όποιαν ύποκρινόταν θωμάσια, χωρίς να καταλάβει τó παραμικρό ο έρωτευμένος γλεντζές.

—Δηλαδή... θέλω να πω... έπρόσθεσε εκείνος, ότι θά μπορούσατε ίσως... για ένα διάστημα... για μερικούς μήνες... να μείνετε μακριά

Με τó πρόσωπο, κρυμμένο στα χείλη έλπιζε σάνω στο ντόντι...

από τον άνδρα σας. Έως δτου συμπληρώση τον άπαραίτητο για την προαγωγή χρόνο...

— Άλλα έμποδια μου βγάζετε στη μέση τώρα! έφώναξε μισο-σοβαρά, μισο-εύθυμα ή Μιμή. Τι θα πη νά συμπληρώση τον άπαραίτητο χρόνο; Έλ'ατε, άφήστε τα αυτά... "Ο,τι θέλετε σεις κάνετε... Θα μου δώσετε το λόγο σας ότι ο άνδρας μου θα προαχθώ...

Γελαστά, μά ταραχμένος πάντα— ή θέα της γυναίκας αυτής τον είχε άναστατώσει — ο κ. Θεοφάνης της άποκρίθηκε:

— Δέν μπορεί νά σ'ας άρνηθώ τίποτα... Για χάρη σας, θα κάνω τ' άδύνατα. δυνάτα. Μην ξεχνάτε ότι στην Τράπεζα έχομε και συμβούλιο, στο όποιο είμαι ύποχρεωμένος νά δώσω λόγο.

— Ένα-ένα μου τ'ά ξεφουρνίζετε, για νά μου παραστήσετε ότι ή καλύτερευση της θέσεως του άνδρός μου πού σ'ας ζητώ, δέν είναι μιά δικαία άνταμοιβή των ύπηρεσιών του, αλλά ένα μεγάλο ρουσφέτι. Τι είσθε σεις οι άνδρες, τέλος πάντων!

Είχε τόσες φορές άκούσει ο κ. Θεοφάνης την τελευταία αυτή φράση από τ'ά χείλη όλων εκείνων των γυναικών, πού τού είχαν προσφέρει τον έρωτά των, ώστε λίγο έλειψε, θαμνωμένος από τ'ά θέλητρα της Μιμής, όπως ήταν, μεθυσμένος από τ'ό γλυκό άρωμα πού άναδινόταν από τ'ό κορμί της, έκνευρισμένος από τόν τρελλό πόθο και ξεχνώντας ποία ήταν, νά όρμήσει και νά σφίξη παρφορα τ'ό λαεζυτό εκείνο σώμα στην άγκαλιά του, νά της γλυκοψιθυρίση νικημένος πιά, ύποταγμένος στην τυραννική γοητεία της:

«Δέν έχεις, παρά νά μου ύπαγορεύσης τις θελήσεις σου. Μ' άφησέ με νά δρέψω τ'ό λουλουδι της όμορφιάς σου. "Αφήσε με νά νοιώσω κοντά σου τ'ή λαχτάρα της άγάπης!»

Συγκρατήθηκε όμως ο μεσόκοπος γλεντζές, γιατί έτρόμαξε στη σκέψη ότι θα μπορούσε με την άπρονοησία του νά χάσει νιά πάντα τόν έρωτα της γοητευτικής αυτής γυναίκας.

Συνηθισμένος ως τότε, στις εύκολες έπιτυχίες με τις γυναίκες εκείνες, πού προωγμένες από μιά άδικη μοίρα, από τις έναντιότητες της ζωής, από τις περιστάσεις, από μιά σκληρή ανάγκη, έφθαναν στο σημείο νά έμπορευθόν τ'ό κορμί των, δέν ήξερε τί θα πη γυναικείο καπρίτσιο. Τώρα λοιπόν πού έβλεπεν ότι ή κατάκτηση της Μιμής δέν ήταν τόσο εύκολη όσο την ένόμιζε, τώρα έδικαιολόνουσε την κ. Ρεγγίνα πού έμενε άλλαη, όταν της έπρότεινε νά μεσολαβήσει για νά γίνη έρωμένη του ή Μιμή. Από τ'ό άλλο μέρος πάλι, συλλογιζόταν ο κ. Θεοφάνης ότι ή Μιμή ήταν ιηόπαντρη και όσο φιλάρεσκη κι' άν ήταν, όσο θάρρος κι' άν τού είχε δώσει με τ'ό ρουσφέτι πού τού έζητούσε, δέν θα μπορούσε βέβαια νά πέσει στην άγκαλιά του με τόν ίδιον τρόπο, με τόν όποιον έπεφταν τ' άλλα θύματά του πού τού έπρομήνυε ή κ. Ρεγγίνα κι' οι όμοιές της. "Ο τρελλός πόθος του έξ άλλου νά σφίξη στην άγκαλιά του τ'ό γρηγορότερο τ'ό άγαλματένιο εκείνο κορμί, τόν έτυραννούσε άφάνταστα. Και γι' αυτό ο μεσόκοπος γλεντζές είχε χάσει όλότελα την ψυχραιμία του, την ψυχραιμία ενός έμπείρου γυναικακατακτητού!...

— — —
"Η Μιμή όμως άκολουθούσε βήμα

προς βήμα, όλες τις λεπτομέρειες τού σχεδίου της πού της είχαν ύπαγορεύσει ή φιλοδοξία της, τ'ό δνειρό της, τ'ό όποιο δέν περιωριζόταν μόνο στο πώς θα έξησφάλιζε μιά οικονομική καλύτερευση, αλλά στο πώς θ' άνέβαινε ψηλά, πολύ ψηλά, εκεί, όπου καμιά άλλη ίσως στη θέση της δέν θα έτολμούσεν ούτε νά όνειρευθώ καν!...

Και γελαστά, σκερτσόζικα, τόν ρώτησε:

— Λοιπόν; Ποία είναι ή άπάντησή σας; Πότε θα έχη την προαγωγή στην τσέπη ο άνδρας μου. Έλ'ατε, μιλήστε μου ειλικρινώς και αφήστε κατά μέρος τ'ά συνιούλια και τ'ά έμποδια...

"Ο κ. Θεοφάνης νόμισε πώς είχε φθάσει ή στιγμή πού με τ'όση λαχτάρα έπείριμε. Και σηκώθηκε νευρικός, πότε γλωμιάζοντας και πότε κοκκινίζοντας, κι' άρχισε νά τριγυρίζη στο μικρό σαλόνι. Τ'ά βήματά του ένπνόνταν στο άνοτολίτικο χαλί. Σέ μιά στιγμή, έγύρισε και της είπε με μιά φωνή πού έτρεμεν από τόν όρμητικόν πόθο:

— Θ'ά γίνη αυτό πού θέλετε...

— Σ'ας εύχαριστώ, έμυρμούρισεν εκείνη, ένώ διώχνονε μιά τούφα των μαλλιών της.

— "Ο άνδρας σας θα προαχθώ πολύ νωρίτερα καί... δίστασε λίγο — και θα έχη, έκτός από τ'ή διαφορά τού μισθού του κι' ένα έκτακτο έπιμίσθιο, γιατί τώρα έσκέφθηκα ότι χωρίς νά τόν φορτώσω με πολλή δουλειά, μπορώ νά τόν άναθέσω και κάποια άλλη, πρόσθετη εργασία.

"Η Μιμή ένέλασε δυνάτα.

— Βλέπετε ότι άμα θέλετε, όλα τ'ά καταφέρνεται... "Α, κύριε Θεοφάνη, δέν είσθε, όπως είμαι έγώ, ειλικρινής.

Έκείνος τότε έπηγε κοντά της και σκύβοντας κ' ένα τρόπο, σαν νά ήθελε νά της ψιθυρίση κάτι πού έφοβόταν μή τυχόν τ'ό άκούση κάποιος άλλος, της είπε:

— Για νά σ'ας άποδείξω την ειλικρίνιά μου, σ'ας λέω ότι είμαι πρόθυμος νά σ'ας βοηθώ και όπως άλλωδης θέλετε. Μία θελκτική γυναίκα, όπως σεις, πρέπει νά ζή μέσα σέ όλες τις άνέσεις. Για σ'ας και ή π'ό μενάλη θυσία είναι μικρή!...

"Η Μιμή κατάλαβε πολύ καλά τί ήθελε νά πη ο προϊστάμενος τού άνδρός της. Γι' αυτό σκέφθηκε πώς δέν έπρεπε νά τόν άφήσει νά προωρήσει τόσο νωρίτερα, νιατί διαφθορικά θα έκινδύνευε νά μή τόν έχη όργανο των θελήσεών της. Και τόν ρώτησε:

— Δηλαδή, πώς μπορείτε νά μ'ας βοηθήσετε άλλωδης; Όμολογώ ότι δέν σ'ας καταλαβαίνω... Είσθε λίγο αίνιγματικός...

"Ο κ. Θεοφάνης "ε όλη του την έννοια, δέν κατάλαβε την παγίδα πού τού είχε στ'εί η γυναίκα τού ύφισταμένου του. Και σκύβοντας περισσότερο πάνω της, της έψιθύρισε:

— Θα τ'ό θεωρήσω έξαιρετική εύτυχία νά είμαι πάντα πόθοςος σέ κάθε σας έπιθυμία, σέ κάθε σας καπρίτσιο!

Και έκαμε ν' άπλώση τ'ό γέει του πού έτρεμε, για νά αίνιματούση τ'ό λευκορόδινο, πεποιημένο χέρι της Μιμής. Άλλά τότε ένινε κάτι τ'ό άναπάντεχο γι' αυτόν. "Η Μιμή πού είχε ύπολογίσει την έπιθεση, σήκωσε τ'ό γέει της, τ'ό γέει πού ο κ. Θεοφάνης ήθελε νά αίνιματούση μέσα στο δικό του, μ' έρωτικό πόθο

και τόν έκτύπησε στο πρόσωπο... "Ηταν ένα έλαφρό, έν' αλήθεια, μπατσάκι — μόλις τ'ά δάκτυλά της άγγιξαν τ'ό πρόσωπό του! — μά ο κ. Θεοφάνης τάχασε, σάστισε, ώπισθοχώρησε, χλωμιάζοντας. Σχεδόν άτάραχη εκείνη, μισογελώντας μάλιστα — δέν έπρεπε, συλλογιζόθηκε, νά τόν άπογοητεύση — τού είπε:

— "Ωστε γι' αυτό μου είπατε πριν ότι ένδιαφέρεσθε για την ήθική μου ύπόσταση; "Ωραία τ'ά καταφέρνεται!

"Ο κ. Θεοφάνης είχε μείνει άλλος. "Η Μιμή όμως στην κρίσιμη εκείνη στιγμή, έθυμήθηκε τ'ά λόγια μιάς τετραπέρατης φίλης της πού κάθε φορά, όπου μιλούσαν για τούς άνδρες, της έλεγε:

«Νά νοιώθης πώς σ' έπιθυμούν και νά μή αφήνης νά σε κατακτούν».

Σέ μιά στιγμή ο προϊστάμενος τού άνδρός της έμυρμούρισε, ένώ έκαμε νά πάρη τ'ό καπέλλο του για νά φύγη.

— Σ'ας ζητώ συγγνώμη...

"Η Μιμή τότε έφοβήθηκε μή τυχόν τόν γάση. Και ένώ προσπειλίοτο την εύθυμη, τού είπε:

— Έλ'ατε δά... Μου ζητάτε συγγνώμη, για ένα λάθος πού έσκεπθήκατε πολύ πριν τ'ό κάμετε... "Ε, λοιπόν δέν σ'ας συγγνώμω...

— Σ'ας βεβαίω ότι δέν τό...

— Σωπάτε, τόν διέκοψε ή Μιμή, μή λέτε ψέμματα, γιατί φαίνεται ότι έχετε πη πολλές ψευτιές στη ζωή σας.

"Ο κ. Θεοφάνης συνήλθε κάπως. Και μετανοημένος, γιατί έκαμε νά φύγη, ξαναγύρισε και κάθισε στην πολυθρόνα πού έκαθόταν και πριν, άπέναντι στη Μιμή. Κι' εκείνη κατέβασε γρήγορα-γρήγορα τ'ή θαλασσιά ρόμπα της πού είχε άνασχεκωθή περισσότερο έν τ'ω μεταξύ κι' έδειχνε π'ό προκλητική την άρμονική συνέχεια τού κομψού ποδιού.

— Μή νομίζετε πώς θα πάψωμε γι' αυτό νά είμαστε φίλοι, έξηκολούθησε ή γυναίκα τού "Αγγέλου. "Α, πλούστατα σ'ας έτιμώρησα πριν, έπεικώς βέβαια, για μιά παρεκτροπή σας, όπως τιμωρούν τ'ά άτακτα παιδιά. "Εφερθήκατε και σεις πριν, έδώ, σαν ένα άτακτο παιδί. Όμολογήστε το!...

Τ'ά λόγια και ή στάση της Μιμής — μιά στάση μελετημένη και στις παραμικρές άκόμη λεπτομέρειές της — έδωσαν θάρρος στον κ. Θεοφάνη, παρ' όλον ότι έφλογιζόταν τ'ό πρόσωπό του, εκεί πού τόν είχαν άγγίξει τ'ά δάκτυλά της Μιμής, όταν εκείνη τόν έχαστούκιζε. Και της είπε:

— "Ηταν μιά έκδήλωσις θαυμασμού...

"Η Μιμή έγέλασε πάλι δυνάτα.

— Θα σ'ας παρακαλώ όμως, άν θέλετε νά έξακολουθήσωμε νά είμαστε φίλοι, νά μή με θαυμάζετε με τόν τρόπο αυτό, τού άπνηθινά. "Υπάρχουν άλλοι τρόποι, νομίζω.

"Ο κ. Θεοφάνης την έκτύπησε τώρα μ' ένα ύφος έμβρόντητο, πού τόν έκανε πραγματικά κομικό. "Η γυναίκα αυτή ήταν σωστό αίνιγμα γι' αυτόν... Νά την, πού τού ξανάδινε θάρρος, άφού τού έλεγε πώς τού έπέτρεπε νά την θαυμάζει, αλλά με διαφορετικό τρόπο... "Α, όχι, όχι, δέν έπρεπε ν' άπελπίζεται. "Απεφάσισε μάλιστα τώρα ν' άκολουθήσει άλλη τακτική. Και νωρίς περιστρώφες, με μιά ύπόκωφη φωνή, της είπε:

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Ένας συγκινητικός δρῦλος

Τὸ θαῦμα μιάς μεγάλης ἀγάπης

ΚΑΠΟΙΑ πολύ παλιά ιστορία λέει πως ήταν κάποτε ένας λιπότης πού αγαπούσε την γυναίκα του με την πιο τρυφερήν αγάπη πού έχει νοιώσει ποτέ άνθρωπος. Και ή καλή Παναγία, πού έβλεπε πόσο αγαπημένο ήταν εκείνο τ'ό άνδρόγυνο, άπεφάσισε νά τού στελέη ένα παιδάκι για νά γίνη ή εύτυχία του άκόμη πιο μεγάλη.

"Όταν πιά κόντευαν οι ήμέρες πού ή γυναίκα του θα γινόταν μητέρα, ο λιπότης έκανε τάμα νά πηγαίνη κάθε πρωί στην έκκλησία, πριν άκόμη χαράξη καλά-καλά, και νά κνήη δέκα μετάνοιες στην Παναγία.

Την πρώτη μ'αρά πού θα άρχιζε τ'ό τάμα του, σηκώθηκε πρωί-πρωί με τόν σκοπό, πρώτα νά πάη νά προσευχηθή και ύστερα νά πάη για τ'ό καθημερινό του κυνήγι. "Η γυναίκα του, πού βασανιζόταν τις ήμέρες εκείνες από κάποιαν άόριστη ζηλοτυπία, όπως συμβαίνει σέ όλες τις γυναίκες πού βρίσκονται στην δική της κατάσταση, άπόρησε για την πρωινή του άναχώρηση. Κι' έτσι, πριν νά φύγη ο άνδρας της, τόν ρώτησε άνησχα:

— Μ' αγαπάς άραγε πάντα τόσο πολύ, ώστε νά σ' αφήνουν έντελώς άδιάφορο οι χάρες κι' οι όμορφιές των άλλων γυναικών;

"Ο λιπότης θέλησε νά την πειράξη λιγάκι για την ζηλοτυπία της και της άπάντησε γελώντας:

— Δέν πιστεύω νά φαντάζεσαι ότι ή αγάπη μου για σένα με έχει υποβάλει τόσο πολύ, ώστε νά μ'ην μπορώ νά ιδώ και νά θαυμάσω, παρ'ά μονάχα την δική σου όμορφιά.

Και έπειδή τού άρεσε νά θεβαιώνεται κάθε φορά περισσότερο για την μεγάλη άνάπη πού τού είχε ή γυναίκα του, άρχισε νά της αναφέρη διάφορες άλλες ώραιες γυναίκες πού τού άρεσαν δ'ήθεν ύπερβολικά και πού τόν αγαπούσαν τάχα κι' αυτές. "Όσο δέ έβλεπε την γυναίκα του νά τρώγεται από την ζήλεια, τόσο και της έλεγε περισσότερα. Ξαφνικά όμως θυιήθηκε τ'ό τάμα πού είχε κάνει στην Παναγία και πρόσθεσε:

— Είναι όμως πάνω από όλες τις άλλες μιά γυναίκα πού δέν υπάρχει άνωτερη απ' αυτήν και πού την λατρεύω σ' αληθινά. Δέν την έχεις άντικρύσει ποτέ σου στην ζωή, αλλά ούτε και μπορώ νά σου ελπώ τ'ό όνομά της.

— Άν αυτά πού μου λές είναι αλήθεια, φώναξε έξαλλη από ζηλοτυπία ή γυναίκα του, τότε δέν μου μένει άλλο παρ'ά νά σκοτωθώ.

Και λέγοντας τ'ά λόγια αυτά, τράβηξε τ'ό γυαλιστερό μαχαίρι πού κρεμόταν στην μέση τού λιπότη, έτοιμη νά πραγματοποιήση την άπειλή της.

— Μή στενοχωρείσαι, αγαπημένη μου, άπήντησε ήρεμα ο λιπότης, "Ηθελα μονάχα νά ιδώ πόσο με αγαπάς...

— Μά δέν στο έχω ελπ' τόσες και τόσες χιλιάδες φορές; Έκαμε ή νέα γυναίκα. Είναι άνάγκη νά με τυραννάς έτσι για νά βεβαιωθείς για την αγάπη μου;

— "Οχι βέβαια! Και σου ζητώ συγγνώμη, πρόσθεσε μετανιωμένος ο λιπότης. "Ας ξεχάσουμε κι' οι δυο τ'ά λόγια πού είπαμε προόλίγου...

"Υστερ' απ' αυτό, άποχαιρέτησε την γυναίκα του μ' ένα φλογερο φίλι και τράβηξε κατ' ευθείαν για την έκκλησία, χωρίς πιά νά σκέπτεται τ'ά σ'ας είχαν γίνει. "Η γυναίκα του όμως όταν έμεινε μόνη, άντι νά ξανακοιμηθή, όπως έκανε κάθε άλλη φορά όταν έφευγε ο άνδρας της για τ'ό κυνήγι, άρχισε νά βασανίζει τ'ό μυαλό της για ν' ανακαλύψη ποία μπορούσε τάχα νά είναι ή άγνωστη πού δέν υπάρχει άνωτερη απ' αυτήν. "Η ζηλοτυπία δέν την άφινε νά σκεφτ'ή ότι υπάρχει πράγματι κάποια άλλη γυναίκα πού είναι πιο όμορφη, πιο άσπληη και πιο άξιολάτρευτη από όλες τις γυναίκες τού κόσμου. "Ωστόσο την γνώριζε. Άλλά δέν την είχε άντικρύσει ποτέ στην ζωή της, όπως δέν την έχει άντικρύσει και κανένας άλλος, έπειδή ή γυναίκα αυτή είναι ή ίδια ή Παναγία! "Η ζηλοτυπία την βασάνιζε τόσο πολύ, ώστε άρχισε νά όνειρεύεται στο ύπνο της. Και σέ μιά στιγμή, μέσα σ' ένα φοβερό παραλήρημα, άπλωσε τ'ό χέρι της, πήρε τ'ό μαχαίρι πού είχε ξεχάσει ο λιπότης φεύγοντας, και τ'ό έμπηξε βαθειά-βαθεία μέσα στο στήθος της.

— Μή καταδικάζεις άδικα τόν άνδρά σου, αγαπημένη μου.

"Ο πόνος πού έννοιωσε ο άνδρας της όταν έπιστρέφοντας την άντίκρυσε ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με τ'ό γυαλιστερό μαχαίρι μπηγμένο στο ώραιο της στήθος, ύπηρεξε ο πιο μεγάλος πόνος πού έχει νοιώσει άνθρωπος για την αγάπημένη του. Γονάτισε δίπλα της, και σταυρώνοντας τ'ά χέρια του σέ προσευχή, άρχισε νά παρακαλάη την Παναγία νά τόν πάρη κι' αυτόν κοντά της κι' νά κνήη τ'ό μεγάλο θαύμα νά ξαναδώση την ζωή στη γυναίκα του: «Παναγία μου, φώναξε με δυνατούς λυγμούς. Σ'ύ τ'ό γνωρίζεις πιο καλά από κάθε άλλον ότι άν λάτρεψα άλλην γυναίκα έκτός από την δική μου, αυτή ήσουςα Σ'ύ ή ίδια. Μή με τιμωρήσης λοιπόν τόσο σκληρά, Παναγία μου, για μερικά άνόητα λόγια πού της είπα. Έλεος! Δός μου την πίσω ή πάρε με και μέσα κοντά της».

Και λέγοντας τ'ά λόγια αυτά, άπλωσε τ'ό χέρι του, τράβηξε με δύναμη τ'ό μαχαίρι από τ'ό στήθος της αγαπημένης του, έτοιμος νά τ'ό μπηξή στο δικό του. Ξαφνικά όμως είδε την γυναίκα του ν' άνοίγη τ'ά ώραιο της μάτια και ν' άνασχεκωθεί από τ'ό κρεβάτι, σαν νά μ'ην είχε σ'αμέη τ'ό παραμικρό, λέγοντας:

— Μην καταδικάζεις άδικα τόν έαυτό σου, αγαπημένη μου. Τ'ό λάθος είναι δικό μου. Έγώ φταίω πού δέν μπόρεσα νά καταλάβω από την πρώτη στιγμή ότι αυτή πού λατρεύεις πιο πολύ κι' από έμένα, είναι ή Παναγία. Την είδα όμως ολοζώντανη μπροστά μου, την στιγμή πού είχες γονατίσει δίπλα μου για νά ζητήσεις τ'ό θαύμα. Στάθηκε στο πλευρό μου και προσευχήθηκε κι' ή ίδια στον θεό της γι'ό, παρακαλώντας τον νά μ'ας ξαναδώση την χαμένη μας εύτυχία. Και νά πού μέσα συγγνώμες... Έλα, αγαπημένη μου! Πάμε κι' οι δυο μαζί νά την εδχαριστήσωμε για την μεγάλη της καλωσύνη και νά της ύποσνεθούμε κι' οι δυο μαζί ότι θα την λατρεύουμε τώρα περισσότερο νιά πάντα».

"Αγκαλιασμένη τράβηξε τ'ό εύτυχισμένο ζευγάρι στην έκκλησία και με δάκρυα εδ'νωμοσύνης σ'τά μάτια εδ'ναρίτισε την Παρθένα για τ'ό θαύμα πού είχε κάνει.

— — —

Αυτά λέει κάποια πολύ παλιά ιστορία. Άλλά ένα άστραφτερό μαχαίρι πού βρίσκεται άκόμη και σήμερα μπροστά στο εικόνισμα της μικρής έκκλησίας, μαρτυράει ότι τ'ό θαύμα ήταν αληθινό, όπως ήταν αληθινή κι' ή ιστορία τού μεγάλου πόνου πού γιαιτρεύτηκε χάρη στην πίστη προς την Μεγαλόχαρη.

ΖΕΡΟΜ ΤΑΡΩ

της Γαλλικής "Ακαδημίας

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

Μιά παράξενη έκθεση

— 'Η έκθεση του χιονιού —

Η είσοδος του Πάρκου των Βρυξελλών, φέρει προσωρινά την επιγραφή «Έκθεση του Χιονιού».

ΟΥΔΕΝ κακόν αμιγές καλού», λέει το αρχαίο ρητό. Και το ρητό αυτό επιβεβαιώνεται για μία ακόμη φορά στις Βρυξέλλες, την βελγική πρωτεύουσα, όπου ο Δήμος κατάρτισε να έκμαυση από τον βαρύ και σκληρό χειμώνα μιά ευχάριστη και ωφέλιμη απόλαυση.

Από την πρώτη ημέρα που άρχισε

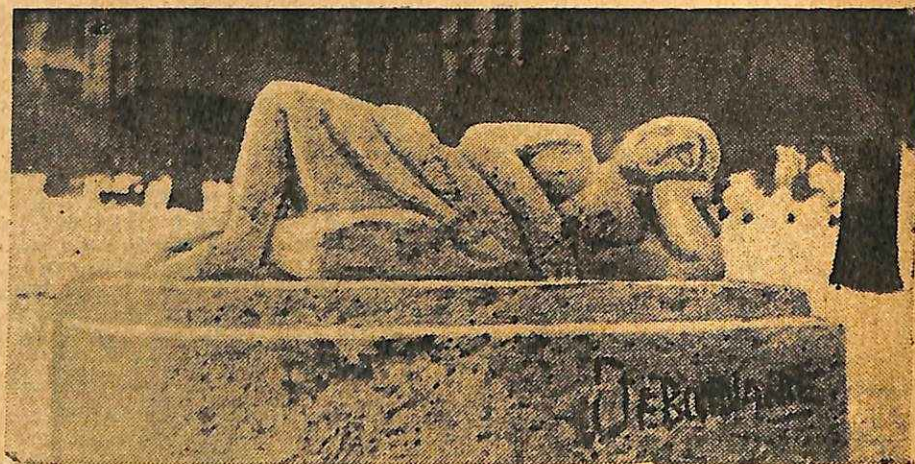

«Ο σκοπός» — Ένα χιονένιο άγαλμα που κατασκευάστηκε από... στρατιώτες της φρουράς Βρυξελλών!

να πέφτη πυκνό χιόνι, έκλεισε τις πόρτες του το περίφημο πάρκο των Βρυξελλών. Ο βελγικός μετεωρολογικός σταθμός είχε προβλέψει ότι θα έβριχνε για πολλές ημέρες «ξερό» χιόνι. Αμέσως λοιπόν αποφασίστηκε να μεταβληθεί το μεγάλο πάρκο σε μιάν άπέραντη έκθεση γλυπτικής, με την διαφορά ότι οι καλλιτέχνες που θα έκαναν τα άγαλματα, δεν θα χρησιμοποιούσαν μάρμαρο ή γύψο, αλλά... χιόνι! Η έκθεση αυτή ονομάστηκε «Έκθεση του χιονιού», και οι εισησπράξεις θα διατεθούν όλες υπέρ του Έρυθρου Σταυρού του Βελγίου. Οι πιο γνωστοί καλλιτέχνες του Βελγίου εργάστηκαν πολλές ημέρες για να έτοιμάσουν την πρωτότυπη αυτή έκθεση, που, καθώς θα δούμε αμέσως πιο κάτω, δεν είναι και τόσο πρωτότυπη.

Η δουλειά, φυσικά, δεν είναι εύ-

εκθεσις οατή δεν ήταν και η πρώτη στο είδος της. Πολλά χρόνια πριν, τον Ιανουάριο του 1892, έγινε και πάλι στις Βρυξέλλες μιά παρομοία έκθεση που, αν πιστέψουμε τις έφημερίδες της εποχής εκείνης, υπήρξε σωστό θαύμα. Και τί δεν εύρισκε κανείς εκεί μέσα; Μιά υπέροχη «Αφροδίτη της Μήλου», μιά «Ερωτευμένη Κολομπίνα», έναν «Ελέφαντα αναπαυόμενο» και ένα σωρό άλλα έργα, άλλα πρωτότυπα και άλλα από αντιγραφές από γνωστά καλλιτεχνικά έργα. Δεν έλειπε βέβαια ούτε το περίφημο σύμπλεγμα της «Λήδας με τον κύκνο», αλλά ούτε και η προτομή του Βασιλέως του Βελγίου Λεοπόλδου του 2ου. Την έκθεση εκείνη την είχε διορ-

Ένα παράξενο άγαλμα από χιόνι με τον τίτλο, «Κοιμωμένη» που μοιάζει αρκετά με την «Κοιμωμένη» του δικού μας Χάλει. Οφείλεται στον γλύπτη Ντεμπουαίρ.

κολη. Το χιόνι δεν είναι πάντοτε αρκετά σφιχτό και οι καλλιτέχνες αναγκάστηκαν συχνά να το δουλεύουν μέσα σε παγωμένο νερό για να σφίγγη. Περιττόν να λεχθί ότι τα χέρια τους κοκκάλιαζαν πολύ γρήγορα και αναγκαζότανε έπειτα να τα τρίβουν για πολλή ώρα το ένα με το άλλο, ώστε να μπορέσουν να συνεχίσουν. Κουκουλωμένοι με γούνες και παλτά, σαν σωστοί Έσκιμώοι, δούλευαν ακατάπαυστα για να προφτάσουν να είναι έτοιμοι στην όρισθείσα προθεσμία του ανοίγματος της έκθεσης. Και το κατώρθωσαν. Χιλιάδες Βέλγοι, έτρεξαν από την πρώτην ημέρα να θαυμάσουν την «Έκθεση του χιονιού», που, χάρις στις μεγάλες της εισπράξεις, ενίσχυσε τον Έρυθρο Σταυρό του Βελγίου.

Καθώς είπαμε όμως ανωτέρω, η

γανώσει ο τότε Δήμαρχος των Βρυξελλών Σαρλ Μπλύς, ο οποίος, παρ' όλη την επιτυχία της, άκουσε ωστόσο να του ψάλλουν τον αναβαλλόμενο οι δημοσιογράφοι. Αυτό όμως δεν τον πείραξε και τόσο, φαίνεται, γιατί δέκα χρόνια αργότερα, τον Φεβρουάριο του 1901, διοργάνωσε πάλι μιά έκθεση του χιονιού. Την φορά αυτή κάποιος γλύπτης, για να τον σατυρήσει, έσως όμως και για να εξάρη την υπομονή του, του έστησε ένα άγαλμα από χιόνι, βάζοντας του και μιά... καμπούρα καμήλας! Στην έκθεση αυτή φιγουράριζε επίσης ένα χιονένιο άγαλμα της τότε και σήμερα Βασίλισσας της Ολλανδίας Βιλελμίνης. Υπήρχαν επίσης εκεί μέσα πολλά σατυρικά

άγαλματα που εσαυρίζαν τα παράξενα της εποχής εκείνης. Η έφετεινή έκθεση όμως δεν έχει καθόλου σατυρικό χαρακτήρα. Όλα τα χιονοάγαλματα έχουν γίνει σύμφωνα με τον φιλανθρωπικό σκοπό που επιδιώκει η έκθεση. Το ένα π. χ. συμβολίζει τους πρόσφυγες που είναι τόσο πολλοί σήμερα στην

Η Έκθεση του Χιονιού έκλεισε με μιά μαγευτική φωταψία.

Ευρώπη και που η τραγωδία τους έχει συγκινήσει όλον τον πολιτισμένο κόσμο. Ένα άλλο συμβολικό άγαλμα είναι ο «Κάϊν», του καλλιτέχνη Βιτεβρένγιουλ, που υπενθυμίζει μέσα στη σημερινή γενική αδελφοκτονία τον πρώτο αδελφοκτόνο. Υπάρχει επίσης ένας σκοπός με το όπλο επ' ώμου. Καθώς στέκει εκεί ακίνητος, ολόκληρος από χιόνι, θυμίζει το δράμα των χιλιάδων και χιλιάδων στρατιωτών που ξεπαγιάζουν στα διάφορα παγωμένα μέτωπα.

Υπάρχουν βέβαια και ανάμματα εμπνευσμένα από άλλα θέματα, όπως λ. χ. ο «Ινδός και το αλόγο του», ένα ωραίο σύμπλεγμα του καλλιτέχνη Χάβελους, «Η Κοιμωμένη», του Ντεμπουαίρ, και άλλα.

Η έφετεινή «Έκθεση του χιονιού» έσημειωσε τεραστία επιτυχία. Αλλά το άποκορύφωμα ήταν μιά φαντασμαγορική εορτή που διοργάνωθηκε την τελευταία βραδυά, με πυροτεχνήματα και διάφορες άλλες ατμοσφαιρικές.

Έτσι οι Βέλγοι μπόρεσαν, μαζί με τα δεινά του βαρυστάτου έφετεινού χειμώνα, να απολαύσουν μιά καλλιτεχνική προσπάθεια και να εκπληρώσουν και ένα καθήκον φιλανθρωπίας.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Όταν η βασίλισσα Βικτωρία έπειτα από αρκετές δυσκολίες, έλαβε την έγκριση του πρωθυπουργού της Δόγδου Μέλμπορν για να παντρευτεί τον ωραίο εξαδελφό της πρίγκηπα Αλβέρτο του Σάξ-Κοβούργου, βρέθηκε μπροστά σε μιά άλλη, άπρόοπτη δυσχέρεια:

Η αυστηρή έθιμοτυπία της βρετανικής Αύλης δεν επέτρεπε σε κανέναν θνητό, έφ' όσον δεν ήτο βασιλεύς, να λάβει την έλευθερία να ζητήσει την βασίλισσα της Αγγλίας σε γάμο! Αφ' ετέρου ούτε στην βασίλισσα επέτρεπε, ως γυναίκα, να βίξει πρώτη αυτή ένα τέτοιο ζήτημα. Τί έπρεπε να γίνει;

Έπειτα όμως, από μακρά διαβούλια των αυλικών κύκλων, καθορίστηκε η εξής διαδικασία:

Εδόθη επίτηδες ένας χορός στο ανάκτορο του Βούκιγγαμ, κατά τον οποίο ο πρίγκηψ Αλβέρτος, προσκληθείς φυσικά, υπέβαλε τα σέβη του στην Βικτωρία. Εκείνη του προσέφερε τότε ένα τριαντάφυλλο, κατόπιν άδειας του πρωθυπουργού, ο δέ Αλβέρτος έσκιε αμέσως μ' ένα σουβιαδάκι τη φορτωμένη από παράσημα ζακέττα του για να τοποθετήσει το βασιλικό λουλούδι πάνω στην καρδιά του! Έξέφρασε συγχρόνως την λύπη του γιατί θα έχγατέλειπε συντόμως την Αγγλία.

Η βασίλισσα τότε μουρμούρισε κοκκινίζοντας:

— Έάν η Ύψηλότης σας είναι ευσημμένη έδω, γιατί δεν μένει για πάντα μεταξύ μας;

— Μεγαλειότης, απήντησε συγχινημένος ο Πρίγκηψ, αυτό θα ήτο μιά εύτυχία που θα την πλήρωνα προθύμως με την ζωή μου.

Με αυτό τον τρόπο, το αυστηρό πρωτόκολλο της έθιμοτυπίας είχε ικανοποιηθί. Κανείς δεν είχε μιλήσει πρώτος! Και την έτοιμένη άνηγέλλοντο έπίσημως οι βασιλικοί άραβωνες.

Η ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΜΙΑΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Το 14θον Σύνταγμα του γαλλικού στρατού είναι εξαιρετικά υπερόψον για την σημαία του. Γιατί την ίδια αυτή σημαία είχε αναπετάσει ο Ναπολέον όταν κατέτροψε τους Αυστριακούς στην γέφυρα της Αρκόλας το 1794.

Φυσικά, σήμερα, η σημαία αυτή είναι ένα κατακομματισμένο κομμάτι, γιατί περισσότερο απ' ένα αιώνα περιφέρεται από μάχη σε μάχη. Ωστόσο, έδωσε κάποτε άφορη σε κάποιο χαριτωμένο έπεισόδιο.

Ο συνταγματάρχης του 14θου έίχε άσθενήσει και τον αντίκαθιστοσε ένας λοχαγός. Σε μιά έπιθεώρηση που έκαμε, ο λοχαγός αντίκρουσε την μπαντοκακηνισμένη σημαία, κυριολεκτικό ράκος από τις σφαίρες, κι έ-

ξανάστη.

Αμέσως έκλεισε τον έπιμελητή του συντάγματος, και τον διάταξε να φροντίσει ώστε να... διορθωθεί η σημαία.

Αυτός, εύπειθέστατος, την παρέλαβε, την έδωσε να την πλύνουν, να την ράψουν, να την ξαναβάψουν, και σε λίγες μέρες την παρουσίασε στον λοχαγό, κατακλινούργη σχεδόν και φανταχτερό.

Φαντάζεστε τώρα την άπελπισία του συνταγματάρχη όταν έπέστρεψε από την άσθενεία του και αντίκρουσε τη μεταμόρφωση του έερου ράκους για το όποιο ήταν τόσο υπερόψονος! «Όλο το σύνταγμα πήγε κι' ήρθε από τις φωνές του. Εύτυχώς τότε, παρουσιάστηκε κάποιος στρατιώτης και προσεφέρθη να... επαναφέρει την σημαία στην προηγούμενη της κατάσταση. Πράγματι, έλαβε διήγνο-άδεια, παρέλαβε την σημαία και με όλη του την ήσυχία την ξεβάψε πάλι, ξανάνοισε τις τρύπες των σφαίρων ξύλωσε τα κομμάτια, και την επανέφερε στον συνταγματάρχη, που έτριβε κατάπληκτος τα μάτια του: η σημαία ήταν όπως και πριν (έξωραίσθη)!

ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Η γραφειοκρατία, την όποια καταπολεμά τόσο αποτελεσματικά ο ύπουργός των Οικονομικών κ. Αποστολίδης, αποτελεί ένα παγκόσμιο κακό. Μιά γαλλική έφημερίς αναφέρει ένα χαρακτηριστικό έπεισόδιο.

Ένας Πορτογάλος, ο κ. Μ. Π., προσέφερε στο γαλλικό κράτος 5.000 φράγκα ως πολεμική συνεισφορά.

Έπειτα από λίγες μέρες έλαβε κατάπληκτος ένα ένταλμα του Δημοσίου με το εξής περιεχόμενο:

Ο κ. Μ. Π. οφείλει δια φορολογικήν παράβασιν:

Αξία χαρτοσήμου όπερ παρέλειψε να έπικολλήση επί της άποδείξεως της εκ 5.000 προσφοράς του.

Τέλη της παρούσης προσκλήσεως

Τό όλον

Ατινα προσκαλείται να καταβάλει εις το Δημόσιον ταμείον εντός της νομίμου προθεσμίας, άλλως, η εισπράξις θα έκτελεσθί αναγκαστικώς.

Όπως ήταν έπόμενο, ο Πορτογάλος έμεινε κατάπληκτος. Δεν έφθανε που προσέφερε ένα τέτοιο ποσό ως δωρεάν, άλλα κινδύνευε να όπασθί και τα καταναγκαστικά μέτρα του νόμου για 35 λεπτά.

Ωστόσο, η ύπερβολή έμεινε άμετάπειστη. Οι γραφειοκράται απήντησαν με όλη τους την ψυχραιμία: —Ο νόμος, κύριε, είναι νόμος! Δεν έξταίει για ποιά λόγο δίνετε τα γράμματα... Και δεν προβλέπει καμμία εξαίρεση για την χαρτοσήμανση!

ΠΩΓΩΜΕΝΗ

Από το προηγούμενο

Η Μαργαρίτα ντέ Μπωπρεώ, σύζυγος του πτωχευμένου μεγαλοεπιχειρηματίου και τραπεζίτου Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ, σκοτώνει επάνω σε μια βιαία σκηνή τον άνδρα της. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται ο τώως εισπράκτωρ του συζύγου της Ώντικούρ, ο οποίος και καταδικάζεται σε είκοσιετή κατ'αναγκαστικά έργα. Περνούν δυό χρόνια. Η Μαργαρίτα, παντρεύεται τον διάσημο δικηγόρο του Παρισιού Ζάν Ντεμάρ, που την αγαπούσε από το γάμο της. Ο γιός της Μαργαρίτας, Ζεράρ, που έχει γνωρίσει την όμορφη κόρη του Ώντικούρ, Λουίζα, από τις δίκες, την έχει έρωτευθη τρελλά. Η νέα βίωσις του θέτει ως όρον την απόδοσιν του πατέρα της στην οικογένειά του και την ανακάλυψιν και τιμωρίαν του πραγματικού ενόχου του φόνου του Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ. Ο Ζεράρ υποσχεται και αρχίζει τις έρευνές του. Βρίσκει τον άλλοτε αρχιλογιστή του πατέρα του, Κολλιδέ, ο οποίος του υπόσχεται να τον βοηθήσει στο έργο του. Ο Κολλιδέ είχε μια νέα και ωραιότερη γυναίκα, την Μαριέττα, κυρία σήμερα του παρισινού τριτοκόμου, από την οποία ήταν χωρισμένος. Η γυναίκα αυτή ήταν άλλοτε έρωμένη του Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ. Το γεγονός αυτό το μαθαίνει μια μέρα ο Ζεράρ σκαλίζοντας κάτι χαρτιά της μητέρας του και ένα έρμαρι όπου υπήρχαν διάφορα έγγραφα της δουλειάς του πατέρα του. Αποφασίζει λοιπόν να ιδεί την γυναίκα αυτήν. Σ' αυτό επάνω, ο Ζάν Ντεμάρ τους παίρνει ένα βράδυ και πάνε στο θέατρο, όπου έπαιζαν τον «Αυλίστ». Έμπρησμένη από το δράμα η Μαργαρίτα, τρελλαίνεται. Έν τώ μεταξύ ο Ώντικούρ οδηγείται στα κάτεγα της Νέας Καληδονίας. Τον έχουν στείλει μαζί με άλλους καταδικασμένους στο άμπάρι ενός ειδικού πλοίου, το οποίο θα τους μεταφέρει στην γη της εξορίας.

16

ΠΟΛΥ γρήγορα ξεχνάς, συνάδελφε! Πάμε στην Νέα Καληδονία! Ο Ώντικούρ ευχαρίστησε τον συγκάτοικο και σώπασε. Κάθε βράδυ, ανέβαιναν τους κατ'αδίκους καθ' όμιλους στο κατάστρωμα για να αναπνεύσουν λίγο καθαρό αέρα.

Ένα βράδυ συνέβη κάτι το εξαιρετικά δραματικό. Ο Ώντικούρ, τον οποίον σημειωτέον πρόσεχαν περισσότερο από τους άλλους εξ αιτίας της επιμόνου σιωπής του και της διαρκούς μελαγχολίας του, φοβούμενος μήπως κάνει καμιά τρέλλα, κατελήφθη ξαφνικά από ένα είδος εξάψεως και σπρώχνοντας μ' όση δύναμη είχε τους φύλακας του, δρασκελίσσε το κιγκλίδωμα του καταστρώματος και έπεσε στην θάλασσα.

Αμέσως χάθηκε μέσα στα κύματα. Ένας άποικος που τον έλεγαν Ντενί Μορτεφέρ, είδε το σώμα του Ώντικούρ να βγαίνει δυο-τρεις φορές στην επιφάνεια και κατόπιν να ξαναχάνεται. Είχε αναγνωρίσει τον κατάδικο.

Ο δυστυχισμένος, μωρμούρισε, θά ήταν προτιμότερο να μην επιχειρήσω να τον σώσω. Είναι ένας απελπισμένος και ίσως κι' ένας μετανοημένος. Πηγαίνει να ησυχάσει...

Σε λίγο, όμως, συνεπλήρωσε την σκέψη του:

Ο άνθρωπος αυτός δεν θέλησε να δραπετευθεί, αφού βρισκόμαστε ανάμεσα σε ουρανό και θάλασσα. Θά θέλησε να πεθάνη. Και για να θελήσει να πεθάνη θά πη πώς... δεν είναι και τόσο κακός. Θά πη πώς... μά την πίστη μου! Θά τον σώσω. Έγώ αυτόν τον άνθρωπο, θέλει δε θέλει!

Ο Ντενί Μορτεφέρ ήταν πολύ καλός κολυμβητής. Χωρίς να διατάξει, λοιπόν, πέταξε αμέσως το σακκάκι του και βούτηξε από το ύψος της γεφύρας στη θάλασσα, καθ' όλους τους κανόνες της κολυμβητικής τέχνης.

Ταυτόχρονα είχε δοθεί σ' όλο το πλοίο το σύνθημα του συναγερμού. Το πλοίο ανέκοψε τον δρόμο του και μια βάρκα κατεβάσθηκε στη θάλασσα. Από το κατάστρωμα ναύτες έβριχναν προς το μέρος όπου είχε πέσει ο Ώντικούρ σωσίβια.

Για μερικές στιγμές, δεν φαινόταν κανείς στην επιφάνεια της θάλασσας. Κατόπιν φάνηκε ένα κεφάλι και αμέσως κατόπιν ένα δεύτερο.

—Νάτον!...

—Τόν έσωσε!

—Έρχονται προς τα εδώ!...

Ακούστηκαν φωνές από το κατάστρωμα.

Πραγματικά, ήταν ο Μορτεφέρ που κολυμπούσε με δύναμη με τόνα χέρι, σέρνοντας με τάλλο τον Ώντικούρ.

Σε λίγο ήταν κοντά στην βάρκα και μετά πέντε λεπτά, οι δύο άνθρωποι βρισκόντουσαν πάνω στο κατάστρωμα της «Δανάης».

Ο Ώντικούρ είχε χάσει τις αισθήσεις του. Δεν άργησαν όμως να τον συνεφέρουν. Άνοιξε τα μάτια του και βλέποντας αντίκρυ του τον Μορτεφέρ κατάδρεκτο, του είπε:

—Α! κύριε, γιατί με σώσατε;

—Μά την πίστη μου, απήντησε ο άλλος, έβρισσα στην αρχή, το δολογώ...

—Δεν έπρεπε, όχι, δεν έπρεπε...

—Δεν έχεις, λοιπόν, ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά;

—Έχω και γυναίκα και παιδιά, δυό παιδιά...

—Αφού είναι έτσι, είπε ο άποικος, που ήταν ένας ύψηλός και γεροδεμένος χωρικός, μην ξεχνάς διόλου αυτό που θά σου πώ: Ένόσω ζή κανείς, υπάρχει έλπίδα για όλα, όταν πεθάνη, πάνε περίπατο όλα!...

Κι' άρχισε να γελά, θέλοντας μ' αυτό να δώσει θάρρος στον Ώντικούρ.

Σε λίγο μετέφεραν τον κατάδικο κοντά στους άλλους και από εκείνη την ημέρα τον πρόσεχαν ακόμη πιο πολύ.

Έν τούτοις, ο Ώντικούρ, παρ' όλα αυτά και αν του είπε ο Μορτεφέρ και παρ' όλες τις συμβουλές και τα σκώμματα των συγκαταδίκων του, δεν ένοιουσε να τό πάρη απόφαση. Η απελπισία του ήταν πάντα μεγάλη, άθεοσάντη.

Η ζωή κυλούσε έτσι μονότονα, στο θλιβερό καράβι και οι κατάδικοι μετρούσαν τις μέρες, χαράζοντας με το νύχι τους την σκουριά της λαμαρίνας, πάνω στην οποία ησαν ξαπλωμένοι.

Από καιρού εις καιρόν ρωτούσαν τους φύλακας των που βρισκόντουσαν.

—Έτσι έμαθαν αλληλοδιαδόχως δι' τι είχαν περάσει από το Πόρτ-Σαίθ, το Σουέζ, το Άδεν, το Κίνας Τζώρτζ, την Άδελαΐδα, την Μελβούρνη. Το Σίδνεϋ.

—Πλοσιάζουμε!... μωρμούριζαν κάθε τόσο οι κατάδικοι.

Και λαχταρούσαν την γη αυτή, που θάταν έν τούτοις ή γη της έξορας και του μαστουριού των. ως άλλην νήν επανγγελίας, αφού θά έτενατίσαν εκεί το φοβερό αυτό ταξίδι που έβδομάδες, τώρα, διαρκούσε.

Από το Σίδνεϋ ως την Νέα Καληδονία ή απόστασις ήτο τριακόσιες έξήντα λεύγες περίπου. Όπως διίως ή θάλασσα σ' εκείνο το μέρος είναι έκτεθειμένη στοίχει πιδ δυνατότητος νέμους, που σηκώνουν συχνά θύελλες και κυκλώνες τρομακτικούς, μπορεί το ταξίδι να διαρκήσει διπλάσιο και παρ' άπάνω χρόνο απ' ό,τι κοινωκώς νοείται.

Η «Δανάη» ύπηρεζε τυχερή. Διέσχισε την επικίνδυνη θάλασσα χωρίς άπεικταίο.

Και επί τέλους, όστερ' από ταξίδι πεινιχτά ήμερών, το σκάφος πόδιζε στον λιμένα της Νουιέας.

Την άλλη μέρα ο Ώντικούρ και οι σύντροφοί του απέβιθάζοντο και ώδινόντο στην φυλακή της νήσου Νου.

Θά παράσουμε σύντομα τον πρώτο καιρό της εξορίας του ήρωός μας. Τον έβαλαν κι' αυτόν, όπως και τους άλλους σε διάφορες δουλειές, στο έσωτερικό της φυλακής. Κατόπιν τον έβγαλαν έξω, σε έργα δημοσίας ωφέλειας.

Ο Ώντικούρ μιλούσε πολύ λίγο και ήταν πάντοτε εύγενικός και όποχρεωτικός. Απέφευγε όμως κάθε οικει-

ΟΤΙΝΥ ΚΑΡΔΙΑ

ότητα και στενή σχέση.

Όπως ήταν ήμερος και πολύ πειθαρχικός, οι έπόπαι του κατέργου τον είχαν πάρει από καλό μάτι, του έδειχναν κάποια φίλια.

Έτσι σε λίγες μέρες, τον έστειλαν μαζί με άλλους «ήσυχους», στα όρυχεια νίκελ που έξεμεταλλεύετο ένας πλούσιος Αμερικανός. Εκεί έμεινε έξι μήνες. Μια μέρα, απότομα, οι εργασίες σταμάτησαν στο νικελωρυχείο αυτό, γιατί οι τιμές είχαν ξεπέσει ξαφνικά στην Εύρώπη, και ο Ώντικούρ, μαζί με τους συντρόφους του, ώδηγήθησαν και πάλιν στην φυλακή.

Πέρασαν έτσι δύο χρόνια.

Μια μέρα αποφάσισε να παρακαλέση την διοίκηση των φυλακών να τον στείλουν στην χερσόνησον Ντουόκος, στα εκεί άγροκτημάτα. Στο μέρος αυτό μπορούσε ένας κατάδικος που είχε δείξει επί σειράν ετών πολύ καλή διαγωγή, να επιτύχη την εκχώρηση ενός τμήματος γης, το οποίο να καλλιέργησε ο ίδιος.

Του απήντησαν ότι, μολοντί ή διοίκησης ήταν πολύ εύχρηστημένη από αυτόν, έν τούτοις κατά τον νόμον δεν μπορούσε να γίνει δεκτή ή αίτησίς του, αν δεν περνούσαν πρώτα τέσσερα χρόνια. Παρά ταύτα, όμως, και πάντοτε λόγω της καλής του διαγωγής, θά του επέτρεπαν να πάη στην χερσόνησον Ντουόκος, άλλ' ως εργάτης-κατάδικος.

Μετά τρεις μέρες τον μετέφεραν στην χερσόνησον.

Η αλλαγή αυτή έερριξε κάποια φώς μέσα στην μαραμμένη από τη θλίψη ψυχή του άτυχου ανθρώπου.

Στο Ντουόκος ή θέση του δεν άργησε να βελτιωθεί ακόμη περισσότερο.

Εύχρηστημένοι οι άνωτεροί του, τον άφησαν στην αρχή κάπως περισσότερο των άλλων έλεύθερο. Υστερα του έδωσαν μια ιδιαίτερα καλύβα για κατοικία και ένα μικρό κήπο για να καλλιεργή.

Στα νειάτα του ο Ώντικούρ είχε κάνει τον ξυλουργό και έπιπλοποιό. Σκέφθηκε, λοιπόν, να εργασθή πάλι σ' αυτή την τέχνη, αναλαμβάνοντας παραγγελίας διάφορων ατόικων και κατασκευάζοντας και για ίδιον του λογαριασμό έπιπλα και άλλα πράγματα από ξύλο, τα όποια θά έστελνε στην Νουμέα προς πώλησιν.

Στο σχέδιό του αυτό βρήκε εύθους έφ άνωος ύποστηρικτή του την διοίκηση των κατέργων. Αυτή του έδωκε την πρώτη παραγγελία.

Έν γένει οι άρχές του έκαμαν κάθε είδους εύκολία. Έν τώ μεταξύ ο Ώντικούρ καλλιεργούσε και τον κήπο του, ο όποιος τα χόρτα που χρειαζόταν για την διατροφή του, την όποια συνεπλήρωνε ή διοίκησης των φυλακών επί τριάντα μήνες συνέχεια, μέχρις ότου ο Ώντικούρ έγινε αυτόκριτος από πάσης άόψεως.

Κάθε άλλος στην θέση του θά ήταν εύτυχής, και θά περίμενε ύπομονητικά να περάσουν τα χρόνια για να ξαναβρή την έλευθερία του.

ο Ώντικούρ, όμως, όχι. Γι' αυτόν ένα μονάνα πράγμα είχε αξία στη ζωή: ή έλευθερία.

Διαρκώς αυτήν σκεπτόταν, γιατί ή έννοια αυτή ήταν στενώτατα συνδεδεμένη με έναν άλλο του πόθο: να ξαναϊδή τους δικούς του, να σφίξη στην άγκαλιά του την γυναίκα του, τα παιδιά του!

Έτσι, από την ημέρα άκόμη που είχε πατήσει το πόδι του στο πλοίο των καταδίκων, ένα πράγμα άπασχολούσε διαρκώς την σκέψη του: να δραπετύψη. Και το ήθελε αυτό και για κάτι άλλο: για να έχη όλη την έλευθερία που έπρεπε για να προσπαθήση να αποδείξη την άθωότητά του.

Αν λοιπόν, έζήτησε να τον μεταφέρουν από το νησί Νου στην χερσόνησον Ντουόκος, το έκανε γιατί από το νησί αυτό είναι άδύνατον να αποδράση κανείς.

Αλλά και από εκεί όπου ήταν τώρα, ή απόδρασις ήταν άδύνατος. Το διεπίστωσε μόνος του ο Ώντικούρ, κάνοντας τον γύρο όλης της περιοχής μέσα στην όποια έπετρέπετο να κυκλοφορή έλεύθερα. Το μέρος φυλαγόταν καλά και από το μέρος της θαλάσσης ή απόδρασις θά ίσοδυναμούσε προς καθαράν αυτοκτονίαν.

Δρασκελίσσε το κιγκλίδωμα του καταστρώματος και έπεσε στην θάλασσα.

Ένα άριστουργημα-
τικό αισθηματικό
μυθιστόρημα

του
ΖΥΝ ΜΑΡΥ

γιατί ή θάλασσα ήταν γεμάτη καρ-
χαρίες.

Αν, όμως, ή φρόνησις και ή λογική απέκλειαν κάθε έλπίδα αποδράσεως για τον Ώντικούρ, ο άνθρωπος έν τούτοις άκόμη ήταν προικισμένος με τόσην δύναμη χαράκτηρος, ώστε δεν άπεθαρρύνετο, ούτε δειλιούσε μπροστά σε κανένα εμπόδιο. Έξακολουθούσε, λοιπόν, να έχη τις έλπίδες του και να μην έγκαταλείπεται στην τύχη του.

Έν τούτοις, πολλές φορές, όταν επί ώρες έβασανίζετο με την σκέψη αυτή, κατέληγε στο τέλος να την χαρακτηρίση ως καθαρή τρέλλα. Πραγματικά το να σκεφθή κανείς ότι ήταν ποτέ δυνατόν, να φθάση στην Γαλλία, ξεφεύγοντας από το φρούριο αυτό και διασχίζοντας χιλιάδες χιλιόμετρα μέσα σε θάλασσες και ήπειρους, χωρίς χρήματα, χωρίς μέσα, χωρίς τίποτε!

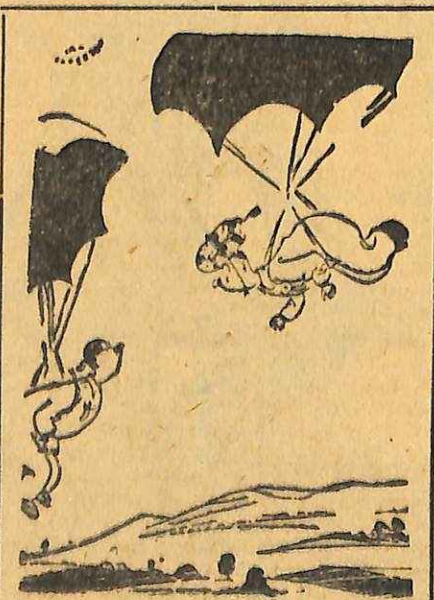
Έν τούτοις, ή τρελλή αυτή ιδέα δεν έγκατέλειψε τον Ώντικούρ. Και όσο περνούσε ο καιρός, τόσο πιο πολύ την μελετούσε και την ένεστερνίζετο. Από το μέρος της ξηράς ή απόδρασις του φαινόταν όπωσδήποτε πιο δυνατή. Μολοντί υπήρχαν απ' έ-

κεί τα δάση και παρ'ά πέρα τα ύπερύψηλα βουνά και πάνω από όλα ή ασυμμητοσύνη και άγρυπνος φρουρήσις, έν τούτοις πάλι από το μέρος εκείνο ή απόδρασις παρουσίαζε όλιγώτερες δυσκολίες. άρκεί ο δραπέτης να μπορούσε να είχε μαζί του αρκετά τρόφιμα, ένα όπλο και σφαίρες.

Όταν περνούσε το βουνό, θά έφθανε στο άλλο το μέρος, απ' όπου θά έπρεπε να φθάση στις Νέες Εβριάδες. Άλλά πού θά εύρισκε πλοίο για να περάση άπέναντι; Όλα αυτά τα σκεπτόταν και τα μελετούσε σιγά-σιγά ο Ώντικούρ. Έν τώ μεταξύ εργαζόταν και προσπαθούσε να εξοικονομήσει μερικά χρήματα. Ταυτόχρονα, κούταζε να βρή μεταξύ των συγκαταδίκων του έναν άνθρωπο στον όποιον να μπορού να έχη εμπιστοσύνη για να τον πη τα σχέδιά του και να ζητήση.

την συνδρομή του. Ίσως-Ίσως μάλισ-
τα να δραπέτευαν και μαζί.
Τέτοιον άνθρωπο όμως δεν βρήκε.
"Υστερ" από μερικούς μήνες, εί-
χε εξοικονομήσει αρκετά χρήματα.
Και τότε, κάθε Κυριακή, αντί
να πηγαίνει στις διάφορες καντίνες
όπου μεθοκοπούσαν οι άλλοι κατά-
δικοι, έκαμε περιπάτους μέχρι των
πόδ' απομακρυσμένων φυλακίων της
περιοχής, για να μελετήσει τα μέρη
και να αποτυπώσει στο μυαλό του
και την παραμικρότερη λεπτομέρεια
του έδάφους. "Από όσα είχε ιδεί ο"
αυτός τους περιπάτους άναγνωρί-
σεως που έκαμνε, έπεισθηκε ότι δεν
θαπρεπε να έπιχειρήσει το παραμι-
κρό κατά την διάρκεια της ημέρας.
Την νύχτα μάλλον θαπρεπε να σκε-
φθῇ για απόδραση. Μολοντί την
νύχτα η επίβλεψις γινόταν αόστηρο-
τερη, έν τούτοις το σκοτάδι θα τον
βοηθούσε σημαντικά. Και όταν μία
φορά κατάρθωνε να περάσει την
πρώτη γραμμή των φρουρών, δεν θα
του ήταν δύσκολο να περάσει και α-
πό τις άλλες. Για να παραπλανήσει
δὲ τις άρχες και να μην τὸν κατα-
διώξουν, θάφηνε έπάνω στο τραπέζι
ένα γραμμά, στο όποιο θα έλεγε ο-
τι δεν μπορούσε πιά να υποφέρει την
καταδίκη του και την στέρηση των
δικών του, και ότι αυτοκτονούσε για
να απαλλαγῇ από το φοβερό μαρ-
τύριό του. Τέτοιες αυτοκτονίες δεν
ήταν σπάνιες. Κάθε τόσο εξηφανίζε-
το και από ένας κατάδικος και έτσι
οι άρχες που ήσαν βέβαιες ότι κάθε
απόπειρα αποδράσεως ήταν καταδι-
κασμένη να αποτύχῃ, υπέθεταν ότι
ο εξαφανισθείς είχε πέσει στην θά-
λασσα να πνιγῇ και ότι τὸν έφαγαν
οι καρχαρίες. "Ετσι θα γινότανε πι-
στευτός και αυτός και θα μπορούσε
εύκολότερα να απομακρυνθῇ από
την επικίνδυνη περιοχή.
Πέρασε κάμποσος καιρός ακόμη.
"Όλα σχεδόν ήσαν έτοιμα για την
απόδραση και ο "Ωντικούρ περίμενε
τὸν κατάλληλο καιρό. "Η νύχτα κα-
τά την οποίαν θα έφευγε έπρεπε να
είναι σκοτεινή, εἰ δυνατόν θυελλώ-
δης. "Ετσι θα διευκόλυνετο κατὰ
πολύ η απόδρασις. "Αλλά στα μέρη
έκείνα οι θυέλλες είναι σπάνιες.
"Επὶ τέλους, μία μέρα" ένα μικρό
λευκό συννεφάκι φάνηκε στο βάθος
του ορίζοντος. "Η καρδιά του "Ωντι-
κούρ έσκίρτησε από λαχτάρα. Πρὸς
τὸ βράδυ στο συννεφάκι αυτό προσε-
τέθη και ένα άλλο, και κατόπιν άρ-
γισε να φυσά. Σιγά-σιγά ο αέρας
δυνάμωνε. "Ηταν ἡ θύελλα που ήρ-
χετο ἐπὶ τέλους!
Πραγματικά, την νύχτα τὸ κακό
ξέσπασε. Στὸν κατασκότεινο οὐρα-
νὸ έλαμψαν μερικές αστραπές και ἡ
καταιγίς άργισε. "Ο "Ωντικούρ έγρα-
ψε τότε βιαστικά τὸ γραμμά του, τὸ
έθηκε έπάνω στο τραπέζι, σκεπ-
τώντας το με μία πέτρα για να μὴν
τὸ πάρῃ ὁ άνεμος που έπαινε από
παντοῦ μέσα στην καλύβα του και
βγήκε έξω.
"Ηταν ντυμένος πολύ έλαφρά, με
τὸ πουκάμισο μόνο, άσκεπής και
γυρίς παπούτσι για να μὴν κάνει
θόρυβο, και δεν είχε πάρει μαζί του
παρά μόνον τὰ λίγα χρήματα που
είχε εξοικονομήσει, για να είναι ε-
λαφρότερος. "Ο άνεμος ήταν τόσο
δυνατός, ὥστε ο "Ωντικούρ μὲ κόπο
μπορούσε να κρατηθῇ στα πόδια του.
"Από καιροῦ εἰς καιρὸν σταματοῦ-
σε και περίμενε καμιά άστραπή
για να ιδῇ πὸν βορρά.
"Ετσι, και ύστερ" από πορεία άσ-
κετής ώρας, κατάρθωνε να περάσει

απαράτητος από την πρώτη γραμ-
μή των φυλακίων. "Απέμεναν, όμως,
οι άλλες φραγμές φρουρήσεως.
Πότε ὁρβιος με τὸ σώμα κυρτω-
μένο ὁ δραπέτης μας, πότε έρποντας
και πότε μπαίνοντας ὡς τὸ λαϊμό
μέσα στα ποτάμια που είχαν σχημα-
τισθῇ από την καταρρακτώδη βρο-
χή, μέσα στα χανδάκια, στα όποια
ιδιαιτέρως κατέφευγε ὁ "Ωντικούρ,
προχωρούσε, αὐξάνοντας διαρκῶς
την απόσταση που τὸν χώριζε από
τὸ κάτεργο.
"Ετσι, κατάρθωνε να διασχίσει
χωρίς να γίνη αντίληψη, όλες τις
γραμμές των φρουρών. "Η θύελλα
έμεινε πάντοτε. Κάποιοι τελευ-
ταῖος φύλαξ φάνηκε ξαφνικά στην
καμψη ενός δρόμου. Πὸ πιστὸς από
τούς άλλους στο καθήκον του, ὁ φύ-
λαξ αυτός, βρισκόταν έξω από την
σκοπιά του, περπατώντας καρτερικά
κάτω από την βροχή. "Ο "Ωντικούρ
για μία στιγμή νόμισε ότι ὁ φρουρὸς
τὸν είχε αντίληφθῇ. Γιατί τὸν είδε
ξαφνικά να υψώνει τὸ δόλο του.
"Επεσε άμέσως πρηνής. "Αλλ' ὁ
στρατιώτης γρήγορα κατέβασε τὸ
όλο του, φαίνεται θα νόμισε ότι εί-
χε γελασθῇ.
"Ο "Ωντικούρ συνέχισε την πορεία
του. Τὸ νερὸ έτρεχε ποτάμι από πά-
νω του, και τὰ πόδια του είχαν κα-
ταπληγθῇ από τις πέτρες και τὸς
θάμνους. "Εν τούτοις ήταν γερὸς άν-
θρωπος, ρωμαλέος και γεμῆτος
θάρρος και πεποίθηση στὸν εαυτό του
και στην επιτυχία του σκοποῦ τὸν ὁ-
ποῖο έπέδιωσε. Γι' αυτό προχωρού-
σε πάντα άπτόητος. Τέλος, έφθασε
στο δάσος. Πυκνὸ αυτό, άδιαπέρα-
στο σχεδόν, άπλώθηκε ξαφνικά, ὡ-
στερ" από ένα στρίψιμο τοῦ δρόμου,
μπροστά του.
"Ο "Ωντικούρ έκαμε να χωθῇ μέ-
σα στους πυκνοὺς θάμνους, αλλά
την ίδια ὡρα σταμάτησε. Είχε ά-
κούσει ὀμιλίες εκεί κοντά. Πρόσεξε
περισσότερο, και είδε ότι είχε πέσει
χωρίς να τὸ καταλάβῃ σὲ μία κατα-

ΠΡΟΒΑΕΠΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μετὰ τὸ αεροπορικὸ δυστύχημα.
— Τί είναι αυτό, πού έχεις πάνω
στο κεφάλι;
— Μαζιλάρι. Μοῦ τῶδεσε ἡ γυναί-
κα μου, για την περίπτωση που θάπε-
φτε με τὸ κεφάλι κάτω.

σκήνωση Ιθαγενῶν, Κανάκων.
"Ο "Ωντικούρ συνεκράτησε κι' αὐ-
τήν την άναπνοή του.
Οι Κανάκοι, όμως, φαίνεται ότι
τὸν είχαν πάρει εἴδηση, γιατί ένας
από αὐτοὺς ὠρθώθηκε ξαφνικά σὲ
μικρὴ απόσταση από αὐτὸν και εἶπε
στην γλώσσα του:
—Μπάντ μά!
"Ο "Ωντικούρ πού ήξερε λίγο τὰ
κανάκικα, κατάλαβε ότι ὁ άγριος
είχε πῇ «κακὲ άνθρωπε».
Την ίδια ὡρα, ὁ άλλος σήκωσε τὸ
τόξο του και έστειλε πρὸς τὸ μέρος
του ένα βέλος. "Αν ὁ "Ωντικούρ δεν
έκαμνε μιά άπότομη κίνηση πρὸς τὰ
πλάγια, τὸ βέλος θα τοῦ περνούσε
πέρα για πέρα τὸ ὦμο. Χάρης στην
κίνησή του, τοῦ τρύπησε μόνον τὸ έ-
πάνω μέρος έλαφρά.
—Εἶμαι χαμένος, ψιθύρισε ὁ δυ-
στυχισμένος. "Ο άγριάνθρωπος αὐ-
τὸς θα δώση τώρα τὸ σύνθημα τοῦ
συναγεμοῦ σ' ὅλη την κατασκήνω-
ση. Αυτό και έγινε.
"Ο Ιθαγενής, ὅμα είδε ότι άστόχη-
σε, έβγαλε μιά μεγάλη κραυγή και
ὤρμησε έναντίον τοῦ "Ωντικούρ που
προσπαθούσε να ξεφύγῃ μέσα στο
σκοτάδι.
Οι Κανάκοι είναι εξαίρετικῆς ὡ-
κυποδίας, με λίγα, λοιπόν, πηδήμα-
τα θα έφθανε τὸν δραπέτη. "Ο "Ων-
κούρ τὸ άντελήφθῃ αὐτὸ και στα-
μάτησε. Είχε πάρει μαζί του, τρέ-
χοντας, τὸ βέλος που τοῦ είχε ρίξει
ὁ Κανάκος και τὸ κρατούσε τώρα
στο χέρι του, άποφασισμένος να
πουλήσῃ πολὺ ακριβὰ τὸ τομάρι του.
Χώθηκε λοιπὸν μέσα στους ὤψη-
λοὺς θάμνους και περιέμενε σκυ-
φτός. "Ο άγριος τὸν είδε και ὤρμη-
σε κατεπάνω του. Την ίδια ὡρα ὁ-
μως, ὁ "Ωντικούρ τὸν πετούσε με
δύναμη τὸ βέλος, σάν άκόντιο. Τὸ ὁ-
πλο βρήκε τὸν Κανάκο κατάστηθα.
"Ο άνθρωπος έπεσε κάτω μουγκρί-
ζοντας σὲ λίγο δεν έκαμνε την πα-
ραμικρὴ κίνηση.
"Ο "Ωντικούρ δεν στάθηκε διόλου
να ιδῇ αν ήταν νεκρὸς ἡ άπλῶς
λιπόθυμος από τὸ τραῦμα.
"Από μακριὰ έρχόνταν ὁ συγκε-
χυμένος θόρυβος φωνῶν και ὀμι-
λιῶν.
"Ο "Ωντικούρ, τὸν ὁποῖο είχε πλη-
γώσει, ἀλλ' έλαφρά, τὸ βέλος καθώς
περνούσε έπάνω από τὸν ὦμο του,
άργισε να αισθάνεται δυνατοὺς πό-
νους. Τὸ αἷμα έτρεχε συνεχῶς. "Αν
ήταν μέρα, θὰ τὸν εῦρισκαν εύκολα
άκολουθώντας τὰ ίχνη του.
Εὐτυχῶς πού ήταν νύχτα και πού
ἡ βροχή πού δεν έπαυσε να πέφτει,
έξπλυε διαρκῶς τὰ αἱμάτα.
"Ο "Ωντικούρ έσχισε ένα κομμάτι
από τὸ κουκάμισό του και τρέχοντας
πάντα, έδεσε τὸν ὦμο του ὅσο μπο-
ρούσε καλλίτερα. "Εκείνο τὸ ὁποῖο
φοβόταν, δεν ήταν τόσο ἡ καταδίω-
ξις τῶν Κανάκων, ὅσο τὸ ότι θα
μπορούσαν αὐτοὶ να εἰδοποιήσουν
την φρουρά και να τὸν καταδιώξῃ
αὐτή.
Οι Κανάκοι, όμως, θὰ χρειάζόν-
τουσαν ὡρα πολλή, μέχρις ὅτου
βροῦν τὸν τραυματισμένο ἡ νεκρὸ
σύντομό τους και να αντίληφθουν
τί είχε συμβῇ. "Η ὡρα αὐτή, ήταν
πολύτιμη για τὸν "Ωντικούρ και έ-
πρεπε να έπωφεληθῇ.
"Ετρενε, λοιπόν, ὁ δυστυνηισμένος
π' ὅλη την δύναμη τῶν ποδιῶν του.
Ξαφνικά, όμως, άκουσε μπροστά
του ὀμιλίες φωνῆς.
"Ηταν ένας άλλος ὀμιλος Κανά-
κων, πού άνωστα πῶς βοήθηκαν ἐ-
κεῖ. (Συνέχεια στο ἐπόμενο)

Μιά καινούργια «καμπάνια» τῆς Δίδος Χριστίνας Μέγα

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

"Απαντοῦν σήμερα στο έρώτη-
μά μας οι κ. κ. "Ηλ. Βουτιεριδης,
Δ. Κόκκινος και Δ. Εὐαγγελί-
δης.

Ο κ. ΗΛ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ΨΗΛΟΣ-ψηλός και αδύνατος,
με τὰ άφθονα γκριζα μαλλιά
του, μισοκρυμμένα κάτω από
τη μαύρη του ρεπούμπλικα,
ξεχώριζε μέσα στο πλήθος των βια-
στικών που συνωθούντο στα Χαντεία
έκείνο τὸ βράδυ.
Σπρώχνοντας από δὴ και από
κει, άνοιγω δίοδο και τὸν πλησιάζω.
—Κύριε Βουτιεριδῃ...
Λίγα λεπτά για να θυμηθῇ — έχω
τόσο καιρὸ να τὸν δῶ — λίγα λόγια

"Ο κ. "Ηλ. Βουτιεριδης.

εύγενικά για την χαρά του που με
ξαναθέλει και πρὶν περάσουν κα-
λά-καλά πέντε λεπτά, τὸ ραντεβού
έχει κλειστῇ.
Την επομένη, καθισμένοι πλάι-πλάι
σ' ένα γραφεῖο τῆς Δραματικῆς
Σχολῆς — όπου ὁ... ὑπὸ άνάκρι-
ση έκλεκτός λογοτέχνης διδάσκει "Ι-
στορία τῆς "Ελληνικῆς Λογοτεχνίας
— συζητοῦμε για τὸ φλέγον ζήτημα.
—"Αν επείνασα ποτέ;... Μὰ και
βέβαια επείνασα. Και πρώτα-πρώτα
στα 97. Τότε πού πηγαίνα να λάθω
μέρος στην επανάσταση τῆς Κρή-
της. Τὸ καράβι συνάντησε φουρτοῦ-
να στο δρόμο τρομερῇ. "Ετσι καθυ-
στερήσαμε και όταν σὲ λίγο τὰ τρό-
φιμα ἐξηντήλησαν, χρειάστηκε να
υπομεινουμε τὸ άνυπόφορο — για
νέα παιδιά, ὅπως εἴμαστε τότε — αἰ-
σθημα τῆς πείνας. "Επὶ εἰκοσιτέσ-
σερες ὥρες δέ, ξέρετε με τί ξεγελοῦ-
σαμε την πείνα μας; Μὲ χυλό. Τὸν
φτιάναμε πῆττες, τὸν ψήναμε στις
λαμαρίνες και ὕστερα τὸν... «χά-
φταμε»!
—"Αλλή φορά;
—"Επείνασα ξανά, αλλά πραγμα-
τικά αὐτή τὴ φορά στα 1904 στην
"Αλεξάνδρεια. Εἶχα πάει, άπεσταλ-
μένος από τὸ «Νουμά» να κάνω 2—3
διαλέξεις για τὸ γλωσσικὸ ζήτημα
και τὸν άγῶνα τοῦ δημοτικισμοῦ
πού ήταν τότε στο φῶρτε του. "Αμα
ὅμως έφτασα ἐκεῖ και έμαθα τὰ κα-
τορθώματα διαφόρων "Ελλήνων
λογίων πούχαν πάει ἐκεῖ για
τὸν ίδιο λόγο, άπογοητεύηκα
τόσο πού παραιτήθηκα τοῦ σκο-
ποῦ μου. "Εμεινα περιμένοντας

να λάθω λεπτά για να γυρίσω στην
"Αθήνα. "Εν τῷ μεταξύ τὸ χαρτζιλί-
κι τελείωσε. "Ωσπου φαγώθηκε και
τὸ τελευταῖο γροσάκι. Και για πρῶ-
τη φορά αισθάνθηκα κυριολεκτικά
τὸ αἶσθημα τῆς πείνας. Μ' έπιασαν
ζαλάδες. Για σκεφθῇτε... Νῆσσι σα-
ρανταοχτὼ ὥρες νηστικός... Σκε-
φτόμουνά αν δεν θάταν προτιμότε-
ρο να πάω στο δωμάτιό μου να ξα-
πλώσω και να περιμένω τὸ τέλος...
Γιατί για δανεικὰ οὔτε μοῦ έπιτρε-
πόταν να τὸ σκεφθῶ καν. Βέβαια,
είχα γνωστὸς. "Αλλά γνωστὸς ὁ-
πλῶς... Σ' αὐτὴ τὴ θέση λοιπὸν βρι-
σκόμουνά, όταν ξάφνου συναντῶ
στο δρόμο μου έναν φίλο μου πούχα
5 χρόνια να τὸν δῶ. Μὲ πήρε, μοῦ-
κανε τὸ τραπέζι — σ' αὐτὸν δεν δυ-
σκολεύτηκε καθόλου να πῶ την κα-
τάστασή μου — και με δάνεισε κιό-
λας και πέρασα ὡς πού μοῦ ήρθαν
λεπτά από την "Αθήνα. Και έτσι τε-
λείωσε και ἡ περιπέτειά μου αὐτή.
1897... 1904... Και άργότερα; Μὲ
ζωὴ πολυτάραχη σάν αὐτὴ πού ἐξη-
σε ὁ κ. Βουτιεριδης, δεν μπορεῖ πα-
ρὰ νάχη και άλλα πολλά να μὰς πῇ
ὁ συμπαθὲς μας συνομιλητής. Και
ἀλήθεια, Νὰ πού πάμε στή Μ. "Ασία
τώρα.

—Εἶχα πάει άπεσταλμένος τοῦ
«Εμπρός», μὰς διηγείται. "Εκει,
λοιπόν, άναγκασθήκαμε πολλές φο-
ρές να άρκεσθούμε σὲ λίγο κοπανι-
μένο σάρι, εἰλείψει ὁτι δῆποτε
άλλου. "Αλλά δὲ βαρύνεστε. Μήπως
είναι αὐτὲς οἱ πείνες μονάχα; Πόσες
φορές δεν πεινάμε, γιατί μὰς τὸ έ-
πιβάλλει ὁ... γιατρός μας. Γι' αὐτὸ
ὅμως δεν παραπονιόμαστε ποτέ
μας. "Επειτα είναι και ἡ πείνα... ὁ
πό πείσμα. Θυμῶμαι κάποτε, παιδί,
έμεινα μιά μέρα νηστικός, γιατί την
ὡρα πού μοῦ φώναξαν στο τραπέζι,
έτσι, μοῦρθε να πῶ ὅτι δεν μ' άρεσε
τὸ φαί. Σὲ λιγάκι μετανόησα, έν-
νοείται, αλλά ὁ παιδικός μου ἐγωῖ-
σμός, δεν μ' άφησε να τὸ ὁμολογή-
σω. Κι' έτσι έμεινα νηστικός ὡς τὸ
επόμενο μεσημέρι πού... άλλαξε τὸ
μενού.

Και ὁ κ. Βουτιεριδης σηκώνεται,
Σηκωνόμαστε και μεῖς. Ξεκινάμε
να φύγουμε. Μὰ ὁ λογοτέχνης μας,
μὰς κρατὰ για μία στιγμή.
—Σὰς εἶπα, επείνασα πολλές φο-
ρές. "Αλλά ὅπως θὰ εἶδατε ὁχι ἐξ
αἰτίας τοῦ επαγγελματοῦ μου. "Ε-
πειτα, τί να σὰς πῶ. "Εχω τὴ γνῶ-
μη πῶς τὰ λεγόμενα περὶ «καλλιτε-
χνικῆς» και «δημοσιογραφικῆς» πεί-
νας, δεν παραείναι ἀληθινὰ. Πει-
νάει και κεῖ κανείς, ὅπως και παν-
τοῦ. Και ἐγὼ και ἐκεῖ, ὅπως και ὁ
κάθε άνθρωπος στὸν κύκλο του,
τούς φίλους του να τὸν βοηθήσουν
σὲ μιά δύσκολη στιγμή του...
Και ὁ κ. Βουτιεριδης ξεάφνιζε-
ται. Τὸ κουδούνι ντύπσε. Οἱ μαθη-
ταὶ του τὸν περιμένουν.

Ο κ. ΔΙΟΝ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

—"Αν επείνασα ποτέ;... Μὰ και
βέβαια επείνασα. Και πρώτα-πρώτα
στα 97. Τότε πού πηγαίνα να λάθω
μέρος στην επανάσταση τῆς Κρή-
της. Τὸ καράβι συνάντησε φουρτοῦ-
να στο δρόμο τρομερῇ. "Ετσι καθυ-
στερήσαμε και όταν σὲ λίγο τὰ τρό-
φιμα ἐξηντήλησαν, χρειάστηκε να
υπομεινουμε τὸ άνυπόφορο — για
νέα παιδιά, ὅπως εἴμαστε τότε — αἰ-
σθημα τῆς πείνας. "Επὶ εἰκοσιτέσ-
σερες ὥρες δέ, ξέρετε με τί ξεγελοῦ-
σαμε την πείνα μας; Μὲ χυλό. Τὸν
φτιάναμε πῆττες, τὸν ψήναμε στις
λαμαρίνες και ὕστερα τὸν... «χά-
φταμε»!

Εἶναι ἡ άπάντησις τοῦ έκλεκτοῦ
λογοτέχνη και ἤδη διευθυντοῦ τῆς
"Εθνικῆς Βιβλιοθήκης κ. Διον. Κοκ-
κίνου, στο έρώτημά μας.
Προσπαθοῦμε να τὸν πείσουμε.
"Αλλά τὸν κάκου.

—"Ο κόσμος θέλει να τοῦ δῇνης ὡ-
ραῖα πράγματα. Τίποτ' άλλο. Κάτι
καλογραμμένο. Εὐχάριστο. Πέραν
αὐτοῦ...

Μὰ κανένα στόμα δὲ μένει για ποι-
λὸ κλειστό.

"Ετσι σὲ λίγο ὁ κ. Κόκκινος ξε-
θαρρεύεται κάπως και ὁμολογεῖ:

—"Υπάρχουν λογίων-λογίων πεί-
νες. Μὰ τραγική και άνυπόφορη,
κυριολεκτικά, είναι μιά. "Ενας νέος
ξεκινᾷ γιομῆτος φλόγα, πόθους, ἐλ-
πίδες. Και βρίσκεται ξάφνου στο
πεζοδρόμιο, χωρίς καμμιὰ ἐνθάρ-
ρυνση από πουθενά, με τὸ στομάχι
και τὴν τσέπη άδεια. Παλεύει. Και
σιγά-σιγά άποκτὰ γνώσεις και δύ-
ναμη πού κανείς άλλος δεν μπορεῖ
να άποκτήσῃ, ἐκτός και αν πέρασα
από τὸ ίδιο σχολεῖο και αὐτός. Για-
τί είναι μεγάλο σχολεῖο, ξέρετε ἡ
ἀνάγκη. Και δίνει ὅπλα μοναδικὰ
σὲ κείνους πού τὴ γνώρισαν και μπό-
ρεσαν να έπωφεληθοῦν αὐτῆς.

Και ὁ κ. Κόκκινος σωπαίνει.

"Ο κ. Δ. Κόκκινος.

—"Εσεῖς, προσωπικῶς, πεινάσατε
ποτέ;

"Απορία... ψάλλου. Πράγμα πού
συμβαίνει και στην προκειμένη πε-
ρίπτωση.

"Ο συνομιλητής μας κουνά τὸ κε-
φάλι του:

—"Οχι, ἀφῆστε, δεν έχω τίποτε να
σὰς πῶ!...

Και γυρίζει ὅλοῦ την κοῦφήτα.

Ο κ. ΔΗΜ. ΓΙΑ ΓΕΛΙΑΝΣ

Μεσημεριὰ στο θέατρο "Αλίκης.
Τὸ εἶναι τμήμα τοῦ θιάσου Κο-
κκίνου, συγκεντρωμένο ἐπὶ σκηνῆς,
πρόσκει τὸν νέον ἔργον τὸν κ. κ. Γι-
αννουκάκη — Εὐαγγελίδη «Κωμωδι-
ες τῆς ζωῆς».
"Η συγγραφικὴ δύας; Μὰ λάμπει

διά της άπουσίας της. 'Ο πρώτος λείπει. Και τόν δεύτερο τόν έχουμε απαγάγει μείς, πέρα από την σκη- νή, στα τελευταία καθίσματα της πλατείας.

— Πεινάσατε ποτέ, κ. Εύαγγελίδη;
— Σταθήτε... Και ποιός σας είπε ότι δεν πεινώ κι' αυτή τη στιγμή;

Ρίχνω μία ματιά στο ρολόι μου. Έχει δίκιο ο άνθρωπος. Μία ή δύο. Πώς να μην πεινά;

Μά εμάς δεν μάς ενδιαφέρει αυτό. Άλλο θέλουμε.

— Δεν σας ρωτάμε για τέτοια πεί- να. Πείτε μου, σοβαρά, πεινάσατε ποτέ;

— Και βέβαια πεινάσα.

— Πότε;...

— Μήπως θυμάμαι; Άλλωστε, νο- μίζετε πως μπορεί να κάθεται να τά- λει κανείς αυτά;

Θυμάνω.

— Άκούστε! "Η μου λέτε πότε και που πεινάσατε, αλλιώς, βγάλε το από το νοῦ σας ότι θα σας άφισω να πάτε στην πρόβα.

Και ο κ. Εύαγγελίδης σοβαρεύε- ται. Καιρός ήταν. "Επειτα από μία τέτοια άπειλή...

— Μά, παιδί μου, ξεχνάς πως πέ- ρασαν τὰ χρόνια που οι συγγραφείς και οι δημοσιογράφοι πεινούσαν;

— Ωστε εξακολουθείτε να άρνη- σθε;

— Όχι... (Άνάγκη και Θεοί πεί- θονται). Ήταν θάρρῳ στὰ 1925. 'Ο Κατριάνος και εγώ γράφαμε έπι- θεώρηση. Άπαίσις έποχή. Τά θελεύ- αμε ζητώντας δανεικά τότε από δω και τότε από κεῖ. προσμένοντας τὸ άνέβασμα της έπιθεωρήσεως, για να φάμε έπί τέλους. Γιατί αντιμετώπι- ζαμε και τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ, βλέπετε.

»Όπου κάποια μέρα, τί τοῦρχεται τοῦ Παρασκευᾶ τοῦ Οικονόμου να μάς πῇ; "Οτι τὸ Σάββατο θὰ μάς κάνει τραπέζι. Και από κείνη τὴν ἡ- μέρα (ήταν άρχὲς έβδομάδος άκό- μα), άρχίσαμε να ζούμε έν άνεμο- νῇ τοῦ ποθητοῦ Σάββατου...

»Μά έλα, που άργοῦσε νάρθῃ! Τὴν Παρασκευῇ ἡ πείνα μάς είχε φθάσει στὸ άπροχώρητο. Τί να κά- νουμε; Ξεσηκωνόμαστε και πάμε στοῦ Παρασκευᾶ, άφου πρώτα συ- νεινηθηκάμε να προσποιηθούμε ότι είχαμε νομίσει πως ήταν για τὴν Πα- ρασκευῇ ἡ πρόσκλησις! Πραγματι- κά πήγαμε. 'Ο Οικονόμου τάχασε μόλις μάς είδε. Μά τί να κάνει; Τὴν άνάγκη φιλοτιμία ποιούμενος, μάς κράτησε και μάς έκανε τὸ τραπέζι!»

»'Ο κ. Εύαγγελίδης σηκώνεται.

— "Ε... σιγά-σιγά... Άλλη φορὰ δεν πεινάσατε;

— Πως όχι; — Και εξακολουθεῖ να φεύγει. — "Αμα διάβαζα τὴν Πεῖνα τοῦ Χάμσουν...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτό σας

Πές μου πῶς κοιμάσαι νὰ σοῦ πῶ ποιός εἶσαι!

Εἰρετε ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο κοιμάσθε δείχνει τὴν ἰδιοσυγκρα- σία σας καὶ τὸν χαρακτήρα σας; Κοιμώμενος κανείς, χάνει τὸν έλεγγον τῶν πράξεών του καὶ φαίνεται ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα δηλ. χω- ρὶς καμμία ἐπιτήδευση καὶ προσπά- θεια νὰ φανῇ καλύτερος παρ' ὅτι εἶ-

ναι. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει καὶ τὸν δικό του τρόπο πὺ κοιμάται. Ἀπὸ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ βρῆτε τὸν τύπο του. Σὲ ποῖο τύπο ἀνήκετε εἰσεῖς; Ὅτὰ τὸ βρῆτε, ἀφου συμβουλευθῆτε πρώτα τὸν παρακάτω πίνακά μας μὲ τίς ἐ- ρωτήσεις καὶ κοιτᾶτε τὸν ἄλλον μὲ τὰς ἀπαντήσεις.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1—Κοιμάσθε μὲ τὴν ῥάχη ἔχοντας τὸ κεφάλι χωμένο καλὰ στὸ μαξι- λάρι;
- 2—Ξαπλώνεσθε στὸ ἓνα τὸ πλευρὸ, ἀκουμπώντας ἑλαφρὰ τὸ κεφάλι πάνω στὸ μαξιλάρι;
- 3—Κοιμάσθε ἓνα κοῦδάρι φέρνοντας τὰ γόνατα στὸ πηγούρι;
- 4—Σκεπάζεσθε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι;
- 5—Εἰσθε ὑπνοβάτης; Δηλ. ξυπνάτε τὴν νύχτα χωρὶς νὰ τὸ κατα- λῆθετε καὶ κάνετε πράγματα τὰ ὁποῖα δεν θυμάσθε τὸ ἄλλο πρωί;
- 6—'Ονειρεύεσθε τὴν πόλη καὶ τὸ σπίτι ὅπου γεννηθήκατε ἢ πράγ- ματα ποὺ εἶχατε ὅταν ἦσασθε παιδί;
- 7—Βλέπετε τρομακτικὰ ὄνειρα ἢ ὄνειρα ποὺ σὰς μουσκεύουν στὸν ἰδρωτᾶ;
- 8—Κοιμάσθε ἄμεσως μόλις πέσετε καὶ ξυπνάτε τὸ πρωί σιγά-σιγά κινῶς σας;
- 9—Ξυπνάτε μὲ πολλὴ δυσκολία τὸ πρωί καὶ ὀνειρεύεσθε πολὺ;
- 10—'Ονειρεύεσθε τὴ μέρα ὅπως καὶ τὴν νύχτα;
- 11—Χρειάζεσθε ξυπνητήρι τὸ πρωί, ἢ ξυπνάτε μόνος σας; Μὲ ἄλ- λους λόγους, ἔχετε καὶ στὸν ὕπνο σας τὴν αἰσθησὴ τοῦ χρόνου;
- 12—'Έχετε συχνὰ τὸν ἴδιο ἐφιάλτη;
- 13—Βλέπετε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὄνειρα ποὺ διαρκοῦν πο- λὺν χρόνον;
- 14—Κοιμάσθε βαθεῖα, ἤσυχα καὶ σχεδὸν χωρὶς ὄνειρα;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

- 1—Εἰσθε ἰσχυρὸς κράσεως καὶ αἰσιόδοξος.
- 2—Εἰσθε νευρικός, ἀήσυχος καὶ ἀσταθὺς ὕγιεινῃς καταστάσεως.
- 3—'Ατυχεύετε εὐκολα, δεν σας ἀρέσει νὰ ζῆτε μόνος, θέλετε νὰ αἰσθάνεσθε ἀπὸ πάνω σας μίαν προστασία για νὰ εἰσθε εὐτυχῆς.
- 4—Εἰσθε μᾶλλον... ἄγριος, ἢ μοναξιά δεν σας τρομάζει, ἀπεναντίας, τὴν ἐπιζητεῖτε.
- 5—'Έχετε μίαν νευρική ἀνισορροπία τὴν ὁποία πρέπει νὰ προσέχετε. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ συμβουλευθῆτε ἓναν γιατρό.
- 6—Εἰσθε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ζοῦν μᾶλλον για τὸ παρελθὸν παρὰ για τὸ μέλλον. Προσέξτε μήπως αὐτὸ σας νεκρώσῃ κάθε διάθεσις πρὸς δράσιν.
- 7—Εἰσθε τόσο δειλὸς ὥστε πρέπει διαρκῶς νὰ πιέζετε τὸν ἑαυτὸ σας για νὰ ἐπιβάλλετε τὴν προσωπικότητά σας.
- 8—Εἰσθε τελείως ἰσορροπημένος καὶ αἰσθάνεσθε ξυπνώντας τὸν ἑαυ- τὸ σας ἑλαφρὸ, δραστήριον καὶ εὐδιάθετον.
- 9—Δυσπιστεῖτε. Τὸ ὑποσυνείδητό ἔχει περισσότερὴ ἐπιρροή ἐπάνω σας ἀπὸ τὸ ἐνσυνείδητον. Ἀσφαλὲς θὰ σας χρειάζεται πολλὴ ὥρα προ- τοῦ βρῆτε ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ ὄνειρου.
- 10—'Αν ναί, εἰσθε ἴσως ἓνας καλλιτέχνης, ἓνας ποιητής. Τὰ νυκτε- ρινὰ ὄνειρα σας δίνουν τὴν ἐμπεισὴ πὺ ζητήσατε τὴν ἡμέρα. Μὴν θα- σίσεσθε ὁμως, πολὺ. Ἴσως καὶ νὰ εἰσθε ἁπλῶς ἓνας ὀνειροπόλος.
- 11—Εἰσθε διανοητὸς καὶ ἀκριβοῦς πνευματικῆς καταστάσεως πρακτι- κῆς ἰδιοσυγκρασίας ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον αὐτῶν ποὺ ὀνειρεύονται ξυπνοί.
- 12—'Η ὕγεια σας χωλαίνει σὲ κάποιο ὁρισμένο σημεῖο. Ἄν δεν τὸ ξέρετε ἀκόμη, μίαν ἀρρώστεια ἢ ἓνας πόνος θὰ σας τὸ ἀποκαλύψουν σύν- τομα.
- 13—'Έχετε γρήγορη τὴ σκέψῃ ἀλλὰ τὸ μυαλό σας εἶναι κουρασμένο.
- 14—'Εξακολουθεῖτε νὰ κοιμάσθε πάντα ἔτσι! 'Ο ὕπνος αὐτὸς εἶναι ἀπόδειξις πλήρους ὕγειας πνευματικῆς καὶ σωματικῆς!

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΟΥΣΗ

Κ' ἂν ἀκόμη ἡ Ἐλένη Χαλκού- ση δὲν ἦταν μίαν ξεχωριστὴ ἡ- θοποιός, ἢ ἡ Ἐβδομάς, ποὺ ἀ- πό τὰ πρώτα της βήματα ἔδει- ξε, καθὼς ξέρουμε ὅλοι, ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον για τὸ νεοελληνικὸ θέα- τρο, θὰ τῆς ὠφελεῖ ὁπωσδήποτε τὴν σελίδα αὐτὴ, τὴν ὁποίαν τῆς ἀφιε- ρώνει σήμερα. Καὶ τοῦτο ἀπλοῦστα- τα, ἐπειδὴ ἡ κ. Χαλκούση — ἀνεξαρ- τήτως τῆς συμβολῆς της ὡς ἡθοποιοῦ — ἔχει δώσει πολλὰ σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγ- μα ποὺ λέγεται σύγχρονο ἐλληνικὸ θέατρο: πολλὰ καὶ σὲ χρῆμα καὶ σὲ κόπους.

Ἡ Χαλκούση δὲν εἶναι μίαν ἀπλὴ καλλιτέχνις τῆς σκηνῆς. Εἶναι σχε- δὸν μίαν ἰερεῖαν τῆς, ἀφου ἀφωσιώ- θηκε στὸ θέατρο μὲ τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο μένος ποὺ μόνο σὲ γυναῖκες ἐποχῶν θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ θὰ συναν- τήσουμε.

Σὲ μίαν ἡλικία ποὺ ὅλα τὰ κορί- τσια τῆς γῆς παθαίνουν για ὁποι- σδήποτε ἄλλα πράγματα ἔξω ἀπὸ ἰδεώδη — καὶ δὴ καλλιτεχνικά — ἡ Χαλκούση ἔκλεισε στὴν καρδιά της τὸ ἰδεώδες τῆς ἀνωτέρας τέχνης καὶ προσέφερε τὴν νεανική ὑπαρξὴ της μικρῇ θυσίᾳ στὸν ὠραῖο αὐτὸ βω- μό!...

Ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνις γεννή- θηκε ἀπὸ πατέρα Χιωτῇ στὴν Κων- σταντινούπολη, ὅπου καὶ μεγάλωσε. Ἐμπορος ἀπὸ τοῦς πιδ γυναικῶς ὁ πατέρας της εἶχε δημιουργήσει γύ- ρω ἀπὸ τὴν οἰκονομία του ἓνα πε- ριβάλλον καθ' ὁλοκλήρην ἀντικαλ- λιτεχνικὸ. Ὡστόσο ἡ Ἐλένη δὲν δυ- σκολεύθηκε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ θέα- τρο. Ὅταν ἀκόμη ἦταν ἐσωτερικὴ μαθήτρια στὸ Ζάππειο δημιουργοῦ- σε — μαζὶ μὲ δυὸ-τρεῖς συμμαθη- τριές της ποὺ εἶχανε ἐπίσης τὴν πε- τριά τοῦ θεάτρου — ὁλόκληρη ἱστο- ρία για νὰ πείσῃ μίαν δασκάλα της νὰ τῆς δὴγῇ κρυφὰ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ θέατρα τῆς Πόλης. Κάτι μικρο- παραστάσεις ἔπειτα, καθαρῶς ἐρα- σιτεχνικά πράγματα, ὑπεδαύλισαν σιγά-σιγὰ τὸ ἀρχόμενο πάθος της.

Ἔτσι ὅταν ἀπεφοίτησε προσπά- θησε καὶ καθάρωσε στὸ τέλος νὰ πείσῃ τὸν πατέρα της νὰ τὴν στείλῃ στὸ Παρίσι για εὐρύτερες σπουδές. Τὴ ἀκριβῶς θὰ σπούδαζε στὴ Γαλ- λία οἱ γονεῖς της δεν ἤξεραν, ἢ ἴδια ἢ νέα ὁμως ἐγνώριζε βέβαια θαυ- μάσια: Θεάτρο! Αὐτὸ εἶχε ἀποφασί- σει νὰ σπουδάσῃ.

Ἐκεῖ στὸ Παρίσι, στὸ Κονσερβα- τοῦάρ ἐξεδηλώθη γρήγορα τὸ τα- λέντο της. Οἱ καθηγηταὶ της τὴν ξε- χώρισαν, τὴν βοήθησαν, τῆς προφή- τευσαν λαμπρὸ μέλλον. Ἄν καθό- τανε στὴ Γαλλία, ὅπως τὴν συνεβού- λευαν, ἡ καριέρα της θὰ ἦταν ἀ- σφαλὲς πολὺ καλλίτερη. Δυστυχῶς γι' αὐτὴν, εὐτυχῶς για μάς, ἦταν ποτισμένη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πάρα πο- λὺ μὲ τὰ κηρύγματα τοῦ Μπαρρὲς καὶ τοῦ Ἰωάνη Δραγούμη, ποὺ ἐφώ- ναζαν ὅτι ἓνας πραγματικὸς καλλι- τέχνης, πρέπει νὰ ἀποδίδῃ τὸ ἀπαν- τον τῶν δυνάμεών του μόνο στὴ χώ- ρα του, στὴν πατρίδα του. Καὶ ἔτσι, θυσιάζοντας τὸ μέλλον ποὺ τῆς ὑπό- σχονταν οἱ θεατρικοὶ κύκλοι τοῦ Πα-

ριστο, σηκώθηκε ἓνα πρωί καὶ πήρε τὸ τραῖνο για τὴν Ἑλλάδα.

—Βλέπετε — λέγει — ἐπίστευα τό- τε ἡλιθίως ὅτι τὸ ἐλληνικὸ θέατρο θὰ μπορούσε νὰ δῇ πολλά ἀπὸ μένα. Ἐννοεῖται τώρα πιά δεν τὸ πιστεύω.

Μόλις ἦλθε στὴν Ἀθήνα, ἀγκάζα- ρίσθηκε ἀπὸ τὸν Σπύρο Μελά ποὺ εἶχε ἰδρῶσει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ περί- φημο «Θέατρο Τέχνης» καὶ ντεμπου- τάρισε στὰ «Παρασκήνια» τοῦ Πόρτο- Ρίς. Οἱ παλαιότεροι θυμούνται ὅτι ἡ κ. Χαλκούση ἐσημείωσε στὸ ἔργο αὐτὸ μίαν πρώτῃν τάξεως ἐπιτυχία. Για τὴν κακὴ της ὁμως τύχη τὸ «Θέ- ατρο Τέχνης» ἔκλεισε σὲ λίγες βδο- μάδες.

Ἡ πρώτη αὐτὴ ἀτυχία δεν ἐκλό- νισε τὴν κ. Χαλκούση. Εἶχε τόσο φλογερὸ πάθος για τὸ θέατρο, ὥστε τέτοιες ἐναντιότητες δεν μπορούσαν νὰ τῆς ἀνακόψουν τὴν ὀρμητικὴν ταμὴ τὴν ὁποίαν εἶχε δοθῇ στὴν ἐκ- πλήρωση τῶν καλλιτεχνικῶν της ὀ- νεϊρών. Λίγους μῆνες ἀργότερα ἱ- δρυσεν τὸν περίφημο «Θίασο τῶν Νέ- ων» ποὺ ὑπῆρξε κατὰ τοῦτο πολὺτι-μος ὅτι ἔγινε τὸ φυτώριο για τὴν δη- μιουργία μίανς ὁμάδος νέων ἡθοποι- ῶν ποὺ σήμερα κατέχουν τὴν ἀθη- ναϊκὴ σκηνὴ μερικῆς ἀπὸ τῆς καλλι- τέρας θέσεις. Ὁ Γιαννίδης, ὁ Μου- σοῦρης, ἡ Παπαδάκη, ἡ Νανῶ Παπα- δοπούλου, ἡ Σαγιάνου, ὁ Φαρμάκης, ὁ Παντόπουλος, ἡ Σταυρίδου, ἡ Μαρσέλλου, ὁ Καραῖος καὶ τόσο ἄλλοι.

Ὁ «Θίασος τῶν Νέων» ἐργάσθηκε πολὺ καλὰ φυσικά ἀπὸ καλλιτεχνι- κῆς ἀπόψεως, γιατί στὸ ἐμπορικὸ μέρος ἀντιμετώπισε μᾶλλον τὴν ἀ- ποτυχία. Ἡ ἐμπνευσμένη θιασάρχης ποὺ ἦταν καὶ ἡ χρηματοδοτῆς πλή- ρωσε δχι καὶ λίγες ζῆμιες. Μῆνες ὁλόκληρους ἐπάλευε μ' ὅλες τῆς δυ- νάμεις της για νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ και-

Ἡ κ. Χαλκούση.

νούργιο αἶμα ποὺ ὑπῆρχε ἀφθονο- στὸ θιάσὸ της.

Ἡ κ. Χαλκούση θυμᾶται τῆς δὺ- σκολὲς ὥρες ποὺ πέρασε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Θυμᾶται π. χ. τοὺς καθεδρα- δυνούς λογαριασμούς τοῦ ταμείου τοῦ θεάτρου της. Πολλὲς φορὲς ἡ καθημερινὴ εἰσπραξὴ μετὰ τὴν ἀ- φαίρεση τοῦ ἐνοικίου καὶ τῶν κυρι- ωτέρων ἐξόδων, ἐμετράτο εἰς μονά- δας ἢ ἔστω καὶ δεκάδας, σπανίως δὲ σὲ ἑκατοντάδες δραχμῶν. Τὸ κω- μικὸ εἶναι ὅτι για τὴν φύλαξῃ τῶν καταπληκτικῶν αὐτῶν εἰσπράξεων εἶχε μίαν τάνταν πελωρίων διαστά- σεων ποὺ εἶχε γίνῃ στόχος τῶν πλέ- ον εἰρωνικῶν πειραγμάτων ἐκ μέ- ρους ὁλων τῶν γνωστῶν καὶ φίλων τοῦ θιάσου. Ὅταν ἐνεφανίζετο ἡ ἱ- στορικὴ τάνταν στὸ καφενεῖο τοῦ θεάτρου τοῦ Χρηματιστηρίου, οἱ πα- ριστάμενοι ξεσποῦσαν σὲ ἀκράτητα γέλια.

—Ἐρχονται τὰ λεφτά! φώναζαν ἐν χορῷ.

Νέοι καλλιτέχνες ὅλοι τους, εἶχαν ἀκόμη τὸ κουράγιο νὰ εἰρωνεύονται τὴν κακοτυχία τους. Ὅσο για τὴν κ. Χαλκούση, αὐτὴ ὕψιστα τὰ πει- ράγματα μὲ ἀπόλυτη στωικότητα. Στενοχωριότανε μόνον ὅταν κατὰ σπανίαν σύμπτωση συνέβαινε νὰ πε- ρισσεῖον ἀπὸ τὴν εἰσπραξὴ μερικὰ ἑκατοστάκια. Τότε γινότανε ἀνω- κάτω, γιατί δεν ἤξερε σὲ ποῖον νὰ τὰ πρωτομοιράσῃ αὐτὰ τὰ ψιχία. Ὅλοι εἶχαν νὰ λάβουν! Ἔτσι οἱ βράδυνες ποὺ τὸ ὑπόλοιπο τῶν εἰσ- πράξεων ἐκυμαίνετο μεταξὺ ὀλίγων δεκάδων δραχμῶν, ἦταν οἱ καλλιτε- ρες για τὴν κ. Χαλκούση. Δεν εἶχε τὸν μετὰ τῆς μοιρασίας. Καὶ ἐνε- φανίζετο μπροστὰ στὸ θιάσο μὲ γέ- λια καὶ ἀστεῖα.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔχουν πε- ράσει πολλὰ χρόνια. Ἡ... Χαλκούση ἔκρινε τὴν καριέρα της. Κρατᾶ σί- μερα στὸ θέατρο ἓνας μίαν ἀξιόλογη θέσις. Ἴσως νὰ μὴν ἔχη φθάσῃ ἐκεῖ ποὺ ὀνειρευότανε, δεν πρέπει ὁμως νὰ ξεχνῶμε ὅτι για κάθε ἄνθρωπο μὲ ἰδεώδη τὸ ἀποτέλεσμα βγαίνει πάντα πολὺ μικρότερο ἀπὸ τὴν πρό- θεσις. Ἡ κ. Χαλκούση ὀνειρεύθηκε πολλὰ. Τὸ ὅτι πραγματοποιήσε λι- γώτερα, δεν σημαίνει ἀσφαλὲς, πα- ρὰ ὅτι τῆς ἔλειπε κάποτε τὸ ἀπαι- τούμενο πρακτικὸ πνεῦμα. Ἀπὸ Σάν- τσους ὁμως εἶναι τόσο γεμάτος ὁ κόσμος, ὥστε ἓνας λιγώτερο δεν βλάπτει. Ἐκείνη ποὺ σπανίζουν καὶ ποὺ πάντων στὴ χώρα μας, εἶναι οἱ Ἀδὼν-Κιχώτες, αὐτοὶ οἱ ὠραῖοι τύποι ποὺ ὁμορφαινόν κ' ἀνεβάθουν τὴν ἀξία τῆς ζωῆς, ἀφου τὴν πλουτίζουν μὲ τὸ στοιχεῖο τῆς ποιήσεως καὶ τῆς φαντασίας. Καὶ ἡ κ. Χαλκούση — πο- τίς δὲ θὰ τὸ ἀρνηθῇ; — ὑπῆρξε στὸν το- μέα τοῦ θεάτρου μίαν Ἀδὼν-Κιχώτισσα ποὺ κινήθηκε τὰ πιδ ὕψηλὰ ἰδανικά βέβαια, συνετρίβη στὸ τέλος ἀπὸ τοὺς οικονομικοὺς ὁρους τῆς ἐργα- σίας κ' ἔτσι ἔβλαψε τὸν ἑαυτὸ της. Τὸ θέατρό μας ὁμως τὸ ὠφέλησε, ἀφου ἀφῆκε στὴν ἱστορίαν του ἓνα παράδειγμα τόσο ἀνιδιοτελές, τόσο ὠραῖο καὶ τόσο ἀξιόμιμτο...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΕΝΩ ΕΜΕΙΣ ...

Η γοητευτική Αμερικανίδα στάρ Λίντα Χέιζ πριν από το θαλάσσιο λουτρό της κάνει λίγο δρόμο τροχάδην πάνω στην άμμουδιά.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΧΙΟΝΙ

Αντζέλικα φίδρο μου,

Όντας τση άλλες είδα τση ρούγες να πουλάνε άμυγδαλίες φουντωμένες και κατάσπρες σά νυφούλες τζόγια μου, είπα μέσα μου: Δόξα νάχης 'Αγί μου Διονύση, περιδολαροφύλακα, που μās απέρασες τὸ χειμῶνα δίχως χιόνι. Καὶ τόμου καὶ τὸ εἶπα, ἔτσι καὶ ἦτανε φίδρο μου.

Όμως πὸ νάξερ ο κακόροικος, πὸς μαζὶ με τση άμυγδαλίες θὰ ρίξη καὶ τὸ χίτρινο χιόνι. Ὁ καίρος θὰ μὸς πῆς: τί σὲ πειράζει ἂν ρίχτη τὸ χίτρινο, ἢ τὸ μαῦρο ἢ τὸ φιστικοκόρδαλο χιόνι; Δὲν ἔχει παρντεσουδάκι ὁ άμωρόζος σου ὁ Νιόνιος, ἄστρο μου, φῶς τση ψυχῆς μου, καὶ φωτιά τση καρδιάς μου. Δὲν ἔχω παρντεσουδάκι καὶ τριγυρίζω στὰ καντούνια με τὸ βελαδόνι καὶ τὸ τρύπιο μου στιβάλι, καὶ λένε οὔλοι:

— Μουρὲ ποῖος κόντες ἀπερνάει; Μὰ ὁ κόντες τζόγια μου, εἶναι σάν πιγκουῖνος μέσα στὸ χιόνι καὶ τρέμει τὸ φυλλοκάρδι του σάν τὸ χινοπωριάτικο δεντρί καὶ ἀφουσκῶνανε τὰ χέρια του καὶ τὰ αὐτιά του ἀπὸ τση άχιονίστριες.

Υπομονή, πασιέντσια παναπή άμωρε μου, τί νὰ κάνωμε; Κόντρα στὸν καίρο; Εἶπα νὰ κόψω τὴ μεγάλη μπατανία τοῦ κρεββατιοῦ μου νὰ τήνε κάνω παλετὸ μὰ πάλε τση νύχτες νὰ ξεπαγιάζω;

Ντούνκουε, άμωρε μου, θὰ τὴν ἀπεράσωμε ὅπως-ὅπως τὴ ξαβνική τούτη τὴ χιονία καὶ ὁ Θεός νὰ σᾶς σεγοντάρη, φῶς μου καὶ θερμαντικό τση καρδιάς μου.

Σὲ φιλῶ στὰ ντόλτσε σου μάτια

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΣ ΜΟΥ

ΑΠΟΚΡΗΣ

Άμάν άμάν... τι επατα, τι επατα τζάνουμ λεάμενο γιόχ ἔνεται.

Καρναβάλι-μαρναβάλι φιλάν φιστίχ ἔρχομένο ἐνότανε ἰστέ Τακούι νναίκα μου, εἶπε:

— Καρναμπέτ, χορὸ ἤθελω πασιμένο νὰ κάνωμε.

— Χορὸ-μορὸ, φιλάν φιστίχ, ἔγχῳ ντέν ἡσέρω, ἂμὰ νναίκα ντικὸ μου ἄφου ἡτέλει, τὰ πααίνωμε.

— Ἰστέ, εἶπε Τακούι, μπάλ-μασκέ τὰ ἔνεται, μασκαρεμένο ἄνθρωπο νὰ ἐνόμαστε νὰ πααίνωμε.

— Μασκαρεμένο; Μασκαρεμένο! Τακούι εἶπα ἔγχῳ. Ἀμὰ, τί τὰ βάλωμε;

— Ἐγχῳ, εἶπε Τακούι, ντικὸ σου παντελόνι ἰστέ μπονζοῦρ φορεμένο τὰ κάνω, ἰστέ ἔλῳου σου, Καρναμπέτ ντικὸ μου ἴφου-στάνι φορεμένο τὰ κάνης.

— Ἀσκολοῦν! Ἐτσι τὰ ἔνεται.

Χορὸ ἐπήαμε, ἰστέ ἔγχῳ φορεμένο ἴφου-στάνι Τακούι, μεάλῳ σουζὲ εἶπα. Ἐνα στιμή, ἔνα ἄνθρωπο, πίσω μου ἔρχομένο ἔκανε, ἰστέ ἴφουστάνι Τακούι εἶντε καὶ λείε ντικὸ μου αὐτί:

— Ἀμάν Τακούι, ἰχτές θράντυ πὸ ἄντρα ντικὸ σου εἰλεπε, ὠραία ζάβαλι περασμένο ἔκάναμε..

Ντέν ἱπρόλαβα τζάνουμ ὀρισμένο τὰ κάνω, ἰστέ τσιμπημένο ἐμένα κάνει καὶ φευγαμένο ἔνεται. Ἀμάν άμάν Τακούι, τσακωμένο ἐμένα ἔκανα! Ἀαπητικό τζάνουμ, ἰστέ ἰζιγκολὸ ἔχει Τακούι, ἂμὰ ἔγχῳ μῦες χάφτω!.. Ἰπιστόλι τὰ ἱπαίρωνω μυαλὸ Τακούι ἄερα τιναγμένο τὰ ἰκάνω!..

Ταμὰμ, ἰσπίτι πααίνωμε, ἰστέ συνέχεια-μυνέχεται ἐπὶ ὀτόννης τὰ ἰδλέπουμε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὰ νέα τῆς γειτονιάς

ΚΡΥΟ

Μανιώ μου, κρύο τσουχτερό κι' ἐνῶ ἔχομε καλὸ καιρὸ, μās ἔχει ἀφανίσει!.. Κι' ἐνῶ ἀνθίξ' ἡ μυγδαλιά καὶ κελαϊδάνε τὰ πουλιά, σκέφτηκε νὰ χιονίση!.. Καὶ βάζομε ἀνοιξιάτικα καὶ ροῦχα χειμωνιάτικα!

Όπως τὸ βλέπεις, βρέ Μανιώ, χειμωνιάσε με τὸ στασιὸ καὶ ρίχνει μαῦρα χιόνια, κι' ἐμεῖς ἐλέγαμε: Ἀμὴν. νάρθη ὁ Μάρτιος ὁ μὴν νὰ ἴδῳμε γελιδόνια!.. Ἐκεῖ πὸ καλομάθαμε, ἄσχημα τὴν ἐπάθαμε!

Τώρα, τί γίνεται λοιπόν; Ὁ Μάρτης φώναξε: Ἀπὼν καὶ ἄργει νὰ μās ὀρίση!.. Μās πέρασε γιὰ Φινλανδοῦς, ἢ Νορβηγοῦς καὶ Σουηδοῦς καὶ θέλει νὰ χιονίση; Αὐτὰ ναι τὰ ζητήματα!.. Μούτζω τα καὶ βλαστήματα!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΚΡΥΟΙ

Μπόσικε, ἄσχημη χρονιά Καὶ ἀνοιξιάτικο χιονιά, ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα!.. Ἐαρ νὰ δοῦμε δηλαδὴ καὶ γελιδόνι στὸ κλαδί, δὲν βλέπω πιά ἐλπίδα! Καὶ κάλλιο νὰ μονοιάσωμε, νὰ ξαναχειμωνιάσωμε!

Κι' ἐγὼ πὸς εἶχα μέσ' στὸ νοῦ τοῦ γαλανοῦ μας τ' οὐρανοῦ νὰ νοιάσω κάθε γλύκα, ἢ ὀρθά-κοφτά καὶ εἰς τὰ σχέδιά μου αὐτὰ ἀναποδιά εὐρήκα!.. Ὑγεία! Τί νὰ κάνωμε!.. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνωμε!

Ἐτσι, βρέ Μπόσικε, πὸς λέε, πᾶν οἱ ἐλπίδες οἱ πολλῆς κι' οἱ ἐκδρομῆς καὶ τ' ἄλλα καὶ ἡ Ἀθήνα—τί κακό!— Εἶναι σάν τὸ φινλανδικὸ Πετσάμο καὶ τὴ Σάλα!.. Κι' ἀντὶ γιὰ τὰ σπουργιτία μας, θὰ ἴδῳμε ἀρκούδες, σπίτια μας!..

Η ΜΑΝΙΩ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ΓΙΑΝΝ.

...ΠΑΓΩΝΟΜΕ

Κι' ἡ ἐξίσου γοητευτικὴ Τζέιν Γουίμαν, πειστήκη ἔχει μόνον γιὰ τὴν ἡθοποιία τῆς, ἄλλα καὶ γιὰ τὸ πλαστικώτατο σῶμα τῆς, ἐτοιμάζεται νὰ πῆσῃ στὴ θάλασσα..

ληδες», για τους οποίους μιλεί ο κ. Μπουαλό.

— «Αν επρόκειτο μονάχα για φαί, ναι».

— «Ετσι η Μαργαρίτα περιβαλλόταν διαρκώς από την άφοσίωση και την στοργή της θείας της».

— «Η τρομερή Κατερίνα δεν λάθαισε στην κρίση της. Τα ανεξάντλητα αποθέματα της φτωχής Φρύνης, ξεπήδησαν απότομα σαν καταρράχτης και παρέσυραν την μικρούλα. Έτσι, το πρόβλημα της μονοπωλιακής επιβίωσης λύθηκε κατά τον πιο ικανοποιητικό τρόπο».

— «Η κατάσταση αυτή θα μπορούσε να διαρκέσει και να μονιμοποιηθεί, αν επρόκειτο για ένα παιδί απλοϊκό και ντροπαλό. Ο χαρακτήρας όμως της Μαργαρίτας ήταν έντελως διαφορετικός, γιατί η νέα είχε πάρει από την μητέρα της, την θετική αντίληψη και την δύναμη της θελήσεως».

— «Δεν είχαν ακόμα περάσει δεκαπέντε μέρες και η νεοφερμένη έκπορθε και τα τελευταία όχυρα της αντίστασής της δυστυχισμένης της συνοδού».

— «Τις πρώτες μέρες, η Μαργαρίτα ήταν όλωσδιόλου απορροφημένη από τους περιπάτους με άγοραίο άμάξι στο Παρίσι και τα βόλτα της, τα αυστηρώς κανονισμένα από την Κατερίνα. Μόλις όμως, συνεπλήρωσε τις αγορές της για την προίκα της, γέμισε ρούχα την ντουλάπα της, στόλισε και επίπλωσε στην εντέλεια το δωμάτιό της, άρχισε το κέντημα και το διάβασμα, πράγματα που άνοιξαν την επικοινωνία της με τον κόσμο της εποχής της».

— «Γιατί η μητέρα μου, ρώτησε κάποια μέρα την θεία της η Μαργαρίτα, μ' ενέγραψε στο μοναστήρι του Σαιν-Πάτρικ με το επίθετο Ντεσχαύ»;

— «Νόμισε πως το όνομα αυτό ταίριαζε περισσότερο στο αριστοκρατικό εκείνο περιβάλλον».

— «Α! Φανταστήκατε, λοιπόν, πως το Ντεσχαύ κάνει καλύτερη εντύπωση από το Βουαζέν»;

— «Γιατί ρωτάς τώρα;... Έτσι σκέφθηκε η μητέρα σου».

— «Η Μαργαρίτα συλλογίστηκε μερικά λεπτά κι έπειτα είπε»:

— «Το Βουαζέν ήταν το όνομα ενός έντιμου κοσμηματοπώλου... Η συντηγνία των κοσμηματοπωλών έχει καλή φήμη. Δεν είναι έτσι»;

— «Ναι, παιδί μου... Βέβαια!».

— «Γιατί τότε το εγκαταλείψατε»;

— «Τι να σου πω... κερούλα μου... Η μητέρα σου ήταν της γνώμης πως δεν κερδίζαμε αρκετά... Λοιπόν...».

— «Τώρα κερδίζει, κάνοντας ό,τι κάνει εδώ»;

— «Η Φρύνη Βουαζέν έδειξε μια εξαιρετική ευστοχία, προκειμένου να διατυπώσει την απάντησή της»:

— «Ω! παιδάκι μου, η υιτέρα σου έχει τεράστια κέρδη! Όλα τα μέλη της Αύλης κι' όλο το Παρίσι περνούν από το σπίτι της. Ξέρει αστρολογία, φυσιογνωμική...».

— «Δυστυχώς, ο Άντουαν Βουαζέν, που δεν άπουσιαζε ποτέ, μπήκε εκείνη την ώρα στο δωμάτιό και είπε»:

— «Ω! Αν άκουσε την μητέρα σου να μιλάει στην Σορβόνη!».

— «Και πως λέγεται το σημερινό έπαγγελμα της υιτέρας σου»;

— «Ο γοντός άνθρωπος που τα έλκωνικά έπιθετα των συγκινούσαν πάντοτε, είπε με σοβαρότητα»:

— «Είναι μια «Πυθία», παιδί μου. Αυτό σημαίνει πως προλέγει το μέλλον κι' αποκαλύπτει τα κρυμμένα μυστικά».

— «Ναι, αυτό είναι ακριβώς!».

— «Λοιπόν, πολύ όρθα μούδωσε το όνομα Ντεσχαύ στο μοναστήρι του Σαιν-Πάτρικ».

— «Οι δυο Βουαζέν αλληλοκυττάχθηκαν».

— «Γιατί; ρώτησε η Φρύνη».

— «Γιατί ο έφημέριός μας και οι αδελφές καταδίκασαν ως σοβαρό αμαρτήμα την μαντεία. Μόνον ο Θεός ξέρει το μέλλον, αφού εκείνος είναι που το κανονίζει για κάθε άνθρωπο!».

— «Δεν ξέρεις, παρατήρησε ο Άντουαν, τονίζοντας τις λέξεις, πως ο κ. αββάς του Σαιν-Αμούρ, πρώτα του Πανεπιστημίου, έκιμα εξαιρετικά την μητέρα σου»;

— «Ω! Δεν ξέρω τί κάνουν εδώ. Ξέρω τί σκέπτονται στην Ίρλανδία».

— «Λέγοντας αυτά η νέα, έσκυψε το κεφάλι της».

— «Εκείνο που έκανε ο δόλος μεγάλη εντύπωση, ήταν πως η Μαργαρίτα δεν αποφάσισε να μιλήσει για τον ευγενή Ίρλανδό της, σαν να είχε ξεχάσει το γράμμα της εκείνο που άνηγγειλε στους γονείς της τους άρραβώνες της».

— «Όστόσο, πολλές φορές στήλωνε μ' αγωνία το βλέμμα της στο κενό, και έμενε στη θέση αυτή αρκετά λεπτά, μ' ακίνητο τη βελόνη στο χέρι της, όμοια με ζωντανή εικόνα της θλίψεως».

— «Τις στιγμές αυτές, η Φρύνη πίστευε πως μάντευε την άορατη παρουσία του έρωτα. Η άνεψιά της όμως προσπαθούσε με τόση συστολή να συγκρατήσει την θλίψη που την κυρίευε εκείνες τις στιγμές, ώστε η θεία της δεν τολμούσε ποτέ να την έρωτησει σχετικά».

— «Συχνά συζητούσε για το ζήτημα αυτό με τον αδελφό της, χαμηλόφωνα».

— «Θα έλεγε κανείς, μουρμούριζε σε μια από τις συζητήσεις αυτές η Φρύνη, πως έπαυσε πια να ελπίζει».

— «Γιατί; ρώτησε ο Άντουαν. Δεν λαμβάνει νέα από τον αγαπημένο της»;

— «Ρώτησέ την εσύ...».

— «Εγώ είμαι πρόθυμος να πάω να τον συναντήσω και...».

— «Τι ώραίος προζηντής! Κατα-».

— «Λαβαίνεις βέβαια αδελφοδότη μου. Τι έγω είμαι πιο Ικανή να πάω στο σπίτι του μια ώραία πουλαδίσσα... Κάτι άλλο όμως συμβαίνει!».

— «Προσπάθησε να σου το πη».

— «Θα μου το πη μόνη της...».

— «Η Φρύνη δεν είχε άδικο. Αυτό συνέβη ένα μαχευτικό απόγευμα, που από τ' άνοιχτο παράθυρο του δωματίου της Μαργαρίτας, μαζί με τις μεθυστικές ευωδίες του κήπου, έρχόταν και κάποιος συγκεκριμένος θόρυβος».

— «Θεία μου, ρώτησε η Μαργαρίτα, δεν μου είπες πως οι άνθρωποι της Αύλης επισκέπτονται τακτικά την μητέρα μου»;

— «Όλοι οι άνθρωποι των Βερσαλλιών περνούν, μικρή μου, μέσα από το σπίτι αυτό εκεί κάτω. Σκέψου πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι άλλωστε λοτρώνονται από άσυγκράτητες φιλοδοξίες και θέλουν μια ώρα νωρίτερα να πληροφορηθούν αν πρόκειται να πραγματοποιηθούν».

— «Ωστε δεν έρχονται εδώ παρά μονάχα για τις φιλοδοξίες των»;

— «Όχι δά! Υπάρχουν και οι έρωταυμένοι».

— «Στο σημείο αυτό η θεία Φρύνη άλλαξε ύφος και παίρνοντας στο χέρι της με στοργή το χέρι της άνεψιάς της»:

— «Πολλοί όμορφοι νέοι, είπε, με μεγάλη κοινωνική θέση έρχονται να ρωτήσουν αν θα παντρευτούν την γυναίκα των όνειρων των. Συχνά συμβαίνει να μην έχουν ιδέα ο ένας τον άλλο από πολύ καιρό, γιατί οι τους χωρίζει μεγάλη απόσταση... Τι σκέπτεσαι»;

— «Γι' αυτούς, απήντησε η νέα, δεν υπάρχει παρά μονάχα η απόσταση... Τούλαχιστον η ύλική...».

— «Και, παρά την προσπάθειά της, δυο χοντρά δάκρυα αλύκωναν το όμορφο πρόσωπό της».

— «Η Φρύνη ταράχθηκε».

— «Μικρούλα μου! Τι έχεις; Μήπως σκέπτεσαι τον άρραβωνιαστικό σου; στην».

— «Η νέα, είχε κι' όσας χωρή στην αγκαλιά της θείας της. Έκλαιγε και δυνάτο λυγμοί ανατάραξαν το νεανικό στήθος της. Η γεροντοκόρη προσπαθούσε να την παρηγορήσει»:

— «Ελα... Έλα... Μην κάνεις έτσι».

— «Γιατί στενοχωρείσαι; Τώρα που βρίσκεσαι στο Παρίσι, θα προσπαθήσουμε να τον ανακαλύψουμε. Και θήσωμε να τον ανακαλύψουμε. Κι' ατύχως, ίσως μάλιστα να ήλθε κι' αυτός να συμβουλευθί την μητέρα σου, τός να συμβουλευθί την μητέρα σου».

— «Α! Όχι! Δεν πρέπει!».

— «Ο τόνος της φωνής της νέας ήταν τέτοιος και συνδυεμένος από ένα βλέμμα τόσο φοβερό, ώστε η Φρύνη βουαζέν ζαλίστηκε κυριολεκτικά».

— «Σας ζητώ συγγνώμη». Τα νεύρα πρόσθεσε η Μαργαρίτα. Τά τραγμένα, μου σήμερα είναι πολύ επανέφερε».

— «Η Φρύνη ανέκαθεσε, την περνούσε της στην κανονική της θέση και άρχισε να πουνταρίζεται μπροστά στο «σύμβουλο των θελγώνων της».

— «Αγαπημένη μου, δεν έχεις αντιληφθεί ακόμη τις ικανότητες της μητέρας σου. Έπρεπε όμως να την φθής πως δεν θα έρχόντουσαν τόσο συμβουλευθούν, πληρώνοντας, αν η φήμη της και η ικανότητά της δεν ήταν αποδεδειγμένα».

— «Γιατί με κρατάς σ' απόσταση από κοντά της»;

— «Γιατί έχει αρκετό προσωπικό που την βοηθεί και... στο κάτω-κάτω...».

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΟΤΑΝ

ή ελπίδα ξανάζησε

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΖΕΡΑΡ

Η ΒΙΒΙΑΝ είναι ξαπλωμένη επάνω σ' ένα ντιβάνι, μέσα στο ακατάστατο σαλονάκι της, και κεντρίζει νευρικά το ένα τσιγάρο επάνω σ' άλλο. Που και που σηκώνεται, κάνει μια βόλτα από την μιάν άκρη του σαλονιού ως την άλλη, για να ξαναπέσει ύστερα, ακόμα πιο βαρυστημένη, στο ντιβάνι και να συνεχίσει το νευρικό της κεντρίσμα. Από τον καιρό που είχε χωριστεί από τον άνδρα της — κάπου έδω και δυο χρόνια — άφησε το καλοδιαλεγμένο της άπαρτιμάν, πούλησε ό,τι είχε και δεν είχε, και άρχισε μια καινούργια ζωή, σχεδόν μισέμικη. Όταν βρισκόταν μαζί με άλλους, έπαιρνε ένα ύφος ανθρώπου ευχαριστημένου από την κατάστασή του. Μά μόλις ξανακλεινόταν με τον έαυτό της στο καινούργιο της διαμέρισμα, άφηνε να την κυριεύσουν η νευρικός και η μελαγχολία.

Το κτύπημα του κουδουνιού της έξωπορτας που άκούστηκε ξαφνικά, την έβγαλε από τις δυσάρεστες σκέψεις της. Ήταν η Μαρία Ντρουάρ, μια από τις πιο αγαπημένες της φίλες, που τώχα καύμο να την ξαναπαντρεύσει.

— «Ήρθα να σε προσκαλέσω, να την Τρίτη το βράδυ, είπε η Μαρία, μπαίνοντας μέσα στο σαλονάκι. Θα φας μαζί μας».

— «Με την συμφωνία ότι δεν θα έχω καλέσει πάλι... Έτσι, «κατά σύμπτωση» κανένα υποψήφιο γαμπρό! απάντησε η Βιβιάν».

— «Και όμως, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να αλλάξεις ζωή. Σκέψου λίγο».

— «Δεν έχω να σκεφθώ τίποτε. Για την ώρα δεν είμαι ούτε ευτυχισμένη, άλλ' ούτε δυστυχισμένη. Και αυτό μου αρκεί, είπε η Βιβιάν».

— «Και πρόσθεσε»:

— «Ποιός είναι αλήθεια ο έλεγκτος που σκοπεύεις να μου παρουσιάσεις την Τρίτη το βράδυ; Γιατί κάποιος θα υπάρχει. Δεν μπορεί...».

— «Ένας φίλος του άνδρός μου, αποκρίθηκε η Μαρία. Λαμπρός κτήρας και ακόμη πιο λαμπρή θέσις».

— «Σ' ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σου και θάρω στο τραπέζι σου, είπε η Βιβιάν. Σε είδοποιώ, όμως, από τώρα να μην έλθω τίποτα».

— «Η φίλη...».

— «Η άποναίρετίς με την σκέψη: «Ποιος ξέρει; Ο Ρομπέρ Σαγύ είναι ένας ναοιτωμένος άνδρας. Ίσως την τραβήξει».

— «Εντάξει».

— «Ο Ρομπέρ πλησίασε από την πόρτα στην Βιβιάν και προσπάθησε να της μιλήσει το ενδιαφέρον».

— «Ήταν πραγματικά ένας άνθρωπος ενδιαφέροντος και καλοκαίρι».

— «Η προσοχή όμως της Βιβιάν είχε απορροφηθεί δολόκληρη από κάποιον άλλον ποσοκεκλιμένο που κάθονταν απροσδόκητος οδοιπόρος σε μια γωνιά, αποφεύγοντας να μιλήσει με κανονική».

Κάπου θυμόταν να τον είχε ιδεί αυτόν τον άνθρωπο ή Βιβιάν. Άλλα πό; Ποιος ήταν;

— «Αφού βασάνισε για κάμποσο το μυαλό της, αποφάσισε να ρωτήσει την φίλη της».

— «Πώς; Δεν τον γνωρίζεις; Είναι ο γνωστός συγγραφέας Ζακ Σερβιέρ».

— «Α! Βέβαια, φώναξε η Βιβιάν που θυμήθηκε μονομιάς τον άνθρωπο με την μεγάλη φήμη ως συγγραφέας, αλλά με την ακόμη μεγαλύτερη ως «άνομιμος»! Κάποια έρωτι-».

«Η ελπίδα είχε γεννηθεί μέσα στην καρδιά τους».

κή άτυχία είχε φαρμακώσει για πάντα την ζωή του. Και ο μόνος του σύντροφος ήταν τώρα η μελαγχολία.

— «Εντάξει».

— «Υστερα από το γεύμα, που διεξήχθη στερεότυπα, όπως όλα τα γεύματα του είδους αυτού, οι προσκεκλημένοι σκόρπισαν πάλι σε μικρές συντροφίες. Έδω κι' εκεί η Βιβιάν αισθανόταν έναν έλαφρο πονοκέφαλο και θέλησε να αποτραβηχθεί λίγο σ' ένα μικρό σαλονάκι που βρισκόταν στην άλλη άκρη του διαδρόμου και που την στιγμή αυτή ήταν κατασκότεινο».

Μπήκε μέσα και γύρισε το ηλεκτρικό κουμπί. Θέλησε όμως να αποτραβηχθεί άμεσα. Είχε διακρίνει σε μια πολυθρόνα τον Ζακ Σερβιέρ, παραδομένο πάντα στις μελαγχολικές του σκέψεις».

— «Με συγχωρείτε, του είπε. Δεν είχα ιδέα ότι είσθε εδώ».

— «Μα ούτε και είμαι, απάντησε ο συγγραφέας. Ταξιδεύω, όπως πάντα... με τις σκέψεις μου...».

— «Στην χώρα των αναμνήσεων, συμπλήρωσε η Βιβιάν».

— «Ακριβώς, είπε ο Σερβιέρ. Προτιμώ χίλιες φορές την συντροφία των αναμνήσεων μου, παρά τα κουδουνόλογα ανοήτων ανθρώπων».

— «Ωστε η φήμη για την μελαγχολία σας είναι αληθινή, τόλμησε να παρατηρήσει η Βιβιάν».

— «Μελαγχολία; Όπως το πάρη κανένας. Έγω όλη την διάθεσή να είμαι κεφάτος, να διασκεδάσω, να γάρω την ζωή. Άλλα πως; Μόνος».

Δεν έχω φίλους. Δεν έχω κανένα να το μεταδώσω τις σκέψεις μου, να το έκμυστηρευθώ τα όσα αισθάνομαι. Έτσι το πήρα απόφαση να προτιμώ την μοναξιά».

— «Η Βιβιάν έκανε μια κίνηση για να φύγει, αλλά ο συγγραφέας την σταμάτησε λέγοντας»:

— «Δεν ήθελα να σας διώξω. Νομίζω ότι σεις μπορείτε να με καταλάβετε καλύτερα από κάθε άλλον».

— «Μα ούτε με γνωρίζετε καν, παρατήρησε η Βιβιάν».

— «Ω! Σας ξέρω πολύ περισσότερο από ό,τι νομίζετε. Σας έχω προσέξει πολλές φορές στα κονσέρτα, στο θέατρο... Και έχω σχηματίσει την εντύπωση ότι είσαστε ένας ξεχωριστός άνθρωπος».

— «Υστερα από αυτό, η συζήτησις προχώρησε γρήγορα και όταν σε λιγάκι χωρίσανε, νοιώσανε κι' οι δυο τους ότι θα μπορούσαν να συνεννοηθούν».

— «Συναντήθηκαν πολλές φορές από τότε, έκαναν μαζί περιπάτους και ανταλλάσσοντας τις σκέψεις των, αισθανόντουσαν να βγαίνει κάποιο βάρος από πάνω τους. Άλλα οι συζητήσεις τους είχαν πάντοτε για θέμα το παρελθόν. Ποτέ, ούτε εκείνος, ούτε εκείνη, δεν είπαν την παρμηκή λέξη για το μέλλον, δεν άφησαν να φανεί η παρμηκή ελπίδα για κάποια πιο στενή τους ένωση. Και όμως, η ελπίδα αυτή είχε γεννηθεί μέσα στην καρδιά τους».

— «Εντάξει».

— «Ενοιώθαν ότι θα μπορούσαν να βρουν ο ένας κοντά στον άλλον ένα καινούργιο ενδιαφέρον για την ζωή».

— «Ενοιώθαν ότι θα μπορούσαν να ζήσουν μαζί ευτυχισμένοι. Άλλα δεν είχαν το θάρρος να έκμυστηρευθούν αυτά που ενοιώθαν. Κάθε φορά που ήταν να συναντηθούν, η Βιβιάν το έπαιρνε απόφαση: «Σήμερα θα το πω».

— «Άλλα μόλις τον αντίκριζε, άρχιζε να μιλάει μαζί του για όλα τα άλλα πράγματα, εκτός για εκείνο που ήθελε να του ειπεί. Έτσι περνούσαν οι ημέρες, με την κρυφή ελπίδα κρυμμένη μέσα στην καρδιά τους σαν την φωτιά που κρυφοκαίει».

— «Καιρό έχω να σε ιδώ, είπε η Μαρία, μπαίνοντας στο σαλόνι της Βιβιάν. Δεν ήρθες ούτε καν να μου πεις τις εντυπώσεις σου από τον Ρομπέρ Σαγύ».

— «Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου αυτός, αλλά κάποιος άλλος, που γνώρισα εκείνο το βράδυ σπύτι σου...».

— «Ποιος; ρώτησε με περιέργεια η Μαρία».

— «Το «αγρίμι», απάντησε ξερά η Βιβιάν. Μη μ' έρωτας περισσότερα για την ώρα. Ζω με κάποια μεγάλη ελπίδα που φαντάζομαι ότι θα πραγματοποιηθεί».

— «Καλύτερα να ζήεις με μιά ελπίδα, παρά με άσχημες αναμνήσεις, είπε η Μαρία και αποχαιρέτησε την φίλη της».

— «Ήταν ευχαριστημένη που είχε καταφέρει επί τέλους κάτι...».

ΑΝΤΡΕ ΖΕΡΑΡ

μονάχα έσθλα.
— Κι' έσείς; ρώτησε πάλι ο λοχαγός.
— Έξακολουθείτε να την αγαπάτε;
— Όταν γνωρίση κανείς μια φορά μια γυναίκα σαν την Μαντελέν, δεν μπορεί να την λησμονήσει εύκολα, είπε μελαγχολικά ο αεροπόρος.

Ακολούθησε μια μικρή σιγή. Οι δυο αντίζηλοι κυττάχτηκαν άξαφνα σαν δυο παληοί φίλοι.

— Τό ξέρει η Μαντελέν ότι με ακολουθήσατε; ρώτησε ύστερα ο λοχαγός.

— Μάλιστα λοχαγέ μου, αποκρίθηκε ο αεροπόρος. Αυτή επέμενε να σας δώσω τις εξηγήσεις που σας έδωσα. Μήν την λυπήσετε. Αφίστε την να είναι ευτυχισμένη.

— Σας το υπόσχομαι, είπε ο λοχαγός.

Υστερα σηκώθηκε, και σφίγγοντας το χέρι του αεροπόρου Πλεσσώ, πρόσθεσε:

— Πλεσσώ, Σας εύχαριστώ για την ειλοκρίνειά σας και εύχομαι να μην αληθεύουν οι κακές σας προαισθήσεις.

— Ό,τι είναι γραφτό να γίνει θα γίνει, αποκρίθηκε ο αεροπόρος και έφυγε με γοργό βήμα.

— III —

Πέρασε μια έβδομη μέρα.

Η Μαντελέν κοιμόταν άκομμη, με το ώραιο της κεφάλι άκουμπισμένο επάνω στον ώμο του Φρανσουά. Εκείνος είχε ξυπνήσει κιόλας και έβριγχε μια γρήγορη ματιά στις τελευταίες πολεμικές ειδήσεις της εφημερίδας. Το επίσημο ανακοινώθεν έλεγε: «Σφοδρά αερομαχία συνήχθη χθες μεταξύ 12 γερμανικών και 8 ιδικών μας αεροπλάνων. Παρά την αριθμητική του υπεροχή, ο έγχρδς άπώλεσε 5 αεροπλάνα. Έκ των ιδικών μας κατερίφθη μόνον έν. Ο δδήςος του Ζίλ Πλεσσώ έπεσε ενδόξως ύπέρ της πατρίδας».

Τά χερια του Φρανσουά άρχισαν να τρέμουν.

— Καθμένο παιδί! συλλογίστηκε. Ωστε δεν μου είχε είπη ούτε σ' αυτό ψευματα...

ΣΑΚΕΛΙΝ ΛΑΡΠΠ

Τό πνεύμα

της στιγμής

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

Ο Τοτός προσπαθεί να βάλει στον Ριρή το φίμωτρο του σκύλου. Περνά ένας γνωστός κύριος:

— Τι κάνεις αυτός, Τοτός; τρελλάθη κες;

Και ο Τοτός, με άταραξία:

— Δεν τρελλάθηκα. Άλλά θά στείλω τον Ριρή, να μου πάρη μια δραχμή καραμέλλες.

— III —

ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Η Κική είναι άρραβωνιασμένη, κι' ο άρραβωνιαστικός της που την επισκέπτεται στο σπίτι της συνηθίζει να μένη πολύ άργά το βράδυ. Ο πατέρας της Κικής θυμώνει:

— Αυτό δεν είναι σωστά πράγματα, Κική. Τι λέει η μητέρα σου;

— Λέει, μπαμπά, πως οι άνδρες είναι πάντο οι ίδιοι...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ

Σ' ένα κύκλο φίλων, γίνεται ένας μικρός διαγωνισμός ποιός θα πη την πιο άπιστευτη ιστορία.

Κάποιος άρχίζει να διηγείται:
— Ήτανε μια φορά μια γυναίκα που ποτέ δεν ζητούσε από τον άνδρα της να της αγοράση τουαλέτες...

— Στάσου! Στάσου! φώναζαν όλοι οι άλλοι. Είναι περιττό να συνεχίστης. Κέρδισες τό στοίχημα!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΓΙΕΛΜΑΤΑ

Ο έξερευνητής. — Λοιπόν, έσύ είσαι χριστιανός;

Ο άγγριος. — Ναι, μου σού, γκώ είπα: «Καλά, μου σού». Παπά:

Ο έξερευνητής. — Και πως έγινες χριστιανός;

Ο άγγριος. — Παπά είπα: «Έσύ γίνεσαι χριστιανός». Έγκώ είπα: «Καλά, μου σού». Παπά είπα: «Πόσο, γυναίκα έχεις». Έγκώ είπα: «Τέσσερες γυναίκες». Παπά είπα: «Χριστιανό μία μόνο γυναίκα». Έγκώ είπα: «Καλά, μου σού». Έπειτα, έγκώ έφαγα τρία γυναίκα, και τώρα έγκώ χριστιανός.

ΔΙΔΗΜΜΑ

Η γυναίκα του Λεβή υποφέρει και ο Λεβής την πάει στο γιατρό. Εκείνος, αφού την εξέτασε με μεγάλη προσοχή παίρνει κατά μέρος τον σύζυγο και του λέει ότι η κατάσταση της γυναίκας του είναι πολύ σοβαρά και επιβάλλει έγχείρηση.

Ο Λεβή άποσύρεται σε μία γωνιά και άρχίζει να κάνει διάφορους λογαριασμούς. Έπειτα από λίγα λεπτά, ο γιατρός, άπορώντας, τον έρωτά τι κάνει:

— Κάνω λογαριασμό, λέει ο Λεβή, να δω άν με συμπερή παρισσότερο μία έγχείρηση, ή μία κηδεία κι' ένας δεύτερος γάμος...

ΘΑΙΨΗ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Ο θεός του Τοτού πέθανε, κι' ο Τοτός άκολουθεί με κλάμματα την αυτοκίνητο νεκροφόρο.

Ένας ξένος τον πλησιάζει και τον ρωτά:

— Γιατί κλαίς μικρό μου; Ποιος είναι αυτός που πέθανε;

— Ο θεός μου, άπαντά ο μικρός.

— Κι' ήταν καλός ο θεός σου;

— Όχι.

— Σουδίνε καραμέλλες;

— Όχι.

— Λεφτά;

— Όχι.

— Τότε, γιατί διάβολο κλαίς;

— Κι' ο Τοτός άπαντά:

— Γιατί θέλω να καθίσω κοντά στον σωφά...

ΠΕΝΝΙΕΣ

από τόν

κινηματογράφο

Μετά τόν Κλάρκ Γκαίημπλ και την Καρόλ Λομπάρ, ένα ακόμη συζυγικό ζεύγος άστέρων μεταβάλλεται σέ γαιοκτήμονας και κτηνοτρόφους: Ο γοητευτικός Ρόμπερτ Ταίηλορ και η χαριτωμένη του γυναίκουλα, η Βαρβάρα Στάνγουϊκ άπέκτησαν επίσης τό «ράντς» τους. Βρίσκεται στο Σάν Φερνάντο Βάλλεϋ και είναι ένα άπέραντο άγρόκτημα 1400 στρεμμάτων με άγρους σιταριού, φυτείες διάφορες, ένα όλόκληρο δάσος από λεμονιές και σταύλους και μάνδρες που περιέχουν όλα τα είδη τών κερασφόρων και μή κατοικιδίων. Ένα μικρό σπίτι στο κέντρον του άγροκτήματος είναι η φωλιά τών δύο έρωτευμένων συζύγων. Εκεί καταφεύγουν όταν τους παρακουράζει τό Χόλλυγουντ και οι τρέλλες του.

— Ένα νέο φίλμ «κινουμένων εικόνων» έρχεται να επισκιάση την περίφημη «Χιονάτη» του Γόλτ Ντίσνεϋ. Θα είναι «Τά ταξίδια του Κιούλλιντερ», του δράκου αυτού τών παραμυθιών της Δύσεως.

Τό φίλμ που θα είναι έγχρωμο, έχει κατασκευασθή από τους Νταϊήβ και Μαξ Φλάισερ και έστοίχισε 67 όλοστρόγγυλα εκατομμύρια φράγκα. Άψηχόλησε... 758 συγγραφείς και 167 μουσικούς έχει άρχισι η κατασκευή του στάς 27 Ιουνίου 1938 και έτελειωσε στάς 18 Νοεμβρίου 1939. Η διάρκειά του είναι 77 λεπτά. Στην Νέα Υόρκη όπου έπαίχθηκε έσημείωσε καταπληκτική έπιτυχία...

— Ο πόλεμος δεν μπορούσε να μή κινητοποιήση τόν κινηματογράφο. Είναι ένα από τά άποτελεσματικώτερα όπλα όταν γίνη καλή χρήση του. Οι Άγγλοι ιδιαίτέρως τόν χρησιμοποιούν ως όργανον προπαγάνδας. Δώδεκα νέα φίλμ πρόκειται να γυρίση από αυτόν τόν μήνα τό τμήμα κινηματογράφου του βρετανικού Υπουργείου Πληροφοριών. Τά φίλμ αυτά θα έξστορούν την δράση του βρετανικού ναυτικού, πολεμικού και άεροπορικού, τής βρετανικής άεροπορίας, τής παθητικής άμύνης και έν γένει όλων τών πολεμικών οργανώσεων τής Μ. Βρετανίας από την άρχή του πολέμου έως σήμερα.

— Έχετε την ιδέα ότι ο αριθμός 13 είναι γουρσουζίκος; Δεν έχετε δικη. Τουλάχιστον δεν είναι τέτοιος για ό'λους τους ανθρώπους. Η γνωστή μας Φλορέλλ, ισχυρίζεται ότι άπεναντίας τής είναι πολύ γουρλιδικος Πράγματι, τά καλλίτερα της συμβόλαια που συνήψε έως τώρα υπογράφησαν στάς 13 του μηνός!

Στό Βερολίνο, όπου έσημείωσε κάποτε τόση έπιτυχία, έφθασε στίς 13 του μηνός, και τό λεωφορείο που είχε πάρει για να πάγη να υπογράψη τό συμβόλαιό της για την περίφημη «Όπερα τών τεσσάρων σολιδίων» είχε αριθμό 13!

— Άστείρευσε;

— Θα ιδήτε ότι μιλω πολύ σοβαρά.

ΤΟ ΤΙΜΥΣΤΗΡΙΟ Λού μαύρου κρίνου

Περίληψις προηγουμένων

Ο μηχανικός Νέδ Κάρσον διευθυντής μιας έπιχειρήσεως στην Ίάβα, έπρόκειτο να παντρευθή με την νεαρά και ωραιότατη Τρέσσα Δίξον όταν αυτή τόν άρνήται και φεύγει ξαφνικά, χωρίς να τού εξηγήση τούς λόγους. Ο Κάρσον την άναζητεί αλλά δεν την βρίσκει πουθενά. Άπελπισμένος έπιστρέφει στις δουλειές του.

Μία μέρα ο Κάρσον μαζί με τόν φίλο του γιατρό Μώνρο πήγαν έκδρομή μέσα στο δάσος συνοδευόμενοι από τόν Κινέζο ύπηρέτη τού πρώτου Βά—Σου κι' εκεί ξαφνικά βλέπει ο νέος μακριά μία συνοδεία Μαλαίων με μία νέα λευκοφορεμένη. Ήταν η Τρέσσα. Ζήτησε να πλησιάση, οι ιθαγενείς όμως τόν έμπόδισαν. Σε μία στιγμή η Τρέσσα τρομαγμένη φάνηκε μπροστά του. «Φύγε τού λέγει, δεν μπορώ να σού εξηγήσω τό μυστήριό» μή θελήσης να με ξαναδής». Ο Κάρσον φεύγει και διηγείται τά συμβάντα στον φίλο του Μώνρο. Αυτός τότε άποφασίζει να τρέξη επί τά ίχνη της Τρέσσας. Είναι μία έβδομάδα τώρα που λείπει μαζί με τόν Κινέζο ύπηρέτη, και ο Κάρσον δεν έχει πάρει νέα του. Μία μέρα φέρουν στην κατασκήνωσή έναν άρρωστο άνθρωπο. Είναι ο Άρμστρογκ, τόν όποιον ύποπτεύεται ο Κάρσον ότι είναι ο δολοφόνος τού Πέρου Δίξον. Ο Άρμστρογκ κάνει τόν άνήξερο. Ο Κάρσον όμως δεν θά τόν άφήση να φύγη. Τού έτοιμάζει μια φυλακή. Ύστερα παίρνει τό περιστρόφό του και πάει να τόν βρή. Ο Άρμστρογκ τού είπα:

10ον

— Α ΠΟΥΕ θα στερηθώ τό ώραίο σας κρεβάτι γιατί πρέπει να επιβλέψω τά δέματα που έτοιμάζουν οι άνδρες μου. Τό πρωί πρέπει να είναι όλα έτοιμα.

Ο Κάρσον τόν ατένισε κατάματα και τού είπα:

— Φοβούμαι πως δεν θά μπορέσετε να φύγετε τό πρωί κύριε Άρμστρογκ.

— Άνοησίες! Είμαι τελείως καλά τώρα.

— Ίσως, υπάρχουν όμως και μερικά ζητήματα που πρέπει να ξεκαθαρισθουν πριν φύγετε.

Τά μάτια τού Άρμστρογκ άνοιγόχλεισαν.

— Δεν μου εξηγείτε τί θέλετε να πητε παρακαλώ! είπα.

— Έν πρώτοις θά ήθελα να γνωρίσω άκριβώς τί εκάματε την νύχτα της 29 Μαΐου μεταξύ τής δεκάτης ώρας και τού μεσονυχτίου.

— Άστείρευσε;

— Θα ιδήτε ότι μιλω πολύ σοβαρά.

— Την 29 του Μαΐου! Πώς μπορώ να θυμάμαι μία νύχτα μέσα σε χίλιες; Και πρό παντός πρίν όχτώ μήνες! Κι' άν θυμόμουν, τί δικαίωμα έχετε σεις να με ρωτάτε;

— Τό δικαίωμα της Δυνάμεως και της Δικαιοσύνης.

— Δεν είσθε αντιπρόσωπος τής Δικαιοσύνης.

— Είμαι εδώ, έλλείψει άστυνομίας. Είναι τόσο δύσκολο να θυμηθήτε; Μία νύ-

χτα ένας άνθρωπος, που τόν έλεγαν Πέρου Δίξον, έδολοφονήθηκε στη Σιγκαπούρη.

Ο Άρμστρογκ κλονίστηκε, αλλά ξαναβρήκε άμέσως την ψυχραιμία του.

— Αυτό βεβαία δεν είναι αλήθεια! φώναζε.

— Ξέρετε καλά πως είν' αλήθεια.

— Πώς να ξέρω; Έγώ γυρνάω μέσα στη ζούγκλα από την επομένη μέρα, από τας 30 Μαΐου άκριβώς.

— Όποτε θυμάσαι ήμερομηνίες;

— Ναι τώρα θυμάμαι, γιατί έννάρηξα τόν Πέρου Δίξον και τη νύχτα εκείνη πήγα σπίτι του.

— Τό μνημονικό σου ζωντάνεψε, είπα ο ο Κάρσον. Ίσως θα θυμάσαι τώρα να μου εξηγήσης γιατί τόν επισκέφθηκες εκείνη την ώρα και τί συνέβη μέσα στο δωμάτιο;

— Δεν έχω να κρύψω τίποτα, άπολύτως τίποτα.

— Τότε λέγε, είπα ο Κάρσον και κάθισε άπεναντί του θυμάζοντας την ψυχραιμία του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

Ο ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ ΕΞΗΓΕΙ

Κατάγομαι από τό Σίδνεϋ, είπα ο Άρμστρογκ, και είμαι γυιός του Λαβίδ Άρμστρογκ, που τόν έλεγαν αό βασιλέας τών ποιμνίων. Πρώ πάντε χρόνων ο πατέρας μου πέθανε και μου άφηκε μία τεράστια περιουσία ιδίως σε ζώα. Τά επώ-

λησα όλα κι' έχτισα ένα μεγάλο στην παραλία τού Σίδνεϋ.

— Αυτό είναι περιττό είπα ο Κάρσον. Έλα στο θέμα μας.

— Δεν είναι διόλου περιττό. Θέλω να σας άποδείξω πως είμαι άνθρωπος πλούσιος και δεν έχω λόγους να βλάψω κανένα. Σάν έχτισα τό σπίτι μου έφρόντισα για κήπο κατ τότε μου γεννήθηκε η μανία της συλλογής τών φυτών, ιδίως τών εξωτικών κρίνων. Πήγα δυο φορές στην Αυστραλία, στο έσωτερικό της κι' έφερα διάφορα φυτά. Η συλλογή μου έκαμε κρότον και πολλοί βοτανολόγοι μ' έπασκέφθησαν για να την ιδούν. Κατέγινα ακόμη σε ζωολογικές και βιολογικές μελέτες κι' έκαμα μεγάλα και μακρινά ταξίδια.

— Ήρθες στη Σιγκαπούρη; ρώτησε ο Κάρσον.

— Ναι. Δεν είχα στενοούς συγγενείς και η Σαμόα ήταν για μένα σαν τό Σίδνεϋ. Έμεινα εκεί δυο μήνες μελετώντας μέσα στο Βοτανικό της κήπο. Έκει, για πρώτη φορά τότε, συνάντησα τόν Πέρου Δίξον που τ' όνομά του μου ήταν γνωστό από τά βιβλία του.

— Λοιπόν;

— Μας συνέστησε κάποιος και συζητήσαμε για βοτανικά ζητήματα στην λέσχη. Είχα ένα ιδιόκτητο γιώτ και σχεδίαζα ένα γύρο στη Σουμάτρα, στη Βόρνεο και την Ίάβα. Τού πρότεινα ναρθή μαζί μου.

— Και άρνήθηκε;

— Ναι, τότε. Μου είπα πως έγραφε κάποιο βιβλίο που δεν μπορούσε να τ' άφήση ήμιτελές. Έμεινα με την έλπίδα πως θά πεισθώ άργότερα ναρθή. Μου έφεραν πάντα δυσκολίες. Μου φάνηκε ότι δεν ήθελε να πάη στη Βόρνεο. Όταν άνέφερα για Βόρνεο τόν έβλεπα διστακτικό.

Ο Κάρσον έπρόσεξε πολύ σε όλα.

— Στο τέλος δεν αποφάσισε να περιμένω και τού τό είπα.

— Πότε αυτό;

— Δυο μέρες πρίν φύγω. Φάνηκε να ενδίδη αλλά στο τέλος άρνήθηκε. Έτοιμαζόμουν να φύγω όταν έλαβα ένα γράμμα του. Μου έλεγε πως τό σκέφθηκε καλά, και ότι θά έλθη αλλά από βόρεια. Και με προσέκαλες σπίτι του για την άλλη νύχτα.

— Κατά ποιά ώρα; ρώτησε ο Κάρσον.

— Σε μία περίεργη ώρα: στάς δέκα και μισή. Μου εξήγησε πως τό βιβλίο του τελειώνει εκείνο τό βράδυ.

— Και πήγατε στάς δέκα και μισή;

— Όχι. Έφυγε να είναι άποητολημένος εκείνη την ώρα. Άλλά τού άνα-

ψα και τοῦ εἶπα πῶς θά πῶς σὲ εἶ
ἀν μπορῇ νὰ μὲ δεχτῇ. Ἀπῆντησε ὅτι
δὲν μὲν τηλεφωνῆσεν ἀν δὲν θά μποροῦσε.
Ὁ Κάρον θυμώθηκε τὸ σχισμένο γράμ-
μα. Ἦταν ὅπως ἔλεγε ὁ Ἀρμστρογκ.
— Τηλεφώνημα δὲν πῆρα, πρόσθεσε
συνεπῶς πῆγα.

— Ὁ Κινέζος σοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα;
— Ὁχι. Φαίνεται πῶς ὁ Δίξον ἀκου-
σε τὸν θόρυβο τοῦ αὐτοκινήτου, γιατί ἤ-
ταν στὴν πόρτα ὅταν ἔφθασα.

— Σὲ ποῖο δωμάτιο σὲ δέχτηκε;
— Δεξιὰ μπαίνοντας. Κάθησα στὸν
καναπέ κι' ἐκείνος στὸ καθίσμα τοῦ τρα-
πέζιου μπρὸς μιὰ στίβα χειρόγραφα.

— Καὶ τί ἔγινε τότε;
— Εἶπε πῶς λυπάται πού μ' ἔφερε
τόσον ἀργά. Ὁ δὲ δεχόμενος νάρθη ἀν δὲν
περνοῦσα ἀπὸ τῆ Βόρνεο. Τοῦ εἶπα πῶς
κύριος σταθμός μου ἦταν ἡ Βόρνεο συ-
νεπῶς δὲν μποροῦσα νὰ τὴ παραλείψω.

Ἐκεῖ ὑπῆρχαν τὰ μαῦρα κρίνα πού ζή-
ταγα κι' ἦταν ὁ μόνος πού θά μποροῦσε
νὰ μοῦ δείξῃ τὰ μέρη γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἔ-
κανα τόσον ἐπωφελεῖς προτάσεις;
— Τί προτάσεις ἦταν αὐτές;

— Δυὸ χιλιάδες λίρες γιὰ ἑξὶ μῆνες μὲ
τὸν ὅρο νὰ εἶναι δικὰ μου ὅλα τὰ εἶδη
πού θά συλλέγαμε, ἂν δὲν πηγαίναμε
στὴ Βόρνεο δὲν ἄξιζε τὸν κόπο τὸ ταξίδι.

— Καὶ τί εἶπε;

— Ἀρνήθηκε κατηγορηματικῶς νὰ
βάλῃ τὸ πόδι του στὴ Βόρνεο, δὲν ξέρω
γιατί. Μιστὴ ὅρα μιλήσαμε χωρὶς ἀπο-
τέλεσμα. Ἐφύγα δυσανεκτικῶς στὰς
11.40. Μὲ συνώδεψε ὡς τὴν πόρτα κι'
αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία φορά πού τὸν εἶ-
δα. Πῆρα τὸ αὐτοκίνητο καὶ πῆγα στὸ
ξενοδοχεῖο. Τὸ πρωὶ ἔφυγα γιὰ τὴ Σου-
ιάττα. Θέλετε νὰ μάθετε τίποτε ἄλλο;
— Ὁ Κάρον τὸν κύτταξε καλά. Ὅλα
φαινόταν φυσικά κι' ἐλέγχθησαν μὲ τὸν
ἡρεμώτερο τόνο.

— Καὶ τὸ πρωὶ τί εἶπες στὸ ξενοδο-
χεῖο;

— Νὰ στεφίλουν τὰ γράμματά μου στὴν
Μαλάνια γιατί δὲν θά ἔμενα πολὺ στὴ
Σουμάττα.

— Ἐξήλασε νὰ μοῦ πῆς δι,τι ἔβρισες τὸ
μουστάκι καὶ τὰ γένεια ἐκεῖνο τὸ πρωὶ.

— Ναί, ναί. Τὸ ἔξασα αὐτό. Ἦταν
μιὰ στιγμιαία ἔμπνευση γιὰ τὴν ὁποι-
μετάνοιωση ἀμέσως. Μετὰ δυὸ μέρες τ'
ἔφθασα πάλι.

Γιὰ ὅλα εἶχε μιὰ προχειρὴ ἀπάντησι-
— Μήπως ἔξασες τίποτε στὸ δωμά-
τιο τοῦ Δίξον;

— Ὁ Ἀρμστρογκ συνωφροῦθηκε. Ἦταν
ἐπὶ φόβο ἄραγε;

— Ὁχι, δὲν ἀφῆκα τίποτε. Δὲν εἶχα
τίποτε μαζί μου. Θυμοῦμαι πού πῆρα τὸ
καπέλλο, τὸ μπασιόνη τὰ γάντια μου ἀπὸ
τὸ χῶλλο. Ὁχι, τίποτε δὲν ἔφθισα.

— Μήπως σοῦ ἔλειψε κάτι ἀργότερα;
Τὰ σκοτεινὰ μάτια του κύτταζαν ἐρευ-
νητικὰ τὸν Κάρον.

— Σκέψου καλά. Μπορεῖ νὰ εἶναι
σπουδαῖο αὐτό.

— Δὲν μπορεῖ. Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ
ἐνοχο στὴν ἐπισκεψή μου ἄλλωστε.

— Ἦταν κάτι πού φοροῦσες.

Γιατί δὲν ἤθελε νὰ θυμῇ τὸ μαῦρο
κρίνο; Καὶ ὅμως ὁ Κάρον τὸν εἶδε νὰ
κλονίζεται.

— Τί πράγμα φοροῦσα; ρώτησε.

— Προτιμῶ νὰ μὴ σοῦ τὸ πῶ τώρα.
Ὁ δὲ τὸ δοῦμε ἄργότερα.

— Ὡστε θέλετε νὰ ἐμποδίσετε πάντα

τὴν ἀναχώρησή μου;

— Ναί.

— Δὲν μπορεῖτε. Δὲν ἔχετε τὸ δικαί-
ωμα. ἂν ἤξερα πῶς ὁ Δίξον πέθανε καὶ
ὅτι ὑποπεύοντο ἐμένα γιὰ τὸν θάνατό
του θά γύριζα στὴν Σιγγαπούρη πρὸ πολ-
λοῦ. Ὁ δὲ πᾶς τώρα ἀμέσως νὰ ζητήσω
τὴν ἀθώωσίν μου.

Ἐκανε νὰ προχωρήσῃ, ὁ Κάρον ὅμως
στάθηκε μπροστὰ του μὲ τὸ περιστροφὸ
στὸ χέρι.

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Εἶσαι ὑπὸ κράτησιν ἑως δτου φθά-
σῃ ἡ ἀστυνομία. Προχώρησε μέσα σ' ἐ-
κείνο τὸ καλλί.

— Ὁ Ἀρμστρογκ γέλασε κυνικῶτα.

— Εἶσθε τρελλοὶ εἶπε. Καὶ δὲν μπορῶ
παρὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τις ἰδιοτροπίες
σας.

Προχώρησε στὴν ἀποθήκη πού τοῦ ἔ-
τοίμασαν γιὰ φυλακή.

— Ἐδῶ θά μείνῃς, εἶπε ὁ Κάρον. Ὁ δὲ
σοῦ φέρνω τροφὴ καὶ σκεπάσματα. Ἡ
ἱστορία πού μοῦ διηγήθηκες δὲν μὲ ικα-
νοποιεῖ. Δυὸ ἄνθρωποι πού σὲ ζητοῦν
δὲν ἐπέστρεψαν ἀκόμη καὶ φοβοῦμαι γιὰ
τὴν ζωὴ τους.

— Ὁ Ἀρμστρογκ γέλασε ἄγρια.

— Εἶσθε πῶς τρελλοὶ εἶπα ὅτι πίστευα
εἶπε. Ὁ δὲ λογαριαστοῦμε μιὰ μέρα. Καὶ
μπήκε μέσα στὴ φυλακή του.

Ὁ Κάρον κλειδῶσε καλὰ τὴν πόρτα
ἀφοῦ βγήκε ἔξω.

Σκέφθηκε τώρα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄ-
στυνομικὸ Μώρτσεσον, Μπήκε σὲ μιὰ
αὐτῶκατο, κατέβηκε τὸν ποταμὸ καὶ
βγήκε στὴν Μπατάβια. Ἐκεῖ ἐτηλεγρά-
φησε μὲ τὸν ἀδύρματο. Ὁ Μώρτσεσον ὅ-
μως ἀρνήθηκε νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργῶν
γιατί δὲν ἔδωκε τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ἀρμ-
στρογκ. Ἡ ἀστυνομία ἔστρεψεν ἄλλοῦ
τὰς ἐνεργειὰς τῆς.

Τί νὰ κάνῃ ὁ Κάρον τώρα; Νὰ κρα-
τῇ ἀκόμη τὸν αἰχμάλωτο ἢ νὰ τὸν ἀφί-
σῃ; Γύρισε πίσω πάλι στὰς ἐπιχειρήσεις
κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἐκεῖ ἔδοξίμασε μιὰ μεγάλη ἐκπληξή.

Στὴν πόρτα τοῦ παραπήγματος τὸν
περίμενε ὁ Βά—Σοῦ. Φαινόταν πολὺ κα-
ταβεσθλημένος κι' εἶχε μιὰ πληγὴ στὸ
πρόσωπο μὲ γάλα.

— Βά—Σοῦ! Πότε ἤρθες;

— Πρίν ἕνα ὥρα!

— Κι' ὁ γιατρός;

— Τὸ γιατρὸ εἶναι μέσα μὲ Κυρία
Τρέσσα!

— Ὡστε τὴν φέρατε;

— Ναί, πολὺ-πολὺ ἄρρωστο!

— Ἀρρωστη; Θεέ μου! Τί συνέβη
Βά; Λέγε μου. Ἄ, νὰ ὁ γιατρός!

Ὁ Μόνρο βγήκε ἀπὸ τὸ παράπηγμα
κι' ἔδωκε τὸ χέρι στὸν Κάρον. Κι' αὐ-
τὸς ἦταν κατάκοπος καὶ κορδαλισμένος
σχεδόν.

— Τί συμβαίνει; εἶπε ὁ Κάρον. Κι'
οἱ δυὸ σας ἔχετε μιὰ ἐμφάνισιν, σὰν νὰ
πολεμοῦσατε.

— Ναί, πολεμήσαμε. Νέδ, οἱ ὑπὸνιές
σου ἦσαν δίκαιες. Οἱ Μαλαιοὶ πού συνώ-
δευαν τὴν Τρέσσα ἦσαν μιὰ συμμορία λη-
στῶν. Εἶχε τύχη πού εἴμαστε ἐκεῖ ὅταν
τῆς ἐπετέθηκαν. Μὰ τὸ Θεὸς εἶχε καὶ
θάρος, σκότωσε ἕνα πρὶν τὴν πλησίαση.

— Ἦθελαν νὰ πάρουν δι,τι εἶχε μαζί
τῆς;

— Ναί, μιὰ χαρναγὴ νόμισαν πῶς κα-
μᾶται. Καθὼς βγήκε ἔξω τοὺς εἶδε νὰ τὰ

φορτῶνουν. Προβόδλησε ἔναι καὶ οἱ ἑλ-
λοι τῆς εἰχτήσαν καὶ τὴν ἀφώπλισαν.
Φαίνεται πῶς τὴν χτύπησαν.

— Σοβαρά;

— Εἶναι καλύτερα τώρα. Ἐνας μάλι-
στα μεταχειρίστηκε καὶ μαχαίρι. Φτά-
σαμε ἀκριβῶς ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ. Μόνον
ἕνας μπόρεσε νὰ φύγῃ.

Ὁ Κάρον ἦταν πελιδνός, τὰ μάτια
του κύτταζαν τὴν πόρτα τῆς Τρέσσας.

— Ξέρεῖς δι,τι τὴν ἐφέρατε; εἶπε.

— Ναί. Εἶναι φανερό πῶς δὲν θά δε-
χότανε νάρθη ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἔρρωστη
γιὰ νὰ προβάλῃ ἀντίσταση. Δυοῦμαι
πού πῆρα τὸ δωμάτιό σου γι' αὐτήν.

— Μὰ τί λές! Ἐκανε καλά. Καὶ γιὰ
τὸν Ἀρμστρογκ τί ἔγινε;

— Φαίνεται πῶς τῷχει σκάσει πρὸ
πολλοῦ ἀπὸ τὸ δάσος.

Ὁ Κάρον γέλασε.

— Ὁ Ἀρμστρογκ εἶναι φυλαγμένος
καλὰ ἐδῶ καὶ κλειδωμένος μάλιστα.

Ὁ Μόνρο χάρηκε γι' αὐτό, ἐνῶ ὁ
Βά—Σοῦ τὸ ἀκούσε ἀδιάφορα. Τὸ ἀπα-
θὲς πρόσωπό του ἔδειξε γιὰ μιὰ στιγμὴ
κάποια ταρᾶχη. Οἱ δυὸ φίλοι τὸ παρετή-
ρησαν, ἐνῶ ὁ Βά—Σοῦ ἀπομακρυνόταν.

— Νέδ, κάτι ξέρεῖς αὐτὸς ὁ Κινέζος.

— Μιὰ μέρα θά τὸ μάθουμε κι' αὐτό.

Ἐκείνῃ κοιμᾶται τώρα;

— Ναί, τὸ πρωὶ τὴν βλέπετε.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θά ἤθελε νὰ
μὲ δῇ. Φιθόρσε ὁ Κάρον.

— Ἰσως τώρα πού κρατᾷ τὸν Ἀρμ-
στρογκ ἀλλάζουν τὰ πράγματα. Αὐτὸς
δὲν ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς;

— Νὰ δοῦμε, ἂν θάμαι τυχερὸς τώρα,
εἶπεν ὁ Κάρον καὶ πῆγε νὰ ἐτοιμάσῃ
μιὰ σκηνὴ γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

ΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ

Ἡ πληγὴ τῆς Τρέσσας ἔκλεισε γρή-
γορα, μετὰ τέσσαρες μέρες μόνο. Σ' αὐ-
τὸ τὸ χρονικὸ διάστημα δὲν εἶδε καθόλου
τὸν Κάρον. Δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀντι-
κοῦσῃ χωρὶς νὰ πονέσῃ ἡ καρδιά του. Μιὰ
ἀβυσσὸς βρισκότανε μεταξύ τους.
ἂν εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν δῇ θά τὸ
ἔλεγε.

Ὁ αἰχμάλωτος ἀπὸ τὴν ἄλλην, κλεισιμέ-
νος στὴ φυλακὴ του διασπαστικῶς τὸν αἰ-
τιον. Ὁ Κάρον βρισκότανε σὲ δίλημμα.
Δὲν μποροῦσε νὰ κρατᾷ αἰώνια τὸν Ἀρ-
μστρογκ φυλακισμένο.

— Μόνρο, τί λές νὰ κάνω; ρώτησε.

— Εἶναι ἕνα αἶνιγμα κι' αὐτό, ἀπῆν-
τησε ὁ γιατρός. Ἀπὸ δι,τι μοῦ εἶπες ὅ-
τι παρῶν ὑπὸνιες σοβαρές, ὅχι ὅμως καὶ
ἀποδείξεις. Δικαιολογῶ τὸν Μώρτσεσον
πού δὲν ἤθελε ν' ἀναμνηθῇ καθόλου.

— ἂν ἤθελε ἡ Τρέσσα νὰ μᾶς πῇ τὴ
γνώμη τῆς;

— Σ' αὐτὴ δὲν ξέρεῖ ἀκόμη τίποτε.

— Σκέπτομαι νὰ τῆς τὰ πῶ, ἀλλὰ
δὲν μὲ ἀνέφερε καὶ τόσες μέρες πού εἶν'
ἐδῶ;

— Ναί, ναί, σὲ ἀνέφερε.

— Πότε;

— Στὸν ὕπνο τῆς, τὴν ἡμέρα πού τὴν
ἐφέραμε. Πλησίασα νὰ τὴν δῶ μέσα
στὸν πυρετὸ τῆς. Παραμιλοῦσε κι' ἔλε-
γε: (Νέδ, ἀγαπητέ μου ὑπάρχει μιὰ φο-
βερὴ παρεξήγησι μετὰξὺ μᾶς).

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, μὰ μήπως φταίω
ἐγώ;

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον).

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΙΑ ΖΩΗ

Αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ ΓΩΛ ΡΙΒΑ

Ὁ ΜΠΕΡΝΑΡ εἶχε περᾶσει τρεῖς ὁ-
λόκληρους μῆνες ἐπάνω στὸ κα-
ράδι, κυνηγώντας τὰ ἐχθρικά ὅ-
ποδύχια. Τώρα ὅμως βρισκόταν
πάλι καθισμένος στὸ μικρὸ ρεστωρὰν μὲ
τοὺς παληούς, καλοὺς τοῦ φίλους, τὸν
Ζάν καὶ τὸν Μωρίς, καὶ θυμόντουσαν
παλιὰς ἱστορίας.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἄξαφνα ὁ Ζάν κυ-
τᾶζοντας τὸν Μωρίς. Ξέρεις ποῖαν συνή-
τησα σήμερα;

— Ποῖαν; ρώτησε ὁ Μωρίς.

— Τὴν Κάμεν Ραδέρα.

Καθὼς ἀκούσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ Μπερ-
νάρ, γλῶμιωσε ἀλλὰ προσπάθησε μὲ κά-
θε τρόπο νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησή του
ἀπὸ τοὺς φίλους του. Χωρὶς νὰ τὸν προ-
σεῖν ὁ Ζάν συνέχισε, μιλώντας πάντοτε
πρὸς τὸν Μωρίς:

— Ὁ ἄμαθος πιστεύω δι,τι εἶναι ἐδῶ καὶ
λίγον καιρὸ χήρα;

— Χήρα; φώναξε χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ
Μπερνάρ.

Οἱ δυὸ ἄλλοι: τὸν κύτταζαν παραξενε-
μένοι.

— Ὡστε τὴν γινώριζες καὶ σὺ τὴν ὤ-
ραία Κάμεν; ρώτησε ὁ Ζάν. Αὐτὸ δὲν
μᾶς τὸ εἶπες εἰπῇ ποτὲ ὡς τώρα.

— Ναί, εἶπε ὁ Μπερνάρ μὲ ὁλοφάνερη
πιὰ συγκίνησι. Δηλαδή, τὴν εἶχα γνωρί-
σῃ, ἔτσι, ἐντελῶς τυχαῖα στὸ Ντα-
βός.

Καὶ ἀφίνοντας τοὺς δύο φίλους του νὰ
συνεχίσουν μονάχοι τὴν συζήτηση, θυσι-
στήκε στὶς ἀναμνήσεις τῆς ἀξέχαστης
αὐτῆς περιπέτειας.

Εἶχε πάει στὸ Νταβός γιὰ νὰ παρακο-
λουθήσῃ τοὺς ἀγῶνες τοῦ σκί. Ἀπὸ τὴν
πρώτη στιγμὴ πού πάτησε τὸ πόδι του
στὸ ρεστωρὰν τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου,
τὸν γοήτεψε ἡ ἐμφάνισις ἐκείνης τῆς ὤ-
ραίας καστανῆς μὲ τὴν λεπτὴ σιλουέττα
καὶ τὰ γεμάτα ἔκφραση μάτια. Ντυμένη
ἀπλᾶ, μὲ ἕνα κοστούμι σπὸρ, καθόταν
πάντοτε μόνη τῆς, σὲ ἕνα παράμερο τρα-
πέζι, χωρὶς νὰ δίνῃ καμμιά προσοχὴ
στοὺς ἄλλους πελάτες πού τὴν ἔρωγαν
κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μάτια. Ὁ Μπερνάρ
πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν νὰ κάνῃ δι,τι
ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ γνωριστῇ μαζί της.

Εἶχε ἄλλωστε ἀπόλυτη πεποίθησιν ὅτι
ἐξυτὸς τοῦ, ἐπειδὴ λίγες γυναῖκες εἶχαν
καταρθῶσι ὡς τὰ τότε ν' ἀντισταθῶν
στὴν γοητεία του. Τὴν ἀκολουθοῦσε παν-
τοῦ, πρὸ πάντων ὅταν ἔκανε μακρυνούς
δρόμους μὲ τὰ σκί τῆς, καὶ εἶχε θαυμά-
σι πολλὰς φορές τὴν ἐξαιρετικὴν παγοδρο-
μικὴ τῆς ικανότητα. Ἀλλὰ ἀκόμη περισ-
σότερο εἶχε θαυμάσι τὴν σοβαρότητα
αὐτῆς τῆς νέας γυναίκας πού εἶχε ὥστε
σὲ τὴν ἐμφάνισιν μιᾶς γυναίκας γεννημέ-

νης γιὰ τὸν ἔρωτα. Τοῦ εἶχε δοθῇ μερι-
κὲς φορές ἡ εὐκαιρία νὰ ἀνταλλάξῃ μαζί
της μερικὰ ἀδιάφορα λόγια. Ἀλλὰ μό-
λις ἔπαιρνε τὸ θάρρος νὰ τὴν προσκαλέ-
σῃ γιὰ ἕνα περίπατο στὰ χιόνια, δεχό-
ταν μιὰν αὐστηρὴ καὶ κατηγορηματικὴ
ἀρνήσιν.

Ὁ Μπερνάρ εἶχε ἀρχίσῃ πιά νὰ ἀπελ-
πίσεται ὅταν, χάρις σὲ κάποια σύμπτω-
σι, μπόρεσε νὰ γνωριστῇ κάπως καλύτε-
ρα μαζί της. Εἶχε ἀγοράσῃ δύο ἀπὸ τίς
καλύτερες θέσεις στὴν ἐξέδρα πού εἶχε
στηθῇ γιὰ τοὺς διεθνεῖς χειμερινοὺς ἀγῶ-
νες, ἐπειδὴ περιέμενε κάποιον φίλο του
ἀπὸ τὴν Ζυρίχη. Τὴν τελευταία ὅμως
στιγμὴ ὁ φίλος του τηλεγράφησε δι,τι δὲν
ἔρχόταν καὶ ἔτσι, ὅταν ἀκούσε τὴν
ὥραία Κάμεν νὰ παρακαλᾷ τὸν θυρωρὸ
τοῦ ξενοδοχείου νὰ τῆς δοθῇ ἕνα εἰσιτή-
ριο, ἐπειδὴ εἶχαν πολυλήθῃ ὅλα, ἔσπευσε
νὰ τῆς προσφέρῃ ἐκεῖνο πού τοῦ περισ-
σευε. Ἐτσι βρέθησαν καθισμένοι πλάγ-
πλάγ, σὲ διὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγῶνων
καὶ τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ἰδῇ νὰ
ἐνθουσιάζεται, νὰ χειροκροτῇ, νὰ φωνά-
ζῃ, ἢ νὰ ἀπογοητεύεται καὶ σχεδὸν νὰ
κλαίῃ, ἀναλόγως στὶς φάσεις πού ἔπαιρνε
ὁ ἀγῶνας. Καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου
ἀρετὸ γιὰ τὸν Μπερνάρ πού ἤθελε καὶ
ἡλιπζε νὰ πετύχῃ περισσότερα πρᾶγμα-
τα. Ἀλλὰ κάθε φορὰ πού τῆς ἔκανε κα-
νέναν σχετικὸ ὑπαινιγμὸ τὴν ἔδωκε νὰ
παίρνῃ τὸ αὐστηρὸ τῆς ὕψος καὶ κάποι-
αν ἡμέρα πού τόλμησε νὰ τὴν ρωτήσῃ
γιατί ἦταν τόσο σοβαρὴ, πῆρε τὴν ἀπάν-
τησιν: «Εἶμαι παντρεμένη».

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ὥραία Κά-
μεν δὲν τοῦ μιλοῦσε πιά παρὰ μονάχα
γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς, ἐκθειάζοντας τὴν ὁ-
μορφίαν του, τὸν χαρακτήρα του, τὰ πλοῦ-
τη του καὶ κάθε τι πού ἦταν σχετικὸ μ'
αὐτόν. Ὁ Μπερνάρ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξη-
γήσῃ γιὰ ποῖον λόγο, μιὰ γυναῖκα πού
ἐκτιμοῦσε τόσο πολὺ τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν
ἄφινε τόσο καιρὸ καὶ ζοῦσε μονάχη
τῆς καὶ ὅταν πιά ἀπελπίστηκε ἐντελῶς
γιὰ τὰ σχέδιά του τῆς ἀνῆγγεῖλε ἕνα
βοάδου δι,τι θά ἔφτανε τὸ ἄλλο πρωὶ γιὰ
τὴν Ζυρίχη, θά ἔμενε ἐκεῖ δυὸ-τρεις ἡ-
μέρες στὸ ξενοδοχεῖο «Μπέρ-ὡ-Λάκ»
καὶ ὕστερα θά γύριζε στὸ Παρίσι. Ἡ
Κάμεν ἔδειξε ἀπόλυτη ἀδιαφορία, τοῦ
εὐχάρησε τυπικὰ καλὸ ταξίδι καὶ σὲ λί-
γο τὸν καληνύχτισε γιὰ νὰ πάῃ νὰ κοι-
μηθῇ.

Τὸ ἄλλο βοάδου, καθὼς γύρισε ὁ Μπερ-
νάρ στὸ ξενοδοχεῖο του, στὴν Ζυρίχη, εἶ-
δε τὴν ὥραία Κάμεν καθισμένην ἐντελῶς
ἐντὸς τοῦ ἐλπίδα δι,τι ἴσως τοῦ ἔναγκα-
λέσει, καὶ παίρνοντας καινούργιες ἐλ-
πίδες ρώτησε:

— Πιάσατε δωμάτιο σ' αὐτὸ τὸ ξε-
νοδοχεῖο;

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Κάμεν. Αὐτὴν
τὴν νύχτα τὴν ἔχω γιὰ σᾶς. Θά μείνω
μαζί σας...

— — —

Ὁ Μπερνάρ ἦταν τώρα δυοήμερος
στὴν ἀναπόλησιν τῆς ἀλησμόνητης ἐκεί-
νης νύχτας ὅταν ἄξαφνα ἀκούσε τὸ

Από το προηγούμενο

Η Ειρήνη Ροζίνσκυ, κόρη νόθος του Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ροζίνσκυ και της Ίνές Δεπαίδα, πρόκειται να κληρονομήσει μία τεραστία περιουσία που της άφηκε πεθαίνοντας στην Αμερική, ένας φίλος του πατέρα της.

Την περιουσία αυτή την εποφθαλμία και ο θαρσύνος ντέ Ροζενγκρίζ, ο αποκαλούμενος βασιλεύς των έπαιτων του Παρισιού. Αυτός προσπαθεί να πείσει την Ειρήνη να παντρευτεί τον γιό του Έκτορα. Προς τον σκοπόν αυτόν εκδιάζει την Ίνές ή οποία από εικονομασίας είναι σύζυγος του διασήμου ψυχιάτρου Λιεβέρ Ρολάνδου. Ο ζωγράφος είχε τρελλαθεί από την απελπισία του, μετά την εξαφάνιση της ερωμένης του και της κόρης του και ήταν έγκλειστος σ' ένα φρενοκομείο. Απ' εκεί τον πήρε ο θαρσύνος και τον έχει σπίτι του. Η Ειρήνη μαθαίνοντας από την Ίνές την μητέρα της, την αλήθεια ως προς το παρελθόν της, τρέχει να βρει τον πατέρα της. Εκεί της λένε ότι από εγνωμοσύνη πρέπει να παντρευτεί τον γιό του θαρσύνου.

Η Ειρήνη δεν μπορεί να δεχθεί τον γάμο αυτό γιατί αγαπά τον γιό του γιατρού—από την πρώτη του γυναίκα—Αδριανό. Απαντά λοιπόν, ότι ο γάμος αυτός δεν μπορεί να γίνει γιατί εκείνη δεν αγαπά τον Έκτορα ντέ Ροζενγκρίζ. Ο πατέρας της υποπτεύεται ότι αγαπά κάποιον άλλον. Έν τώ μεταξύ η Κα Λιεβέρ, προλαμβάνοντας τον θαρσύνον, εξομολογείται τα πάντα στον άνδρα της. Ο θαρσύνος βλέποντας ότι θα χάσει το παιγνίδι βρίσκει τον συνέννοχο του Σαπουνάκη με τον όποιον και συνεννοείται περί του ποικτείου.

28ον

ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ το παιγνίδι σας. Μπορείτε να καταστρέψετε αυτήν την γυναίκα, αλλά αυτό σε τίποτε δε θα σας ωφελήσει. Δεν εξαρτάται από αυτήν ο γάμος της δεσποινίδος Ροζίνσκυ με τον γιό σας, αλλά από τον πατέρα. Δεν μπορείτε πια να εναργήσετε πιεστικώς επάνω της, για να εμποδίσετε τον γάμο της με τον Αδριανό Λιεβέρ. Έτσι, τα εκατομμύρια στα οποία και μόνο αποβλέπετε, θα χαθούν για πάντα. Α! Αν μ' ακούγατε τότε! Το σχέδιό μου έμένα ήταν καλλίτερο και κάματε άσχημα να μη με βοηθήσετε.

Γελίσα!.. απήντησε ο βαρώνος, σε τόνο ανθρώπου, που έπαιρνε μία υπερτάτη απόφαση.

—Έχετε κοιμιά ιδέα, αρχηγέ;
—Δεν την μαντεύεις;
—Μά την αλήθεια, όχι!

—Πονηρέ.

—Εξηγηθήτε μου.

—Ποιό είναι το εμπόδιο; Ο Ρολάνδος ή η θεράπεια του;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

—Διάβολε!

—Αν δεν ύπηρε το εμπόδιο αυτό, θα είχαμε να κάνουμε με δυο γυναίκες μονάχα, την μητέρα και την κόρη.

—Ασφαλώς.

—Η Κα Λιεβέρ, για να σωπάσω και να μην την καταγγείλω στον άνδρα της, θα κατορθώσω να πείσει την κόρη της. Αυτή δε, για να σώσει την μητέρα της, θα θυσιάσθω, όπως ήταν έτοιμη να το κάμω. Αν δεν της έδινε θάρος ή ανέλπιστα υποστήριξης του καταραμένου αυτού Ρολάνδου.

—Όλα αυτά είναι πολύ σωστά.

—Α! Αυτός ο Ρολάνδος! έξηκολούθησε ο βαρώνος, σφίγγοντας τις γροθιές του, ενώ το βλέμμα του πετούσε φλόγες. Έτσι, λοιπόν, με πληρώνει; Έτσι κρατεί τον λόγο του; Είναι περισσότερο τώρα τρελός παρ' όσο ύπηρε, αν νομίζω ότι εργαζόμενος και κοπιάζας τόσον καιρό γι' αυτόν ή... από άγνητη προς την ανθρωπότητα!.. Ε, λοιπόν, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν!..

Σώπασε για λίγο και κατόπιν, στρεφόμενος προς τον Σαπουνάκη:

—Τι ώρα είναι; ρώτησε απότομα.

—Έπτά, απήντησε ο πρώην κατάδικος, συμβουλευόμενος το ρολόι του. Ένα ρολόι νικέλινο, αμερικανικής κατασκευής.

—Είναι ή συνηθισμένη ώρα που το δίνεις το φάρμακό του.

Ο Σαπουνάκης χαμογέλασε. Είχε καταλάβει.

—Ναί, αρχηγέ!

—Όλα είναι έτοιμα;

—Ναί. Το ποτήρι είναι εδώ, έσεις, όμως, χύνετε πάντα το φάρμακο που έχει γράψει ο Ιατρός Λιεβέρ.

Ο βαρώνος δεν απήντησε, αλλά πλησίασε το τραπέζι πάνω στο οποίο ύπηρε ένα ποτήρι γεμάτο νερό. Στάθηκε για μία στιγμή αναποφασιστος και κατόπιν, στρέφοντας τα νώτα προς τον Σαπουνάκη, έβγαλε από την τσέπη του ένα μπουκαλάκι, το άνοιξε και άρχισε να χύνει κατά σταγόνες το περιεχόμενό του μέσα στο ποτήρι.

Ο Σαπουνάκης, που τον είχε πλησιάσει από πίσω έν τώ μεταξύ, μετρούσε πάνω από τον ώμο του τις σταγόνες.

Δέκα σταγόνες είχαν πέσει μέσα στο νερό!

Ο βαρώνος σταμάτησε, βούλωσε το μπουκαλάκι και το ξανάβαλε στην τσέπη του. Ήταν κάτωχρος. Αλλά και ο Σαπουνάκης δεν πήγαινε παρακάτω. Αυτός, μάλιστα, έτρεμε κιόλας.

—Η μονία! ψιθύρισε ο τελευταίος αυτός.

—Δέκα εκατομμύρια! αποκρίθηκε ο βαρώνος.

—Μία σταγόνα για κάθε εκατομμύριο.

—Ναί. Και οι δύο σταγόνες δηλαδή τα δύο εκατομμύρια, είναι για σένα, αν είσαι ευπειθής και έχέμυθος.

—Ήμουν και θα είμαι, αρχηγέ!

—Βασίζομαι.

—Τι θέλετε, λοιπόν, να κάνω;

Ο βαρώνος κύτταξε για μία στιγμή με μισόκλειστα μάτια τον συνένοχό του και κατόπιν είπε, τονίζοντας τις λέξεις:

—Άκουσε, Σαπουνάκη. Εγώ θα έπιστρέψω κοντά στον τρελλό. Σε λίγο έρχεται και συ και...

—Και δίνω το φάρμακο στον Ρολάνδο... Σύμφωνοι!..

—Όχι, όμως, δισταμώ!..

—Για ποιόν με παίρνετε, αρχηγέ;

Ο Ροζενγκρίζ φάνηκε ευχαριστημένος και πήγε στο δωμάτιο, όπου ο Ρολάνδος εξακολουθούσε να μιλά με την κόρη του.

—Όχι, παιδί μου, έλεγε ο Ροζίνσκυ, όχι, αγαπημένη μου Ειρήνη, είναι περιττό να αγωνίζεσαι πια. Η ζωή μου έμένα έληξε. Απλάυσα την μεγαλειότερη ευτυχία που ήταν δυνατόν να ποθώσω. Πήρα τα φιλά σου, και σου έδωκα τα δικά μου. Τώρα πρέπει να εξασφαλίσω την ευτυχία σου, να σου δώσω το μόνο πράγμα το οποίο διαθέτω: την δυνατότητα και ν' ανήκεις σ' εκείνον που αγαπάς! Πιστέψέ με, Ειρήνη, ότι μόνον με αυτόν τον τρόπο μπορείς να με κάνεις ευτυχισμένο και με κανέναν άλλον. Μήπως έχω ανάγκη να μάθω ο κόσμος ότι είμαι πατέρας σου και ότι είσαι κόρη μου; Δεν μπόρεσα να έπαγρυπνήσω στην παιδική σου ηλικία και στην νεότητά σου, θέλω όμως τώρα που σε βρήκα, να μην αφήσεις την ευτυχία να πλήρη την άθωα σου καρδιά. Κόρη μου, Ειρήνη μου, σ' εύλογώ και έπιθυμώ να εύλογής και συ την αγία στιγμή κατά την οποία σε έσφιεξα επάνω στο στήθος μου.

Ο βαρώνος τα άκουγε όλα αυτά άφωνος και κατάχλωμος από την λύσσα. Εκείνη, ακριβώς, την ώρα, μπήκε ο Σαπουνάκης κρατώντας το ποτήρι με το φάρμακο.

—Τι είναι; ρώτησε ο βαρώνος, προσποιούμενος δεν έκληκτο.

—Είναι ή ώρα του φαρμάκου για τον κ. Ροζίνσκυ.

—Ω! Ναί, έκανε ο βαρώνος.

—Μά δεν έχω πια ανάγκη από φάρμακα, είπε ο Ρολάνδος. Αισθάνομαι τον έαυτό μου πολύ καλά.

—Δεν αντιλέγω, είπε ο βαρώνος μ' ένα γλυκό χαμόγελο, αλλά ήθεραπεία χρειάζεται ακόμη να συμπληρωθεί. Δεν είναι σωστό να την αφήσουμε στη μέση. Αλλωστε, ύστερ από τόσες συγκινήσεις, ένα καλό καταπραύντικό θα ήταν απαραίτητο.

—Ποιός το διέταξε το φάρμακο αυτό; ρώτησε ή Ειρήνη.

—Ο Ιατρός Λιεβέρ.

—Α! Αν είναι εκείνος, πρέπει να το πάρω, πατέρα. Ο κ. Λιεβέρ είναι ένας σοφός και σπουδαίος επιστήμων.

Πήρε το ποτήρι από τον δίσκο και το έφερε ή ίδια στα χείλη του Ρολάνδου.

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

Εκείνος την κύτταξε έταστικά.

—Πάρτο, πατερούλη μου, τον παρκίνησε ή νέα.

—Το θέλεις; είπε ο Ρολάνδος χαμαγελώντας.

Και παίρνοντας το ποτήρι, το άδειαζε ως τον πάτο.

Ο βαρώνος και ο Σαπουνάκης, χλωμοί σαν πεθαμένοι, έστρεψαν το κεφάλι τους από το άλλο μέρος, μην έχοντας την δύναμη να αντικρύσουν το θέαμα. Δεν προέβλεψαν, άλλωστε, ότι αυτή ή ίδια ή Ειρήνη, ή πολυγαμπιμένη κόρη του Ρολάνδου, θα του έδινε με τα χέρια της το φοβερό φάρμακο. Το γεγονός αυτό τους γέμισε άθελά τους από φρίκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 34ον

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΡΟΛΑΝΔΟΥ

Το αποτέλεσμα ύπηρε σχεδόν κεραυνοβόλον.

Η Ειρήνη δεν είχε καλά-καλά προφθάσει ν' αφήσει άδειο το ποτήρι στον δίσκο που κρατούσε με χέρια που έτρεμαν ο Σαπουνάκης, όταν ο Ρολάνδος Ροζίνσκυ έβγαλε μία δυνατή λαρυγγώδη φωνή, που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο και πεταχτηκε επάνω, σαν να τον έσπρωξε κανένα ελατήριο.

Τα μάτια του στριφογύριζαν μέσα στις κόγχες των και τα χέρια του προσπαθούσαν με κινήσεις σπασμωδικές, ν' αποσπάσουν την γραβάτα του.

Επί ένα-δυό λεπτά, ο Ρολάνδος έμεινε όρθιος με τα μάτια του ν' αστράφτουν και τα γόνατά του να τρέμουν.

Εξαφνα έβγαλε μία νέα κραυγή και ύστερα άρχισε να γελά άγρια. Σε λίγο το γέλιο του μετετράπη σε λυγμούς και τέλος ο δυστυχισμένος άνθρωπος έπεσε ανάσπαστος σχεδόν, επάνω σ' ένα κάθισμα.

Ο Σαπουνάκης, μπρος στο θέαμα αυτό, το οποίο την αγριότητα δεν έφταντάζετο, έσπευσε να εξαφανισθεί.

Ο βαρώνος, σαν μαρμαρίνο άγαλμα, κύτταζε το έργο του, μουσκευμένος από παγωμένο ιδρώτα.

Η Ειρήνη, κατάπληκτος απ' όσα έβλεπε, ώρμησε προς τον Ρολάνδο και άγκαλιάζοντάς τον, άρχισε να να φωνάζει:

—Πατέρα μου! Πατέρα μου! Τι έχεις!..

—Αλλ' ο Ρολάνδος δεν άκουε, δεν αποκρινόταν πια.

—Πεθαίνει!.. φώναξε ή Ειρήνη κατατρομαγμένη.

Και στρέφοντας προς τον βαρώνο που έμενε άκίνητος:

—Κύριε, το έλεγε, βοήθεια! Ω! Θεέ μου, θα πεθάνη... πεθαίνει... πέθανε!..

Ο ντέ Ροζενγκρίζ καταλαβαίνοντας ότι ή αποτυχία του και ή ταραγή του, αποτελούσαν γι' αυτόν καταγγελία, κοτέβαλε μία υπερτάτη προσπάθεια και πλησίασε το θύμα του.

Πήρε το χέρι του και μέτρησε τους σφυγμούς.

Κατόπιν έβαλε το χέρι στην καρδιά του.

—Όχι, είπε τέλος, δεν πέθανε. Η καρδιά χτυπά. Είναι κρίσις... από εκείνες που τον πιάνουν συχνά. Την φοβόμουν, την προέβλεπα. Οι άλλες πάλληλες και μεγάλες συγκινήσεις που δοκίμασε σήμερα... Έπρεπε να περιμένω την κρίση αυτή. Πήρε το φάρμακό του πιο άργα απ' ότι έπρεπε.

—Τι να κάμωμε; Δεν μπορούμε να τον άφώσωμε έτσι γρήγορα, έναν γιατρό! φώναξε ή Ειρήνη.

—Ναί, χρειάζεται γιατρός.

—Το γιατρό Λιεβέρ! φώναξε τον γιατρό Λιεβέρ!.. Εγώ δεν μπορώ να πάω, δεν μπορώ να αφήσω τον πατέρα μου!..

Ρίχτηκε επάνω στο ανάσπαστο σώμα και άρχισε να ολολύζει:

—Πατέρα μου! Καλέ μου πατέρα! Είμαι κοντά σου, άκουσέ με, είμαι ή κόρη σου, ή Ειρήνη σου!..

Ο βαρώνος δεν μπορούσε να φανταστεί ανάσπαστος μπρος στην σκηνή αυτή, μπρος στον θάνατο που επεκρέματο πάνω στο κεφάλι του δυστυχισμένου.

«Έρριξα περισσότερα απ' όσο έπρεπε, σκέφθηκε ο άθλιος. Και όμως, δεν ήθελα τον θάνατό του!..»

—Δεν άπαντά! είπε πάλι ή Ειρήνη. Τελειώσει!.. Εγώ τον σκότωσα!..

—Θά προσκαλέσω τον γιατρό Λιεβέρ, είπε ο βαρώνος, και βγήκε για να δώσει τις διαταγές του στον Σαπουνάκη.

Η Ειρήνη έμεινε μόνη κοντά στον πατέρα της, κρατώντας τον πάντα μέσα στην άγκαλιά της.

Ξαφνικά, άκούσθηκε το τρίξιμο της πόρτας που άνοιγε. Η Ειρήνη έστρεψε το κεφάλι. Φαντάσθηκε πως ήταν κιόλας ο γιατρός Λιεβέρ. Δεν ήταν, όμως, εκείνος, αλλά ή γυναίκα του, ή Κα Λιεβέρ!

Υπακούοντας στην διαταγή του συζύγου της, έρχόταν να έκλιπαρήσει την συγγνώμη του θύματός της.

Ήταν ντυμένη στα μαύρα και το πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο.

Στάθηκε για λίγο στο κατώφλι της πόρτας. Βλέποντάς την ή Ειρήνη, έβγαλε μία φωνή και σηκώθηκε όρθια.

Η Ίνές, μπόρεσε έτσι να ιδή εκείνον που επί είκοσι τώρα χρόνια δεν είχε ξαναείδω. Αυτός, λοιπόν, ο ρυτιδωμένος άνδρας, ο γέρος σχεδόν αυτός, ήταν ο ώραιος και δρασερός άνδρας που είχε άλλοτε γνωρίσει; Τον είχε αφήσει νέο, ώραιό, γεμάτο ζωτικότητα και τον ξανάδρισκε συντετριμμένο, έτοιμο θάνατο!

«Νά τί έκανα!..» σκέφθηκε ή Ίνές. Ένα δυνατό ρίγος την συνεκλόνησε ολόκληρη και τα γόνατά της λύγισαν. Αναγκάσθηκε να πιασθή από κάπου για να μην πέσει.

—Νά ο πατέρας μου... της είπε ή Ειρήνη, δείχνοντας τον Ρολάνδο.

Η Ίνές έκαμε μία μεγάλη προσπάθεια και προχώρησε κατά δύο βήματα.

Τα μάτια της δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν από το πρόσωπο του άλλου άσπαστο της.

—Τι θέλεις; Τι ήλθες να κάνεις; ρώτησε ή Ειρήνη.

—Ήλθα να το ζητήσω συγγνώμην, ψιθύρισε ή Κα Λιεβέρ.

Προχώρησε λίγο ακόμη.

—Μήπως πέθανε; φώναξε ξαφνικά έντομα.

—Όχι, αλλά μου φαίνεται πως δεν είναι διόλου καλά!.. Ψυχομαχεί ίσως..

—Ψυχομαχεί!.. Ψυχομαχεί!.. έπανέλασε ή ένοχος. Ω! Θεέ μου!.. Δεν θέλω να πεθάνη έτσι, δεν θέλω να πάη εκεί πάνω με την καρδιά βαρειά, να λήη το τί ύπηρεξα, το τί έκαμα!..

(Συνέχεια στο έπόμενο)

— Πατέρα μου! Πατέρα μου! Τι έχεις

‘Από τὰ παρασκήνιο τῆς κατασκοπείας

‘Ο τραγικός θάνατος

τοῦ ΛΟΡΔΟΥ ΚΙΤΣΕΝΕΡ

ΚΑΝΕΝΑΣ δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα τοῦ μεγαλύτερου ξενοδοχείου τῆς Ἀμβέρσας ἦταν φωλιὰ συνωμοτῶν. Μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς προσόψεως, ἐργαζόταν μιά νεαρά καὶ ὁμορφὴ δακτυλογράφος καὶ σὲ συνεχόμενο γραφεῖο καθόταν ἕνας κύριος μὲ ἀριστοκρατικὸ ἐξωτερικὸ, καμμιὰ σαρανταριά χρόνων, καὶ κύτταζε τὶς ἐφημερίδες. Ἀλλά, ἂν καὶ ἦτανε κατὰ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1914 καὶ ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες ποὺ εἶχαν εἰσβάλει οἱ Γερμανοὶ στὸ Βέλγιο, ὁ κύριος αὐτὸς δὲν ἔδειχνε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς πολεμικὲς εἰδήσεις. Ποιὸς ἦταν; Ὅλοι στὸ ξενοδοχεῖο ἔλεγαν ὅτι ἦταν Ἑλβετός, πολὺ πλούσιος καὶ διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἐταιρίας ἀσφαλειῶν ἐναντίον τῶν κινδύνων τῆς θαλάσσης.

Κάποιος κτύπησε τὴν πόρτα καὶ ἡ δακτυλογράφος ἀνῆγγε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Κάρλ.

— Ἐλάτε μέσα, Κάρλ, φώναξε ὁ Ἑλβετός. Τί νέα μοῦ φέρνετε; Ὁ Κάρλ, ἕνας νέος μὲ ἀθλητικὴ ἐμφάνιση καὶ μὲ κοντὰ, ξανθὰ μαλλιά, μπῆκε μέσα καὶ ἄρχισε νὰ λέη χαρομένως:

— Οἱ Γάλλοι ὑποχωροῦν. Τὰ στρατεύματά μας προελαύνουν στὴν κοιλάδα τῆς Οὐάζ. Μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες ὁ γερμανικὸς στρατὸς θὰ βρισκεται στὸ Παρίσι.

Ὑστερα ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ γραφεῖο ἕνα μάτσο ταυτότητες καὶ στρατιωτικὰ βιβλιάρια, λέγοντας:

— Ἀφθονο ὕλικό. Εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ μᾶς χρειάζεται. Ἀνῆλκουν ὅλα σὲ Βέλγους σκοτωμένους.

Ὁ «ἀσφαλιστής» ἄρχισε νὰ τὰ ἐξετάζη ἕνα-ἕνα προσεκτικὰ καὶ ποὺ καὶ ποὺ σήκωνε τὰ μάτια του γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν Κάρλ. Ἀξαφὰ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ δυνατὰ μέσα ἀπὸ ἕνα βιβλίο:

— Ἀνθυπολοχαγὸς κόμης Γιάγκι, ἔτος γεννήσεως 1889. Ὑψος 1 μέτρο καὶ 72 ἐκατοστά. Μαλλιά ξανθὰ. Μὰ αὐτὸ, ἀγαπητέ μου Κάρλ, εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ πρέπει. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ βιβλίο αὐτὸ ἀνήκει σὲ σὰς. Ἀπὸ σήμερον εἰσαπὼς ὁ κόμης Γιάγκι. Πάστε αὐτὸ τὸ βιβλίο καὶ προσπαθήστε νὰ προσκολληθῇτε σὲ καμμιὰν ἀποστολὴ Βέλγων ἀσθενῶν ποὺ φεύγουν γιὰ τὴν Ἀγγλία. Εἶναι ἀνάγκη νὰ φθάσετε ἐκεῖ τὸ ταχύτερον. Τὰ πάρα πέρα θὰ τὰ μάθετε ἀπὸ τοὺς πράκτορές μας, στὸ Λονδίνο.

Μιὰν ἐβδομάδα ἀργότερα, ὁ Γερμανὸς κατασκοπὸς Κάρλ ἀποβίβιζε στὴν Ἀγγλία μὲ τὸ ὄνομα Γιάγκι. Στὰ 1912 τὸν εἶχαν στελεθεῖ οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοὶ σὲ στρατοδικεῖο καὶ θὰ ξεμπερδεύε πολὺ ἀσχημα. Ἀλλά τὴν τελευταία στιγμὴ ἐπενέθη ἡ ὑπηρεσία κατασκοπείας καὶ τὸν ἔλυσε, ἐπειδὴ κατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μπορούσε κάποτε νὰ τῆς φανῇ χρήσιμος. Καὶ

δὲν εἶχε ἄδικο. Μιλοῦσε ἄλλωστε θαυμάσια τρεῖς γλῶσσες καὶ εἶχε μεγάλον ἀέρα.

Φθάνοντας στὸ Λονδίνο, μὲ τὴν στολὴ τοῦ Βέλγου ἀξιωματικοῦ, δὲν ἄργησε νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν καλύτερη κοινωνία τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Τὸν καλοῦσαν παντοῦ, τοῦ ἔκαναν ἐξαιρετικὴ περιποίηση καὶ σιγά-σιγά εἶχε ἀποκτήσῃ τὴν φήμη

Ὁ λόρδος Κίτσεναρ.

τοῦ ἥρωος. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ βρίσκεται σὲ συνεχὴ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς πράκτορες τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας, οἱ ὅποιοι καὶ τὸν πληροφόρησαν στὰ 1916 ὅτι εἶχε ἀποφασισθῇ ἡ δολοφονία τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Ἀγγλίας Κίτσεναρ, τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθροῦ τῆς Γερμανίας. Ὁ ψευδοκόμης Γιάγκι πῆρε τὴν ἐντολὴ νὰ παρακολουθῇ τὶς μετακινήσεις τοῦ Κίτσεναρ καὶ νὰ προσπαθῇ, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ γνωρισθῇ μαζί του.

Κάποιο βράδυ, ἐκεῖ ποὺ ἔπαιζε πόκερ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικότερα κέντρα τοῦ Λονδίνου, ἄκουσε μιά γρη῏α κυρία νὰ λέη σὲ κάποιον ἄλλον:

— Ὁ Κίτσεναρ ἔχει μανία μὲ τὰ παλὰ ἐπιπλά καὶ πληρώνει ὅσα-ὅσα, ὅταν βρῇ κάτι ποὺ νὰ τοῦ ἀρέσῃ.

Ἡ πληροφορία αὕτη ἦταν πολὺτιμη γιὰ τὸν Γερμανὸν κατασκοπὸ. Μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ποὺ βρῆκε διπλάρωσε τὸν ἰδιαιτέρου γραμματέα τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλά γιὰ κάτι παλὰ ἐπιπλά ποὺ εἶχε στὸ Παρίσι καὶ ποὺ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ τὰ πούλῃ, ἐπειδὴ βρισκόταν σὲ οικονομικὴ στενοχωρία.

— Εἶναι ὠραία πράγματα; ρώτησε ὁ γραμματεὺς.

— Ἀριστοτεχνήματα. Δυστυχῶς ὅμως, μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ κρατήσω.

— ἔχετε ἀγορασθῇ;

— Ὁχι.

— Τότε νὰ σὰς συστήσω ἐγὼ κάποιον.

— Ποιόν;

— Τὸν λόρδο Κίτσεναρ. Τὰ παλὰ ἐπιπλά εἶναι ἡ μεγάλη του μανία.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ψευδοκόμης βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ.

— ἔχετε μήπως φωτογραφίες καὶ περιγραφὰς τῶν ἐπιπλῶν σας; τὸν ρώτησε.

— Δυστυχῶς ὄχι. Ἀλλά μπορῶ νὰ γράψω νὰ μοῦ στείλουν ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ναί. Ἀλλά κάντε γρήγορα. Ἄν μοῦ ἀρῶσιν, θὰ τ' ἀγοράσω πρὶν φύγω γιὰ τὴν Ρωσσία.

Ὁ Κάρλ εἰδοποίησε ἀμέσως ὅλους τοὺς συνεργάτες του καὶ δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Κίτσεναρ θὰ ταξίδευε στὴν Ρωσσία μὲ τὸ πολεμικὸ «Χάμπσαϊρ» ποὺ βρισκόταν στὸ λιμένα τοῦ Μπέλφαστ. Πῆγε ἀμέσως ἐκεῖ ἀνακάλυψε μιά ταξέρνα στὴν ὁποία μαζεύνοντο οἱ ναῦες τοῦ «Χάμπσαϊρ», καὶ διάλεξε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χρειαζόταν. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἡ δουλειὰ ἦταν εὐκόλη. Μὲ ἀφθονὰ λεπτὰ καὶ μὲ μπόλικες ὑποσχέσεις, κατάφερε νὰ ἀγοράσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς ναῦτες καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ βάλλῃ ἐπάνω στὸ «Χάμπσαϊρ» ἕνα ἐκρηκτικὸ μηχανήμα.

Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ξεκινούσε τὸ πολεμικὸ, ὁ Κάρλ στεκόταν γεμάτος ἀγωνία σὲ κάποιο ψηλὸ σημείον, ἀπ' ὅπου μπορούσε νὰ βλέπῃ ὁλόκληρον τὸ λιμάνι καὶ περίμενε. Τὸ «Χάμπσαϊρ» ἀργοῦσε νὰ ξεκινήσῃ καὶ ὁ κατασκοπὸς ἄρχισε νὰ φοβᾶται καὶ ὅτι εἶχαν ἀνακαλυφθῇ τὰ σχέδιά του. Ἡ ἀνυπομονησία του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε παράτησε τὴν σκοπιά του, ἀποφασισμένος νὰ γυρίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο του. Σὲ λιγάκι ὅμως ξαναγύρισε καὶ εἶδε τὸ «Χάμπσαϊρ» νὰ ἀνοίγεται σιγά-σιγά πρὸς τὴν θάλασσα. Σὲ λίγο εἶδε νὰ ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸ πολεμικὸ δύο τεράστιες φλόγες ποὺ φωτίσανε σὲ μεγάλη ἔκταση τὸν σκοτεινὸ οὐρανὸ. Ὁ Κίτσεναρ, ὁ μεγάλος ἐχθρὸς τῆς Γερμανίας καὶ ὁ πρῶτος ὁργανωτὴς τοῦ βρετανικοῦ στρατοῦ, δὲν ὑπῆρχε πιά.

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΗ ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Ὁ Μάριος πῆγε μιά μέρα στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ συνήντησε ἕναν Παριζιάνο ποὺ ἐξεβαίξε τὴν κομψότητα τοῦ γιοῦ του.

— Ποῦ νὰ δῆς, Μάριε, τοῦ ἔλεγε: Ὁ γιός μου εἶναι μόλις εἴκοσι χρόνων καὶ τὸ πρῶτό φορὶ ἕνα θαυμάσιο κοστούμι σπὸρ. Τὸ μεσημέρι ἀλλάζει ἕνα ἀμπιγιέ. Τὸ ἀπόγευμα φορεῖ ἔνδυμα περιπάτου, καὶ τὸ βράδυ δειπνᾷ μὲ σμόκιν.

— Σπουδαῖο πρᾶγμα! κάνει ὁ Μάριος. Ὁ δικός μου γιός εἶναι μόλις ἑξήτων, καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἀλλάζει κάθε

ἡμέρα.

Ἐκεῖνος ποὺ περίμενε..

ἕνα τρυφερό διήγημα τῆς Ντενιζ Ὠζέ

Η ΦΕΡΝΑΝΤ ἦταν στ' ἀληθινὰ μιά ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ὀνομάσῃ «σπάνιες». Ὁμορφὴ, μὲ ὑπέροχη κορμοστασιά, μὲ ὑπερήφανο περπάτημα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φαντάζῃ σὰν σωστὴν Βασίλισσα, ἔξυπνη, εὐχάριστη, καὶ πάντα ἀπ' ὅλα, προικισμένη μ' ἕνα ἐξαιρετικὸ καλλιτεχνικὸ ταλέντο, ἦταν ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα, ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ καὶ τὸν πιὸ ὑπερήφανο ἄνδρα νὰ συρθεῖ σὰν ζητιάνος τῆς ἀγάπης στὰ πόδια της. Καὶ εἶχαν συρθεῖ πολλοὶ ὡς τὰ τότε. Μὰ ἡ Φερνάντ δὲν εἶχε χαρίσει σὲ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς τὴν καρδιά της. Ἐλεύθερη καθὼς ἦταν, μὲ ἰδέες ἐντελῶς μοντέρνες, καὶ γεννημένη ἀπὸ τὴν φύση γιὰ τὸν ἔρωτα, ζητοῦσε τὴν ἡδονὴ καὶ εἶχε κάνει πολλοὺς ἄνδρες εὐτυχισμένους, χαρίζοντας τοὺς μιὰν ἐπιπόλαιη ἀγάπη ποὺ διαρκοῦσε μιά νυχτιά ἢ τὸ πολὺ-πολὺ μερικὲς ἑβδομάδες. Δὲν εἶχε βρεθῇ ὅμως ἀκόμη ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ τοῦ χάριζε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κορμί της καὶ τὴν ἰδανικὴ της ἀγάπη, ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ τὸν λάτρευε καὶ θὰ ἔρριχνε γιὰ χατῆρι του ὅλη τὴν τὴν ὑπερηφάνειαν, ζητώντας ἡ ἴδια τὴν ἀγάπη του.

Πόσο τὸν νοσταλγοῦσε τὸν ἄνθρωπο αὐτό! Θὰ τὸν εὕρισκε ὅμως ποτέ; Τὸν ἀνιχνεύσαν συχνὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, στὰ ξύπνια της καὶ στὸν ὕπνο της. Τὸν ἔβλεπε, σὰν ἕναν κινούμενον Ἀπόλλωνα, μὲ τὸ ὠραῖο τοῦ θεοῦ πρόσωπο, ἕναν ἄνδρα ἀνώτερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ φτιαγμένο γιὰ τὴν δική της ἀγάπη μονάχα. Δὲν τὸν εἶχε ἀντικρῶσει ποτέ της. Καὶ ὅμως ἦταν βέβαιη ὅτι ἂν τὸν συναντοῦσε, ἔστω καὶ μέσα σὲ χιλιάδες ἄλλους ἀνθρώπους, θὰ τὸν ξεχώριζε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Ἡ νοσταλγία της ἔμενε ὅμως πάντοτε νοσταλγία. Ὁ ἄγνωστος δὲν παρουσαιζόταν ποθενά.

— ❦ —

Κάποιο μεσημέρι ποὺ γύριζε ἀπὸ τὰ μαγαζιά, ἡ Φερνάντ συνάντησε στὸν δρόμο τὴν παλιά της συμμαθήτριά Ζανίν. Πόσα χρόνια εἶχαν ἀλήθεια νὰ συναντηθοῦν! Τὴν κύτταξε κάμποση ὥρα γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦταν πράγματι αὕτη. Δὲν χωροῦσε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Δὲν εἶχε ἀλλάξει σχεδὸν καθόλου. Ἦταν πάντοτε ἡ ἴδια κακοφτιαγμένη Ζανίν, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἦταν ντυμένη πολὺ κομψὰ καὶ πρὸ πάντων μὲ ἐξαιρετικὴν πολυτέλεια. Οἱ δύο φίλες ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν στὴν μέση τοῦ δρόμου καὶ ἄρχισαν νὰ θυμούνται τὰ ὠραῖα χρόνια τοῦ σχολείου. Ἡ Ζανίν ἦταν πάντοτε ἡ «παραπεταμένη», ποὺ δὲν τῆς ἔδινε κανέναν σημασία, κανέναν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Φερνάντ ποὺ, ἴσως ἐπειδὴ τὴν λυπότανε, ἔπαιρνε πάντοτε τὸ μέρος της καὶ τὴν βοηθοῦσε νὰ κάνῃ πάντα σωστὰ τὰ μαθήματά της. Τσαπατσούλας, ἀπεριποίητη, ἀτακτὴ σὲ ὅλα της, εἶχε τὸ μυαλό της πάντοτε στὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες, ἴσως ἐπειδὴ καταλάβαινε ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο ἑλκυστικὴ γιὰ τοὺς ἄνδρες. Ἐπὶ πλέον ἦταν πολὺ κακεντρέχης στὶς

ἐκφράσεις της καὶ αὐτὸ ἦταν ἴσως τὸ μόνο ποὺ ἔκανε τὰ ἄλλα κορίτσια νὰ τὴν ἀνέχονται καὶ νὰ κάθονται πολλές φορές νὰ τὴν ἀκοῦν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ἀλλά νὰ ποῦ τὴν εὕρισκε τώρα καλοδαλμένη, πλουσιοντυμένη καὶ γενικά μὲ τὴν ἐμφάνισιν μιᾶς κυρίας τοῦ καλοῦ κόσμου. Δὲν ἄργησε ἄλλωστε νὰ μάθῃ ὅτι ἡ φίλη της εἶχε παντρευθῇ μ' ἕναν πολὺ πλούσιο ζωγράφον, μὲ μεγάλο ταλέντο, ποὺ τὴν λάτρευε κυριολεκτικὰ. Δὲν τῆς εἶπε τὸ ὄνομά του, καὶ ἡ Φερνάντ φανταζόταν ὅτι θὰ ἦταν κανένας ἀπὸ τοὺς ἀπειροὺς αὐτοὺς ἐρασιτέχνες ποὺ ἔχουν πολλὰ λεπτὰ καὶ τὰ πετᾶνε ἀσκοπα, μουτζουρώνοντας μουσαμάδες μὲ τὶς μπογιές τους.

— Ἄν θέλῃς, ἔλα στὸ σπίτι νὰ πάρωμε μαζί τὸ ὀρεκτικό, εἶπε ἡ Ζανίν. Κάθουμαι ἐδῶ πολὺ κοντά.

Ἡ Φερνάντ δέχθηκε, ἐπειδὴ ἦταν

— Ὁχι, ὄχι! φώναξε νευρικὰ ἡ Φερνάντ.

καὶ λίγο περίεργη νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν ἀλήθεια τὰ ὅσα τῆς ἔλεγε ἡ φίλη της. Σὲ λίγο μπῆκαν σ' ἕνα πραγματικὰ καλοδαλμένο ἀπαρτεμένον, μὲ πλούσια ἐπιπλώση καὶ γεμάτο καλλιτεχνικὸς πίνακες ποὺ πρόδιναν ἕνα ἀληθινὸ ζωγραφικὸ ταλέντο.

— Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι! ἔλεγε ἡ Ζανίν στὴν φίλη της. Ὁ Φίλιππος μὲ λάρτρεψι κυριολεκτικὰ κι' ἐγὼ δὲν βρίσκω τρόπο πῶς νὰ τοῦ ἀνταποδώσω τὴν τόση του ἀγάπη. Εἶναι ὠραῖος ἄνδρας, μὲ θαυμάσιο σῶμα καὶ ὠραία ξανθὰ μαλλιά ποὺ πλασιάζουν ἕνα γλυκὸ πρόσωπο, στολισμένο μὲ δύο συμπαθητικώτατα καστανά μάτια. Τὸν γνώρισα ἐντελῶς τυχαίᾳ, κάποιον κηλοκάρι, ποὺ εἶχα ἔρθῃ στὸ Σαμὸνι γιὰ λίγον καιρὸ μαζί με τὴν ἀδελφὴ μου. Μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι μὲ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ στὴν ἀρνή δὲν τὸν πίστευα. Νόμισα ὅτι ἦταν κι' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους καὶ γύρευε νὰ γλεντήσῃ κοντά μου λίγον καιρὸ. Ἦταν ὅμως ἀλήθεια καὶ κάθε μέρα ποὺ περνᾷ μὲ κάνει νὰ βεβαιώνωμαι ἀκόμη περισσότερο γι' αὐτό.

Ἡ περιέργεια τῆς Φερνάντ εἶχε φτάσει πιά στὸ κατακόρυφο. Ἦταν σχεδὸν βέβαιη ὅτι ἡ φίλη της τὰ παράλεγε καὶ πρὸ πάντων ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν μπορούσε νὰ ἦταν τόσο ὑπέροχος ὅσο τὸν ἔβλεπε ἴσως ὁ ἐρωτευμένη μαζί του Ζανίν. Ξαφνικά ὅμως σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ἀνδρικό πορτραῖτο καὶ ἔμεινε γιὰ κάμποσες στιγμὲς κυττάζοντας τὸ ἐκστατικὰ. Ἦταν ἀπαράλλακτο σὰν τὴν εἰκόνα τοῦ ἰδανικοῦ ἄνδρα ποὺ βασάνιζε διαρκῶς τὸ μυαλό της. τοῦ ἀγνώστου ποὺ νοσταλγοῦσε! Ἦθελε νὰ ρωτήσῃ κάτι τὴν φίλη της, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε φοβόμενος ἡ ἴδια τὴν φοβερὴ ἀπάντησιν ποὺ θὰ κατὰστροφῇ γιὰ πάντα τὰ ὄνειρά της... Ἡ φωνὴ τῆς Ζανίν τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀμνησῖαν ποὺ βρισκόταν, λέγοντας:

— Δὲν εἶναι ὠραῖος ὁ Φίλιππος; Τὸ πορτραῖτο αὐτὸ τὸ ἔχει φτιάσει ὁ ἴδιος του. Στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀκόμη καλύτερος.

Καὶ σὲ λιγάκι ξαναρώτησε:

— Δὲν εἶναι ὠραῖος;

— Ὑπέροχος... ψιθύρισε ἡ Φερνάντ, σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της.

— Ἄν περιμένῃς λιγάκι, θὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ ζωντανό. Εἶναι ἡ ὥρα του νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι.

— Ὁχι, ὄχι! Ἀδυνατῶ, φώναξε νευρικὰ ἡ Φερνάντ, σὰν νὰ ξεπνοῦσε ἀπὸ κάποιο ὄνειρο. Ἐχω ἀργήσει κι' ὅλας πάρα πολὺ.

Καὶ ἀποχαιρετώντας βιαστικὰ τὴν φίλη της κατέβηκε τρέχοντας τὴν σκάλα, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν συναντήσῃ μπροστὰ της. Ἐφευγε σὰν κυνηγημένη. Ἐφευγε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσε γιὰ νὰ κλειστῇ στὴν καμὰρά της καὶ νὰ κλάσῃ γιὰ τὴν χαμένη της νοσταλγία. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε τόσο καιρὸ, γὰρ νὰ τὸν γνωρίσῃ, ὑπῆρχε... Ἀνῆκε ὅμως σὲ μιὰν ἄλλη...

ΝΤΕΝΙΖ ΟΖΕ

'Ιδού ἡ ἔνοχος!

τοῦ Χέρμον Λάντον

ΑΝΘΡΩ Π Ο-
ΚΥΝΗΓΗΤ Ο

Ο ΠΑΧΥΣΑΡΚΟΣ καὶ ροδοκόκκι-
νος ἄνδρας, πού φαινόταν ἐξαιρε-
τικά ζωηρός καὶ εὐκίνητος παρὰ
τὴν παχυσάρκία του, χαμογελοῦ-
σε σατανικά παρακολουθώντας σὰν φάν-
τασμα τὸν σκελετωδὴ ἐκείνον ἄνθρωπο
μὲ τὸ γκρίζο κοστούμι καὶ τὰ γκρίζα
μαλλιά, μὲ τὰ χοντρά γυαλιὰ σὲ σκελετὸ
ταρταρούρας καὶ μὲ τὴν μικρὴν κρεατοε-
λὴ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτί, πού
προχωροῦσε κουτσάινοντας ἐλαφρὰ ἀπὸ
τὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ μὲ ὕψος μισοκακό-
μοιρο.

Ἦτοτε ἀπὸ λίγο, ὁ προπορευόμενος
σταμάτησε μπρὸς σὲ μιὰ πολυκατοικία
καί, ἀφοῦ περιέφερε ὀλόγυρά του, τὸ
βλέμμα του, μπήκε σ' αὐτήν. Μετὰ ἀπὸ
ἓνα λεπτό ἔμπαινε καὶ ὁ παχυσάρκος
ἄνδρας. Ὁ προπορευόμενος δὲν ἀνέβηκε
στὸ ἀσανσέρ. Ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν σκάλα
στὸ πρῶτο πάτωμα, μπήκε σὲ ἓνα μα-
κρὸ διάδρομο καὶ σταμάτησε μπρὸς σὲ
μιὰ πόρτα. Ἐκτύπησε καὶ πάλιν ὀλόγυρά
του καί, ὅταν θεβαιώθηκε ὅτι δὲν τὸν
παρακολουθοῦσε κανένα ἀδιάκριτο μάτι,
ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ζώνη του ἓνα λεπτό
εργαλεῖο καὶ τὸ ἔβασε μέσα στὴν κλει-
δαριά. Ἦτοτε ἀπὸ προσπάθεια λίγων
στιγμῶν, ἡ πόρτα ἀνοίξε. Μπήκε στὸ
διαμέρισμα χωρὶς νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα
ἐξοίσω του καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ βγάλῃ ἀ-
πὸ τὴν τσέπη του ἓνα κλεφτοφάνερο
καὶ νὰ τὸ ἀνάψῃ, ὅταν ἀκούσθηκε ἐξοίσω
του μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνή:

— Ψηλά τὰ χέρια μίστερ «Λωποδύτη-
Φάντασμα»!

Μηχανικὰ ἐσήκωσε τὰ χέρια του,
στράφηκε καὶ ἔξοπασε βλέποντας ἀντί-
κρου τὸν παχυσάρκο καὶ ροδοκόκκινο
ἄνδρα:

— Ὁ Σοῦμερ! Φτοῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή.
Πάλι σὺ μπροστά μου; Δὲν ἔννοεῖς ν'
ἀφίσῃς τὸν κόσμο νὰ κἀνῃ τὴν δουλειά
του;

Καὶ πρὶν ὁ ἰνσπéκτωρ Σοῦμερ προλάβῃ
νὰ ἀπαντήσῃ τὸ κλεφτοφάνερο τοῦ «Λω-
ποδύτη-Φάντασμα» ἔκαμε μιὰ χαμπύλη
στὸ κενὸν καὶ χτύπησε τὸν ἡλεκτρικὸν
λαμπτήρα πού ἔσκασε σὰν βόμβα. Τὸ χάλλ
τοῦ διαμερίσματος βυθίστηκε στὸ σκοτά-
δι καὶ ὁ ἰνσπéκτωρ Σοῦμερ, βλαστημώ-
ντας σὰν μεθυσμένος ἄκουσε τὸν θρυλικὸν
λωποδύτη νὰ ἀπομακρύνεται. Βολίζοντας
καὶ φοβερίζοντας ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη
του τὸν ἀναπτῆρα του, τὸν ἔναψε καὶ ἔ-
τρεξε πρὸς τὴν πρώτη πόρτα τὴν ὁποίαν
καὶ ἀνοίξε. Δὲν ἔκαμεν ὡστόσο παρὰ
δυὸ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο
εἶχε μπῆ, καὶ σωριάστηκε σκοτωφτοντας
ἐπάνω... σὲ ἓνα μαλακὸ ὄγκο. Κεῖτ' αὖ
τὴν πτώση του, ὁ ἀναπτῆρας τοῦ ἔσβυ-
σε. Ὅταν ὅμως τὸν ξανάναψε βλαστη-
μώντας, εἶδε μὲ φόβη ὅτι εἶχε σκον-
ερώσει ἐπάνω σὲ ἓνα πτώμα. Τὴν ἴση

στιγμὴ πρὶν ἀκόμη συνέβη ἀπὸ τὴν
πρώτῃ του ἐκπληξή καὶ πρὶν ἀκόμη ση-
κωθῇ, ἄκουσε ἐξοίσω του τὴν πόρτα νὰ
κλειδώνεται.

ΕΝΑΣ ΘΑΛΙΒΕΡΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Τὴν ἑλλή μέρα κατὰ τίς ὀκτώ, καθὼς
ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ ἔπαιρνε τὸ
πρόγευμα του στὴν θερὰντα του, ἄφισε
ἓνα ἐπιφώνημα χαρᾶς, βλέποντας ἀπέ-
ναντί του τὸν φίλο του Σοῦμερ:

— Ἄου! Ὁ Σοῦμερ! Σὲ σκεπτό-
μουνα!

— Ἄς εἶσαι καλά.

— Τί ἔγινε, ἐρὲ ἀδελφέ, τόσες μέρες;
Ἄλλὰ τί βλέπω; Πέρασες τὴ νύχτα
σου παίζοντας μὲ καμμιὰ γάτα καὶ σὲ
γρατσούνισες στὴ μύτη;

— Δὲν εἶνε γρατσούνισμα ἀλλὰ γόαρ-
σιμο. Μοῦ τὸ ἔκαμεν ὁ «Λωποδύτης-Φάν-
τασμα»! Ἄς εἶναι καλά! Ποῦ θὰ μοῦ
πάῃ στὸ τέλος;

— Μὰ λέγε μου λοιπόν! Τί σοῦ ξανα-
σχάρουμε αὐτὸς ὁ γελιοῦς;

Μὲ λίγα λόγια, ὁ ἰνσπéκτωρ Σοῦμερ
διηγήθηκε πῶς συνήντησε τὸν θρυλικὸν
λωποδύτη στὸν δρόμο, πῶς τὸν παρηγο-
λοῦθηκε ὡς τὴν πολυκατοικία ἐκείνη...
καὶ τὸ εὐρημά του μέσα σὲ ἓνα δωμά-
τιο, ὅπου τὸν ἐκλείδωσε φεύγοντας ὁ
σατανᾶς.

— Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ὑπόθεσις.

— Ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα. Τὸ διαμέρι-
σμα ἐκεῖνο, εἶναι τὰ γραφεῖα τοῦ οἴκου
«Σέρβιν». Τὸ θῆμα, εἶναι ὁ ὑποδουλο-
ντὴς τοῦ οἴκου, Ντίκ Πάρισον ὀνόματι.
Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν σοβαρός.
Φημιζόταν ὡς θλιβερός Δόν Ζουάν. Ἄφ-
ρине τὴν μιὰ γυναῖκα γιὰ τὴν ἑλλή καὶ
εἶχε δημιουργήσει ὅχι λίγα κοινωικά
σκάνδαλα. Φαντάζομαι ὅτι ὁ «Λωποδύ-
της-Φάντασμα» θὰ γύρευε ἐκεῖ μέσα τὰ
γράμματα κάποιας γυναίκας. Φαίνεται ὅ-
μως ὅτι προηγήθη κάποιο θῆμα του καὶ
τὸν ἐξέτελες. Πάντως, ἡ ἐξήγισις
τῆς ὑποθέσεως δὲν παρουσιάζει πολλὰς
δυσκολίες καὶ ἐλπίζω, πρὶν περάσουν λί-
γες μέρες..., νὰ σοῦ φέρω εὐχαρίστα νέα.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ

ἰσὰ εἶχε σκοτώσει, τὸν Ντίκ Πάρι-
σον ἡ ποὶα εἶχε βάλει λαποῖον γιὰ νὰ
ζάνῃ τὸ ἔγκλημα.

Ἡ ἡθοποιὸς Κάθριν Ντράουν ἡ
ἡ δακτυλογράφος Ντόροθυ Λάγκ;
Οἱ δυὸ αὐτὲς ὁμορφες νέες, ἦσαν τὰ τε-
λευταῖα του θῆματα. Πρὸ τριῶν μηνῶν
εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν δακτυλογρά-
φια τὴν ἡθοποιὸν, ἡ ὁποία τὸν ἐγκατέλειπε
μιὰ ἐβδομάδα πρὸ τῆς δολοφονίας του,
γιατὶ εἶχε πληροφορηθῇ ὅτι ἐτύγχανε
νυμφευμένος. Καὶ οἱ δυὸ εἶχαν ὀρκισθῇ
νὰ ἐκδικηθοῦν, καὶ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλή-
ματος εἶχαν βρεθῇ ἀποτυπώματα γυναι-
καίων ὑποδημάτων. Πάντως, οἱ ὑπόνοιες
σπρέφονται περισσότερον κατὰ τῆς δακτυ-
λογράφου γιὰ πολλοὺς λόγους. Αὐτὴ εἶ-

χεν ἐγκαταλείψει ἀπὸ τὸν θλιβερό Δόν
Ζουάν, ἐνῶ ἡ ἡθοποιὸς τὸν εἶχαν ἐγκα-
ταλείψει! Ἡ ἡθοποιὸς δὲν ἄρρησε νὰ δεῇ
παρηγορία στὴν ἀγάπη ἐνὸς ἄλλου, ἐνῶ
ἡ δακτυλογράφος εἶχε πάρει τὸ πρᾶγμα
πραγικά καὶ ἦταν διαρκῶς μελαγχολική.
Περὶσσότερο ὅμως ἔλων, ἐθάρραινε τὴν
θέση τῆς δακτυλογράφου ἡ κατάθεσις ἐ-
νὸς νεαροῦ σχεδιαστοῦ, τοῦ Τζῶν Μάρ-
σαλ, τοῦ μόνου ὑπαλλήλου τοῦ οἴκου
«Σέρβιν» ὁ ὁποῖος θρῖσκόταν στὸ γρα-
φεῖο του τὴν στιγμὴ τοῦ ἐγκλήματος.

Χωρὶς νὰ θεβαιώνῃ πῶς στὸ πρό-
σωπο τῆς δακτυλογράφου Ντόροθυ
Λάγκ, ἀνεγνώριζε τὴν δολοφόνου, ὁ νεα-
ρός Τζῶν Μάρσαλ ἐπέμενε ὅτι εἶχε δῆ
μιὰ γυναῖκα μὲ κίτρινο φόρεμα καὶ κί-
τρινο καπέλλο, νὰ διασχίζῃ τὸν διάδρομο
εὐθὺς μετὰ τὸν πυροβολισμό!

Καὶ ἦταν γνωστὸ, ὅτι ἡ δακτυλογρά-
φος Ντόροθυ Λάγκ, ἔτρεφε ἰδιαιτέρην ἀ-
δυναμίαν στὸ κίτρινο χρῶμα. Ὅλες τῆς
σχέδον οἱ τουαλετίτσες ἦσαν κίτρινες!

Ἡ αἰθῶσα τοῦ κακουργιοδίκου ἦταν
κατάμεστη ἀπὸ ἐκλεκτὸ κόσμο, ἰδίως γυ-
ναῖκες, γιατί τὸ θῆμα, ἦταν γνωστὸτατο
στους ἀριστοκρατικούς κύκλους. Κατὰ τίς
δέκα, οἱ δυὸ γυναῖκες ὠδήγηθησαν καὶ
πῆραν θέση ἡ μιὰ πλάι στὴν ἄλλη, στὸ
ταπεινωτικὸ ἰδῶλιο. Τὰ μάτια ἔλων
καρφώθηκαν σ' αὐτὲς. Συνεσταλμένῃ
τρομοκρατημένη μᾶλλον ἡ Ντόροθυ Λάγκ
δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς.
Ἡ ἑλλή, ἡ Κάθριν Ντράουν φαίνεται
ἀπαθεστάτῃ καὶ ἀσυγκίνητῃ.

Μετὰ τίς τυπικὰς ἐρωτήσεις, ἄρχισεν
ἡ διαδίκασια μὲ τὴν ἐξέτασι τὸν μονα-
δικὸν μάρτυρα, Τζῶν Μάρσαλ.

— Ὁνομάζεσθε Τζῶν Μάρσαλ καὶ
εἰσθε σχεδιαστὴς εἰς τὸν οἶκον «Σέρβιν».

Τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος, εὗρισκασθε στὸ
γραφεῖο σας. Πῆγε μας τί ἀντελήφθητε.

— Εἶχα νὰ ἀποτελειώσω μερικὰ σχέ-
δια καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔφυγα μὲ τὸ προσω-
πικὸ στὴς ἑξῆς, ὅταν ἔκλεισαν τὰ γρα-
φεῖα. Δὲν ἐγνώριζα ὅτι ὁ Ντίκ Πάρισον
ὁ ὁποῖος μὲ προστάτευε, θρῖσκόταν στὸ
ἰδιαιτέρὸ του γραφεῖο. Τὸ δικὸ μου γρα-
φεῖο θρῖσκατο στὴν ἀρχὴ ἐνὸς διαδρόμου
πού φωτιζόταν ἀμυδρὰ τὴν ὥρα τοῦ ἐγ-
κλήματος. Τὸ γραφεῖο τοῦ Ντίκ Πάρι-
σον ἦταν στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου, δε-
ξιά. Ἐτοί, δὲν ἤξερα ὅτι ὁ προστάτης
μου θρῖσκόταν στὸ γραφεῖο του. Κατὰ
τίς ἑξῆ καὶ μισή, ἄκουσα μιὰ ἐκπυρσο-
κρότησι ἀλλὰ δὲν ἔδωσα σ' αὐτὴν ση-
μασίαν. Ὑπέθεσα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑξο-
τμίσεως μοτοσυκλέτας. Λίγες στιγμὲς
μετὰ τὴν ἐκπυρσοκρότησι, ἄκουσα στὸν
διάδρομο γρήγορα γυναικεῖα βήματα. Ἐ-
σῆκωσα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα μιὰ γυ-
ναῖκα νὰ περνᾷ βιαστικὴ ἀπὸ τὸν ἀπὸ
τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα μου.

— Πῶς ἦταν ἡ γυναῖκα αὕτη;
— Ψηλὴ καὶ ἀδύνατη, ντυμένη μὲ ἓ-
να κίτρινο φόρεμα καὶ μὲ κίτρινο κα-
πέλλο.

— Σῆκω ἐπάνω μίς Ντόροθυ. Τὴν ἀ-
ναγνώριζεις;

— Δὲν μπορῶ νὰ θεβαιώσω ἂν ἦταν
αὕτη, γιατί δὲν τὴν εἶδα στὸ πρόσωπο.

— Γιὰ κούταξέ τὴν καλά!

— Εἶναι ἡ σιλουέττα τῆς γυναίκας
πού εἶδα ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνω πῶς δὲν
μπορῶ νὰ θεβαιώσω ἂν εἶναι αὕτη.

— Ἡ ὑπερέσπισις ἔχει νὰ ἀποβύνη

ἐρωτήσεις στὸν μάρτυρα: Ἡ πολιτικὴ ἀ-
γωγή; Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς; Καθῆσατε
μάρτυς ἀλλὰ μὴ φύγετε, γιατί πιθανόν νὰ
σᾶς χρειασθοῦμε. Σῆκω ἐπάνω μίς Ντό-
ροθυ. Καταλαμβάνετε θέθια ὅτι ἡ κατὰ-
θεσις τοῦ μάρτυρος, ἐπιδιδρύνει τὴν θέση
σου. Εἶδε μιὰ γυναῖκα ψηλὴ καὶ ἀδύνα-
τη. Αναγνώρισε τὴν σιλουέττα σου.

— Ὁχι ὅμως καὶ τὸ πρόσωπό τῆς! Ἀ-
ποκρίθηκε ὁ συνήγορός τῆς. Ὁ μάρτυς
εἶδε μιὰ ψηλὴ καὶ ἀδύνατη γυναῖκα καὶ
τὴν εἶδε γιὰ μιὰ μόνον στιγμὴ. Ψηλὴ καὶ
ἀδύνατη εἶναι καὶ ἡ μίς Κάθριν Ντρά-
ουν!

— Ἐνίσταται! ἐκράβυγαν ὁ συνήγο-
ρος τῆς Κάθριν Ντράουν.

— Δεκτὴ ἡ ἐνστάσις. Τί ἔχετε νὰ πῇ-
τε, μίς Ντόροθυ;

— Εἰμαι ἀθῶα. Ἀγάπησα πολὺ τὸν
Ντίκ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν μισήσω ὅ-
ταν με ἐγκατέλειψε. Ὑπέφερα πολὺ ἀλ-
λὰ εἰμαι ἀρκετὰ ὑπερήφανη καὶ δὲν κα-
ταδέχθηκα νὰ τὸν ἐνοχλήσω οὔτε μὲ ἰ-
κεσίαι, οὔτε μὲ ἀπειλὰς, οὔτε μὲ σκάν-
δαλα.

— Εἶπατε εἰς συναδέλφους σας ὅτι θὰ
ἐκδικηθῆτε;

— Πιθανόν... τίς πρῶτες μέρες... Κα-
τόπιν τὸ πῆρα ἀπόφασι... Δὲν ἐπέζητη-
σα νὰ τὸν ξαναδῶ... Δὲν τὸν σκότωσα
ἐγώ...

Καὶ ξανακρύβοντας τὸ πρόσωπό τῆς μὲ
τὰ χέρια τῆς ἐκάθησε.

— Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἔχει νὰ ἀπευθύ-
νῃ ἐρωτήσεις;

— Ἐρωτήσεις ὄχι. Ἐχω νὰ κάμω μί-
αν παρατήρησιν εἰς τὴν μίς Ντόροθυ.

— Σηκωθῆτε μίς Ντόροθυ. Ἐχετε
τὸν λόγο, κ. Εἰσαγγελεῦ.

— Ὁ μάρτυς κατέθεσεν ὅτι ἡ γυναῖκα
ἐκείνη φοροῦσε κίτρινο φουστάνι καὶ κί-
τρινο καπέλλο.

— Κίτρινα φορῶ καὶ σήμερα.

— Ἐφ' ὅσον ἡ πελάτις μου ἔχει μόνον
κίτρινες τουαλετίτσες, θὰ ἦταν ἡλίθια ἂν
δὲν φοροῦσε τουαλετταν ἄλλου χρώματος
γιὰ νὰ σκοτώσῃ! Ἐκράβυγαν ἀπὸ τὴν
θέση του ὁ συνήγορός τῆς.

— Καθῆσατε μίς Ντόροθυ. Σηκωθῆτε
μίς Κάθριν. Οἱ σχέσεις σας μὲ τὸν Ντίκ
Πάρισον, διεκόντησαν μιὰ ἐβδομάδα πρὸ
τῆς δολοφονίας του;

— Μάλιστα. Τὸ ἐγκατέλειψα ἐγώ. Δὲν
με ἐγκατέλειψε. Δὲν εἶχα ἐπομένως κα-
νένα λόγο νὰ τὸν σκοτώσω.

— Γιατὶ τὸν ἐγκαταλείψατε;

— Γιατὶ πληροφορήθηκα πῶς εἶχε γυ-
ναῖκα καὶ παιδιὰ.

— Σᾶς εἶχαν ἐνεχυριάσει τὰ κοσμή-
ματά σας;

— Μέρους τῶν κοσμημάτων μου.

— Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος τὸν ἐ-
πισκεφθήκατε στὸ γραφεῖο του;

— Μάλιστα. Νορίς. Κατὰ τίς πέντε
τὸ ἀπόγευμα. Ἡ δολοφονία ἔγινε στὴς
6.30.

— Οἱ ὑπάλληλοι σᾶς εἶδαν νὰ μπαίνε-
τε στὸ ἰδιαιτέρὸ γραφεῖο του ἀλλὰ δὲν
σᾶς εἶδαν νὰ βγαίνετε.

— Δυὸ ὑπάλληλοι ἦσαν παρόντες ὅταν
μπήκα. Βγαίνοντας οὔτε ἐγὼ δὲν τοὺς
εἶδα. Πιθανόν τὴν στιγμὴ τῆς ἐξόδου
μου νὰ θρῖσκόνταν σὲ ἄλλα διαμερίσμα-
τα. Ἐξ' ἄλλου, κατέθεσαν ὅλοι ὅτι ἐγὼ
φοροῦσα λευκὴ τουαλεττα καὶ λευκὸ κα-
πέλλο. Ὁ μάρτυς πού εἶδε τὴν δολοφόνου
ἐμέσως μετὰ τὸ ἐγκλημα, ἐπιμένει ὅτι

ἡ τουαλεττα τῆς ἦταν κίτρινη. Οὐδέπο-
τε ἐφόρεσα κίτρινα.

— Καὶ ὅμως Κάθριν Ντράουν, σὺ σκό-
ωσες τὸν Ντίκ Πάρισον! ἀκούσθηκε μιὰ
φωνὴ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

Κατὰπληκτοι οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἀκρο-
αταὶ σπράφθηκαν πρὸς τὸν ἄγνωστο ὁ ὁ-
ποῖος εἶχε κρουγάσει. Ἐνα ὄνομα ἀκού-
σθηκε ἀπὸ ἀρκετὰ στόματα:

— Ὁ Μάρτεν Ντάλ!

— Εἰσθε μάρτυς, μίστερ Ντάλ, ἡ συ-
νήγορος τῆς Ντόροθυ Λάγκ;

— Οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἐπι-
θυμῶ ὅμως νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ ἀπὸ τὸ σε-
βαστὸ δικαστήριον νὰ μιλήσω.

— Ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα;

— Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ἀκροατοῦ! ἀπήντη-
σε. Πρόκειται περὶ ἐγκληματικῆς ὑποθέ-
σεως καὶ ὁποιοδήποτε ἀπὸ τοὺς ἀκροα-
τὰς ἔχει καὶ δικαίωμα καὶ καθῆκον νὰ
προσέλθῃ εἰς βοήθειαν τῆς δικαιοσύνης,
ὅταν μία λεπτομέρεια διαφεύγῃ τῆς προ-
σοχῆς δικαστῶν καὶ συνηγῶρων.

— Ἡ γνώμη τοῦ κ. Εἰσαγγελεῖος;

— Ὑπάρχει σχετικὸν ἄρθρον εἰς τὴν
νομοθεσίαν μας, ἐπιτρέπον εἰς ἓνα ἀκρο-
ατὴν νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις του, ὅ-
ταν ὡς ἐκ τῆς πορείας τῆς διαδικασίας
προβλεπεται ποινὴ θανάτου διὰ τὸν κα-
τηγορούμενον. Ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη
παρεῖχε ὅλα τὰ μέσα ἀμύνης εἰς ἓνα κα-
τηγορούμενον δι' ἐγκλημα. Ἡ κατηγορία
δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν ἀντίρρηση. Ὁ
ἀκροατὴς δύναται νὰ μιλήσῃ.

Δυὸ ἐβραϊκὲς ἱστορίες

Ο ΙΑΚΩΒ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑΣ ΠΡΟ-
ΦΥΛΑΞΕΙΣ ΤΟΥ

Ὁ Ἰακῶβ πρόκειται νὰ ὑποστῇ ἐγ-
χειρήσεις. Τὸν μετακομίζουν λοιπόν
στὸ χειρουργεῖο. Ἐκεῖ ὁ ἱατρὸς δια-
τάζει μιὰ νοσοκόμου νὰ τὸν γλωροφορ-
μήσῃ. Ὁ Ἰακῶβ τραβᾷ ἀμέσως τὸ
πορτοφόλι του καὶ ἀρχίζει νὰ μετρᾷ
τὰ χρήματά του.

— Μὴ διατάξετε! τοῦ λέει ὁ γι-
ατρός. Ἐδῶ δὲν εἰσπράττομε προκατα-
βολικά...

— Τὸ ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ Ἰακῶβ. Μὰ
ἀφοῦ πρόκειται νὰ μὲ κοιμήσετε, με-
τρῶ τὰ λεφτά μου...

Ο ΒΛΑΚΑΣ

Ὁ Ἰσάκ ζητεῖ μὲ θέρημν ἀπὸ τὸν
Κάν, τὸν πάλμπουτο τραπέζιτη, τὴν
χεῖρα τῆς κόρης του Ραχὴλ.

Ὁ Κάν γιὰ νὰ θεβαιώθῃ ὅτι ὁ Ἰ-
σάκ ἀγαπᾷ πραγματικὰ τὴν Ραχὴλ,
τοῦ λέει:

— Ὅρκισθητε ὅτι θὰ ζητοῦσατε τὸ
χεῖρ τῆς κόρης μου καὶ ἂν ἀκόμη δὲν
εἶχε τίς 500.000 φράγκα πού τῆς δί-
νω γιὰ προίκα!

Ὁ Ἰσάκ διατάζει ἓνα λεπτό. Ἐ-
πειτα ἀπαντᾷ:

— Ὅτ' ὁρκισθῶ εὐχαρίστως, ὑπὸ
τὸν ὅρον ὅμως ὅτι, ὅταν ὀρκισθῶ, δὲν
θὰ μοῦ πῆτε τί δὲν δίνετε τὴν κόρη
σας σ' ἓνα βλάκα!

Ὁ Μάρτεν Ντάλ προχώρησε τότε μὲ
σταθερὸ βῆμα καὶ ἀνέβηκε στὴν θέση
μαρτύρων.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Μάρτεν Ντάλ. Εἰσοδηματίας. Ἐ-
τῶν 36.

— Ἐχετε συγγένειαν μὲ τὴν Ντόρο-
θυ Λάγκ;

— Πρώτῃν φορὰν τὴν βλέπω.

— Ἐχθρεύεσθε τὴν Κάθριν Ντράουν;

— Πρώτῃν φορὰν τὴν βλέπω.

— Ὅρκίσεσθε νὰ βοηθήσετε τὴν δι-
καιοσύνην;

— Ὅρκίζομαι.

— Λέγετε τί ἔχετε νὰ πῆτε.

— Ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύ-
ρων καὶ τῶν δυὸ γυναικῶν, ἐξάγεται τὸ
ἀναμφισβήτητο γεγονός ὅτι ἡ δολοφόν-
νος ἦτο μιὰ ψηλὴ καὶ ντελικάτῃ γυναι-
κα, ντυμένη μὲ κίτρινο φόρεμα καὶ κίτρι-
νο καπέλλο. Ἡ Κάθριν Ντράουν φοροῦσε
ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα λευκὴ τουαλεττα καὶ
λευκὸ καπέ

Ποιός από τούς δύο;

Κάποια συμπαθεστάτη, αναγνώστριά μας μās ρωτά αν πρέπει να επωφεληθώ μιας ανέλπιστα ευκαιρίας που της παρουσιάζεται για να απολαύσω κι' αυτή λίγη ευτυχία. Ο σύζυγός της δεν την αγαπά, δεν την αγαπά ποτέ, την τυραννεί. Ένας άλλος την λατρεύει και θέλει να την παντρευθώ. Άλλα ο σύζυγός της είναι άρρωστος, άνεργος, δυστυχισμένος... Τι να κάνω;

Η περίπτωση σας είναι πολύ δυσάρεστη. Καταλαβαίνω τον πόνο σας, την επιθυμία σας να ξεφύγετε, να ξαναρχίσετε μια καινούργια ζωή, να κυνηγήσετε άλλη μια φορά την ευτυχία

Τὸ ΚΑΡΝΕ

την οποία δικαιούται κάθε άνθρωπος. Καταλαβαίνω όμως και τούς δισταγμούς σας.

Αν ο σύζυγός σας ήταν γερός, αν δεν είχε χάσει την θέσιν του, καθώς μάλιστα δεν έχετε και παιδιά, θα σάς συμβούλευα χωρίς δισταγμούς να τον αφήσετε και ν' αρχίσετε μια καινούργια ζωή. Τίποτε, απόλυτως τίποτε, δεν θα σάς ανάγκαζε να μέινετε κοντά σ' έναν άνθρωπο που

δηλητηριάζει καθημερινώς την ζωή σας. Ενώ υπάρχει κάποιος άλλος ο οποίος δεν έχει άλλη επιθυμία παρά να σάς κάνει ευτυχισμένη. Θα ήταν πραγματικά μια περίφημη ευκαιρία για σας.

Άλλα, αγαπητή μου, ο σύζυγός σας είναι άρρωστος και δυστυχισμένος. Είσαθε γυναίκα του. Τον έπληξε για να ζήσετε μαζί του τις καλές και τις δυσάρεστες ημέρες της ζωής σας. Λόγω του απαισιό- ου χαρακτήρος του η ζωή σας υπήρξε μαρτυρική και πιστεύετε ότι δεν σάς αγαπά ποτέ. Πώς το ξέρετε όμως; Ίσως να μην είναι απόλυτως υπεύθυνος των πράξεών του. Μερικοί τέτοιοι άνθρωποι είναι αξιολύπητοι. Έχουν τόση ψυχική φτώχεια ώστε όχι μόνον δεν μπορούν να δώσουν ευτυχία στους άλλους αλλά κατορθώνουν να μεταβάλλουν τις ωραιότερες ψυχές σε έρημους. Πάντως είναι πολύ περισσότερο δυστυχισμένοι από τούς ανθρώπους τούς οποίους τυραννούν.

Αφού λοιπόν κατορθώσατε να τον ανεχθείτε τόσον καιρό, προσπαθήστε να τον ανεχθείτε ακόμα λίγο έως ότου επανέλθει την υγεία του και ανοίξει μια καινούργια σταδιοδρομία. Βοηθήσατέ τον, κι' έσείς όσο μπορείτε σ' αυτό.

Και τότε πλέον θα μπορείτε χωρίς τύψεις να του αναγγίσετε την σταθερή απόφασή σας να ξανακτίσετε μια καινούργια φωλιά. Όσο για τον άλλον, αν σάς αγαπά πραγματικά θα σάς περιμένει ασφαλώς και θα σάς εκτιμήσει περισσότερο για την προσωρινή σας θυσία.

ΔΟΡΑ

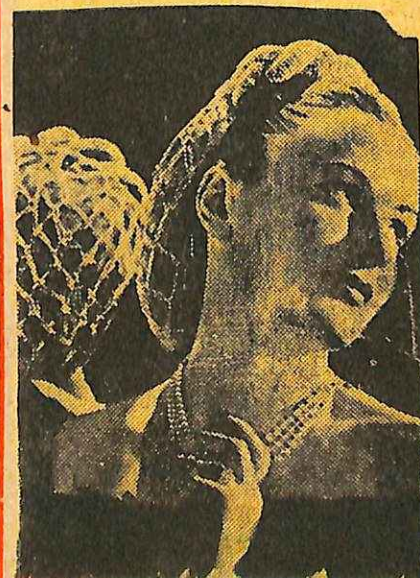
Μόδα το 1940

Η ανθρωπότητα περνά δύσκολες στιγμές σήμερα και φυσικά η κατάσταση αυτή επηρέασε και την μόδα. Γι' αυτό η μόδα έφέτος είναι σεμνή και πρακτική. Οι Γαλλίδες εξακολουθούν να είναι κομψές και να ενδιαφέρονται όπως πριν για την εμφάνισή τους, αλλά λόγω των περιστάσεων έγιναν πιο πρακτικές.

Τα τέσσερα σημερινά μοντέλα θα σάς άρεσουν ασφαλώς. Το πρώτο είναι νεανικότατο. Είναι κατάλληλο μόνον για πολύ λεπτές σιλουέττες. Η φούστα σκέτη εμπρός έχει σούρες πίσω και το αντίθετο άκρως συμβαίνει για το κορσάκι. Τα δυο μεσαία μοντέ-

λα ανήκουν εις την κατηγορίαν των σοβαρών μοντέλων. Θα ενθουσιάσουν ασφαλώς τις μεγαλύτερες κυρίες. Το ένα είναι από κρέπιντ-σουά και στολίζεται μ' ένα διπλό ζαμπόν που συνεχίζεται γύρω στον λαιμό. Το άλλο είναι από μαύρο ατλάζι. Έχει σούρες στους ώμους και το μόνο του στολίδι είναι μια ωραία αμπερό-φανταζή. Τέλος το μοντέλο δεξιά είναι φόρεμα κατάλληλο για όλες. Στολίζεται με σούρες στα μανίκια και στη μέση. Για να κάνετε τις σούρες αυτές σάς συμβουλεύω να μεταχειρισθώτε κλωστή λαστιχένια. Θα γίνουν άμέσως χωρίς κόπο. Και οι πλέον άρχαρες θα τις πετύχουν ασφαλώς.

Τὸ φιλέ

Η εικόνα αυτή είναι ωραιότατη και σάς δείχνει έναν πρωτότυπο τρόπο να φορέτε το φιλέ. Το μοντέλο είναι από χρυσή κλωστή και φοριέται βράδυ. Τώρα για τούς χορούς θα είναι περίφημο.

Γίνεται όμως και σε οιονδήποτε χρωματισμόν με μάλλινη ή μεταξινή κλωστή.

Τῆς ΤΥΝΑΙΚΑΣ

Τὰ ὑφάσματα πού δά φορεθοῦν

Προχθές στὸν κινηματογράφο εἶδα μιὰ εἰκόνα τοῦ καταστήματος Παπαντωνίου, Καλαμῶτου 2. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχα πάει ποτὲ στὸ κατάστημα αὐτό. Ἐπὶ γὰρ λοιπὸν καὶ χαίρομαι διότι μοῦ ἐδόθηκε ἡ ευκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα τῆς πόλεως μας μετ' ἐτελείωτες συλλογὲς ἀπὸ τὰ πλέον μοντέρνα φορέματα.

Ἐκεῖ εὗρηκα ὅλα τὰ μοντέρνα εὐρωπαϊκὰ ὑφάσματα πού εἶχα θαυμάσει στοὺς μεγάλους οἴκους μόδας τῆς πόλεως μας. Τὰ χρωματιστὰ μικρὰ καρεδάκια τοῦ οἴκου Ντομέγγ, κατὰλληλα γιὰ φορέματα, παλτὰ ἢ ζακέτες ἀνοιξιὰτικες μετ' ἐκείτο ὑφασματὰ ἀσορτί στὶς ἰδίες ἀποχρώσεις γιὰ τὰ ἀνσάμπλ πού εἶναι τόσο σὶχ τὴν ἀνοιξή.

Εἶδα ἐπίσης μιὰ μεγάλη συλλογὴ, ἀπὸ ἀνδρικά ὑφάσματα γιὰ ταγιέρ καὶ παλτὰ σπὸρ. (Θὰ φορεθοῦν πολὺ).

Γιὰ τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα τὸ σατέν ρωμαῖν (γυαλιστερό ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ καὶ μὲτ' ἀπὸ τὴν ἄλλη).

Τὸ ἴδιο θὰ φορεθῇ ἐπίσης πολὺ γιὰ βραδυνὰ. Φυσικὰ στὴν γυαλιστερὴ πλευρὰ. Τὸ ἀντίθετο γιὰ ἀπογευματινὰ. Ἐφέτος θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ ζωρζέτ ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ.

Ἐξαιρετικὰ ὑφάσματα εἶναι τὰ μάλλινα νταντελλέ. Τελευταία λέξεις τῆς μόδας. Μεγάλη ποικιλία χρωμάτων στὸ εἶδος αὐτό.

Κρέπ ντέ σὶν γιὰ μπλουζες καὶ ἐσώρουχα καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἐγχώρια μάλλινα καὶ μεταξινά. Κοσμήματα φανταζή, κτλ.

Ὅπως δὴ ποτε, ἂν βρεθῆτε στὸ τέμα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, κοντὰ στὴν Καπνικαρεὰ, πηγαίνετε νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ κατατοπισθῆτε. Τὸ ζητοῦν οἱ ἡμέρες.

— 45 —

Μουσική... καὶ καπέλλο!

Τί τίτλος εἶναι αὐτός; Ἐνας συνδυασμός! Μουσικὴ καὶ... καπέλλα! Προχθές σ' ἕνα στενὸ δρομάκι, στὴν ὁδὸ Κλειτίου (πάρδος Εὐαγγελιστρίας) μετ' ἐσταμάτησε μιὰ ὥρα παλὴ μελωδία «Κι' ὅμως...» καὶ ὅμως... τὸ γνωστὸ τραγούδι τοῦ Ἀττίλ. Σταμάτησα λίγα λεπτά γιὰ νὰ τ' ἀκούσω. Ὁ ἥχος ἐρχόταν ἀπὸ ἕνα ραδιόφωνο, τοποθετημένο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματος. Τὰ βλεμματά μου πῆραν τὸν ἀριθμὸ 8 Κλειτίου. Περιμένοντας εἶδα τὴν διερτίνα. Ἡ ἄνοιξις εἶχε κάνει ἐκεῖ τὴν πρώτη της ἐμφάνισή. Σ' ἕνα θελοῦδινο τελάρο εἶχαν σκαρφαλώσει ἀνεμῶνες, ζουμποῦλια, μυρτιά, πανσέδες, κυκλαμῆς, χρυσάνθεμα, διολέτες, τουλίπες... Ἀνθὲς ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων. Ψεύτικα φυσικὰ, ἀλλὰ περίφημα. Καὶ ἐσκέφθηκα ὅτι καλὸ θὰ ἦταν νὰ σὰς ἔγραφα σχετικῶς διότι τώρα μετ' ὅσους χοροὺς, ἴσως παιδεύητε νὰ χορτάτε τὰ κατὰλληλα ἄνθη. Ἀλλωστε θὰ τὰ

χρειασθῆτε καὶ ἀργότερα γιὰ τὶς μπουτονιέρες τῶν ταγιέρ, γιὰ τὰ φορέματα, γιὰ τὰ καπέλλα...

Μετ' ἐπέρυαν τὰ λουλούδια καὶ μπῆκα στὸ κατάστημα γιὰ νὰ πληροφορηθῶ γιὰ τὴν τιμὴν τους. Ἀνεκάλυψα ἐκεῖ μιὰ πλουσία συλλογὴ ἀπὸ ὀλικά γιὰ καλοκαιρινὰ καπέλλα. Ἀμεισος ἐρώτησις. — Τί θὰ φορεθῇ τὸ καλοκαίρι;

— Θὰ φορεθοῦν πολὺ οἱ ψάθες φανταζή, οἱ νταντελλέ καὶ οἱ παγιασόν. Ὅλες οἱ ψάθες θὰ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυαλιστερές καὶ σὲ μεγάλη ποικιλία χρωμάτων.

Θὰ φορεθοῦν ἐπίσης οἱ λέξεις γυαλιστερές, μεταξινές, ριγέ καὶ φανταζή. Μ' αὐτὲς θὰ κατασκευασθοῦν τὰ περισσότερα καπέλλα. Σὰς συμβουλεύω νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ ἐκεῖ προτοῦ ἀποφασίσετε νὰ πάρετε καπέλλα. Θὰ ἐκπλαγῆτε μετ' ὅν πλοῦτο τῶν ἐκλεκτῶν μοντέλων πού θὰ βρῆτε καὶ θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸν κόπον νὰ τρέχετε ἀπὸ καπέλλου σὲ καπέλλου γιὰ νὰ ἀποφασίσετε τί θὰ ἐκλέξετε.

Σὰς πληροφορῶ ἐπίσης ὅτι τὸ κατὰστημα αὐτὸ εἶναι τὸ πρατήριο τοῦ μεγαλύτερου ἐργαστασίου ἀνδρῶν τοῦ τόπου μας.

Προσθέτω κι' ἄλλη μιὰ πληροφορία μετ' ὅν ὅποιον ἐλπίζω νὰ ἐξυπηρετήσω τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν μας. Στὸ ἴδιο κατάστημα θὰ βρῆτε μιὰ πολὺ μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ κορδέλλες σατέν, σιρέ, μουαρέ καὶ φανταζή.

Μὴν ξεχνᾶτε τὴν διεύθυνσιν. Πάρδος Εὐαγγελιστρίας, Κλειτίου 8, κατάστημα ἀδελφῶν Κοντουζούγλου.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Χαλβάς

Ὁ χαλβάς εἶναι ἕνα εὐκόλο γλύκισμα πολὺ γευστικὸ καὶ ἀρκετὰ οικονομικόν. Παραθέτω τὴν συνταγὴ γιὰ ὅσες δὲν τὴν ξέρουν.

Ρίχνετε σ' ἕνα μεγάλο τηγάνι 1) 2 ὀκά συμμιγὰ ψιλὸ καὶ τὸ καθυρδίζετε μετ' 100 δρ. λάδι σὲ σιγανὴ φωτιά, ἀνακατεύοντας διαρκῶς ἕως ὅτου ροδίση καλά. Μπορεῖτε νὰ καθυρδίσετε ταυτοχρόνως λίγα ἀμύγδαλα ξεφλουδισμένα. Σὲ μιὰ ἄλλη κατσαρόλα ρίχνετε 100 δράμια μέλι ἢ τὴν ἴδια ποσότητα ζάχαρη ἂν ἔχετε καὶ 100 δράμια νερὸ καὶ ὅταν πῶρουν βράσιν περιχύνετε τὸ συμμιγὰ καὶ τ' ἀνακατεύετε στὴν φωτιά ἕως ὅτου πιθὲν τὸ ὑγρὸν του. Προσέχετε ὅμως μὴ σὰς ἐξευλισθῇ ὁ χαλβάς ἀπὸ τὸ τηγάνι ὅταν θὰ τὸν περιχύσετε διότι τὴν πρώτη στιγμὴ φουσκώνει πολὺ.

Ὅταν πῆξη τὸν ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ τὸν ἀκεπάζετε γιὰ λίγο μετ' ἕνα καθαρὴ πετσέτα γιὰ νὰ φουσκώσῃ. Γεμίζετε μιὰ φόρα πιέζοντας λίγο τὸν χαλβὶν γιὰ νὰ σωματωθῇ καὶ ὅταν κρυώσῃ τὸ ἐφορμάσετε καὶ σερβίρετε.

Μπορεῖτε ἂν θέλετε νὰ σερβίρετε τὸν χαλβὶν κατὰ κουταλιές τὸν πιέζετε πάλι ὀλίγον γιὰ νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα αὐτοῦ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὸ μακιγιάζ

3ον

τὰ δυὸ προηγουμένα σχετικὰ ἄρθρα μου σὰς ἔγραφα λεπτομερῶς περὶ τῆς αἰσθητικῆς τοῦ μακιγιάζ καθὼς καὶ γιὰ τούς διαφόρους τεχνικοὺς τρόπους τῆς ἐφαρμογῆς του, διὰ τῶν ὁποίων βελτιοῦνται διάφορες μικροατέλειαις κι' ἐλαττώματα τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου. Μιλήσαμε ἤδη περὶ τοῦ μακιγιάζ τῶν παρειῶν καὶ τῶν χειλέων. Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ μακιγιάζ τῶν ματιῶν.

Πολλὲς φορές—γιὰ νὰ μὴν πῶ πάντοτε—ἐνῷ μιὰ γυναίκα ἔχει καλοσχηματισμένα φρύα καὶ βλεφαρίδες, ἐν τούτοις δὲν φαίνεται ὥραία ἀλλὰ ἐμφανίζεται μετ' ἐδυσμένον κι' ἄτονο βλέμμα καὶ γενικῶς μετ' ἐθαυλωμένα μάτια· ὁ χρωματισμὸς τῶν βλεφαρίδων καὶ τῶν φρυδιῶν τῆς εἶναι ἄτονος κι' ὅχι εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν γενικὴν τῆς ὄψη. Γνωρίζοντας καλὰ τὴν λεπτομερεία αὐτὴ καὶ τὸ μειονέκτημα αὐτὸ οἱ γυναῖκες, προσπαθοῦν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, διὰ τεχνικῶν μέσων νὰ προσαρμόζουν καὶ νὰ τονώσουν ἐλαφρῶς τὸν χρωματισμὸν τῶν φρυδιῶν καὶ τῶν βλεφάρων. Ἀλλ' ἂν ἡ γυναίκα δὲν κατέχῃ καλὰ τὴν τέχνη τοῦ μακιγιάζ τῶν ματιῶν, προτιμότερον θάνατι νὰ μὴ τὰ μακιγιάζ καθόλου, ἀποφεύγοντας ἐπὶ τὰ συνηθισμένα ἀντισθητικὰ καὶ ποικιλόχρωμα μουντζουράματα, πού τόσο συχνὰ βλέπουμε στοὺς δρόμους καὶ στὶς συγκεντρώσεις. Τὸ μακιγιάζ τῶν ματιῶν πρέπει νὰ εἶναι ἀπλὸ κι' οὐδέποτε ἐντονὸ καὶ νὰ γίνεταί μ' ἄπλυτη ἡρεμία καὶ χωρὶς νευρικότητες καὶ διασύννη γιὰ τὸ ἄπαντον τῆς καλῆς ἐμφανίσεως τοῦ προσώπου. Πρέπει δὲ κυρίως νὰ μάθετε ὅτι τὴν ἡμέρα τὰ βλεφάρων δὲν μακιγιᾶνται καθόλου παρὰ μόνον ἐλαφρῶς καὶ οἱ βλεφαρίδες τοῦ ἔνω βλεφάρου. Χρῶμα ῥιμμελ, κρυγιονίου ἢ ὑαφῆ, γὰ νὰς βλεφαρίδες καὶ τὰ φρύδια πρέπει νὰ χρησιμοποιῶν οἱ μὲν μελανοκροινές καὶ καστανές τὸ μαύρο, οἱ δὲ ξανθὲς τὸ ἐλαφρὸν κίτριν. Σὰς τονίζω καὶ πάλιν ὅτι μόνον οἱ βλεφαρίδες τοῦ ἄνω βλεφάρου μακιγιᾶνται. Οὐδέποτε βράφονται οἱ βλεφαρίδες τοῦ κατω βλεφάρου. Καὶ τοῦτο διότι ἐν εἰσῶς οἱ βλεφαρίδες τοῦ κατω βλεφάρου ὑπερῶν πολὺ εἰς ἀριθμὸν τῶν τοῦ ἄνω βλεφάρου δηλ. εἶναι ἀραιότεραι καὶ συνεπῶς μετ' ὅτ' ἄνθη ἐξευρίζουν πολὺ κι' ἐπὶ φαίνονται ἀκόμα ἀραιότεραι κι' ἀγριεύουν πολὺ τὸ μάτι. Μόνον ὅσες ἔχουν μικρὰ μάτια ὑπερῶν μ' ἕνα κομψόν ἢ πινέλο νὰ σούρουν μιὰ λεπτὴν καὶ διόρατη γραμμὴ στὸ χεῖλος τοῦ κατω βλεφάρου, ἀκριβῶς σὺρεῖται στὶς βλεφαρίδες ὅπως στὴν προοπτικὴ μετ' ἕνα γονιὸν αὐτὴ μεγαλύνει τὸ μάτι. Μόνον κατὰ τὴν νύκτα μπορεί νὰ χρησιμοποιηθῇ κι' ἕνα ἐλαφρὸ μακιγιάζ, ἀλλὰ τελεσίως ἐλαφρὸ, ἄτονον κι' ἀπόλυτα ἐπιφανειακόν, στὰ ἐπάνω βλεφάρων. Προεπὶ ὅμως ἐπαναλαμβάνω τὸ βάψιμον αὐτὸ νὰ μὴ γίνεται καθόλου, παρὰ ὡς ἀπλὴ σκία. Οἱ μελαχροινές καὶ καστανές νὰ χρησι-

μπορούν για την σκιά αυτή το ελαφρώς μαύρο χρώμα ή το μπλε σκούρο. Το μαύρο χρώμα το χρησιμοποιούν όσες έχουν μαύρα μαλλιά ή μικρά μάτια, ενώ το μπλε χρώμα όσες έχουν καστανά μαλλιά, όσες έχουν μεγάλα μάτια. Τις ξανθές ή όσες έχουν πολύ λευκή επιδερμίδα τις κολλοκλείει πολύ το ελαφρώς λουλακί.

Για να λάμπει περισσότερο το μακιγιάζ αυτό του άνω βλεφάρου και για να μη επιδερμίδα στην επιδερμίδα—γιατί εδώ που τα λέμε όλες αυτές οι χρωστικές ουσίες, ποιές λίγα ποιές πολύ, με την μακρά χρήση προκαλούν πολλές φορές και ένα ελαφρό έρεθισμό ή κνηστίματα—πρέπει να αλείφετε προηγουμένως τα βλέφαρα με λίγο λάδι της βαζελίνης. Με το ίδιο λάδι μπορείτε να περνάτε καθ' ημέραν ελαφρώς και τις βλεφαρίδες του άνω βλεφάρου. Με το μέσον αυτό μαλακώνουν κι' έτσι δεν σπάζουν και συγχρόνως στρίβουν εύκολα προς τ' άνω, όταν τους δίνετε την κλίση αυτή μ' ένα ειδικό για το μακιγιάρισμα των βλεφαρίδων βουρτσάκι.

Επειδή πολλές άναγνώστριες μου ζητούν το μέσον για να λάμπουν τα μάτια των και για να μεγαλώνη ή κόρη των, τις συμβουλεύω να μη μεταχειρίζονται ποτέ φάρμακα, που κυκλοφορούν δυστυχώς στο εμπόριο γι' αυτή τη δουλειά, γιατί περιέχουν μπαλαδόνα κι' άλλα εθιολογικά συστατικά, που έχουν βλάβη αποτελέσματα για την όραση.

Στο επόμενο: **Μακιγιάζ μετώπου και λαιμού.**

φρακτολόγος ιατρός
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Ηλέκτρα Β. Χίον. Πρόκειται περί έκζεμας μενιγγοειδούς των ώμων. Αυτά τα αντικειμενικά συμπτώματα που αισθάνεσθε (ταχυπαλμίες, μουδιάσματα κ.τ.λ.) δεν οφείλονται στις ενέσεις όρμονων στα έρμονια χάπια, αλλά του αντιόξιν που ανεπαρκείσας. Επιστημονικώς αυτό λέγεται συμπαθητική. Δηλ. λόγω της ανεπαρκείσας της έρεθίζεται το συμπαθητικό νευρικό σύστημα. Τα παρουσταζόμενα συμπτώματα, ώστε μη παραμελήτε τα χάπια σας και κατ' αραίαν διαστήματα τις ενέσεις σας. Τα ποδόλουτρα κ.τ.λ. είναι άσπια. Να παίρνετε επίσης μέσα σε λίγο χαμόμηλο μια κουταλιά της κομπούρας το μεσημέρι προ του φαγητού κι' άλλη μια το βράδυ προ του ύπνου από το pasif online.

Αν υπομονοούσαν γενεσιόφορον. Μόλις προ έξι ημερών ο πατέρας σας με ειδοποίησε πως είναι δυνατόν να γίνετε άμέσως για ν' αρχίσετε θεραπεία, αφού δεν έχω διαθέσιμες ώρες. Συμφωνήσαμε να σας ειδοποιήσω τηλεγραφικώς μόλις έλθω ή σειρά σας. Άλλωστε θα πάρετε την ώρα της εξαδέλφης σας. Δεν είναι κρίμα να έλθετε από την επαρχία σας, χωρίς να μπορούμε ν' αρχίσουμε την θεραπεία. Νάστε λυγρή

υπομονή. Σε 15 μέρες το πολύ θα είσθε εδώ. Για το ζήτημα της αδελφής σας κρατήσα το γράμμα και τις εκθέσεις και αφού συμβουλευθώ τον ειδικό θα σας γράψω λεπτομερώς.

Νόραν, Χανιά. Έν πρώτοις να πάψετε την χρήση της μεταλλικής θούρας γιατί θα σας αποσπάσει κι' όσες τρίχες σας απέμειναν ακόμη. Να λούζεσθε μια φορά την εβδομάδα με το έλξής μίγμα. Να κτυπάτε σε μια λεκάνη ένα κορκό αυγού, πολύ καλά, με δυο ποτήρια χλιαρό νερό και μ' αυτό να λούζεσθε καλά. Κατόπιν δέ να ξεβάζετε το κεφάλι μ' άφθονο χλιαρό νερό. Σαπούνι προς το παρόν να μη μεταχειρίζεσθε. Κάθε δε βράδυ να κάνετε ένα ελαφρό μασάζ των ριζών με το κάτωθι φάρμακο:

Teinture de jaborandi	50 gr.
Teinture de quina	30 »
Teinture de panama	15 »

Το φάρμακο αυτό θα το χρησιμοποιήσετε επί τρίμηνο και μετά μου ξαναγράψετε. Όσον αφορά τη βαφή να αραιώσετε την χρήση και την πυκνότητα.

Απογοητευμένην υπαρκτήν, Θεσσαλονίκη. Αν μὲν εξακολουθήτε να βγάλετε σπυριά, άπαρατήτως πρέπει να κάνετε αντιισταφυλοκοκκικές ενέσεις. Εσωτερικώς να πάρετε σόρπι ιοντοτανίκ. Αν έχουν μείνει μόνο οι ούλες, τότε να τα τρίψετε ελαφρά κάθε βράδυ ρίχνοντας μέσα σ' ένα κουτάλι της σούπας ζεστό νερό 15 σταγόνες από το κάτωθι φάρμακο:

Acidol	20 gr.
Teinture de bein oin	10 »
Bau ne de judée (mecque)	40 σταγόνες

Ν' αλείφετε τα μέρη των μαύρων σημείων ελαφρώς με την κάτωθι λοσιόν:

Biborate de soude	2,50 gr.
Glycerine neu re	20 »
Hydrolat de fleurs d'oranges	310 »

Η χρήση του αυγού θα εξακολουθήσει. Ρ. Ε. Ρ. Θεσσαλονίκη. Το γράμμα σας είναι τελείως άδικο. Μου γράφετε αν αναλαβάνω αισθητικές εγχειρήσεις και με πόσο, χωρίς να μου γράφετε πρώτα, την παραμύρωση για να σας απαντήσω αν γίνεται ή όχι. Αυτό σας το γράφω γιατί κάθε μέρα παίρνω γράμματα με αλλόκοτες επιθυμίες. Π.χ. μια δεσποινίς μου ζητάει ειδική κόλλα, ή οποία όμως να μη βγαίνει με την βροχή (!) και ή οποία να κολλάει τα φουσκωμένα ρουθούνια της, γιατί είναι με-

γάλα. Ένας κύριος μου ζήτησε αν μπορώ να του αφαιρέσω τα μεγάλα αυτιά και να του κολλήσω μικρότερα γιατί μ' αυτά που έχει χαλνάνει το προφίλ του (!) κ.τ.λ. Όστε πήτε μου πρώτα καθαρά τί ζητάτε.

Ο. Κ. Κ., Καλάμας. Η μέν συνταγή της αλοιφής ήταν ή εξής:

Soufre precipité	1,50 gr.
Goudron	1,50 »
Savon noir	0,50 cent.
Bauwe de Peiou	0,50 »
Vaseline	20 gr.

Αφού τρίψετε ελαφρά με την αλοιφή αυτή τα μαλλιά σας, την βγάλετε άμέσως, σκουπίζοντάς τα καλά. Την άλλη μέρα δε χρησιμοποιείτε το κάτωθι υγρόν:

Acide acetique	3 gr.
Chlorodyrosulfate de quinine	1 »
Teinture de romarin	5 »
Teinture de jaborandi	35 »
Alcool	130 »
Ether sulfurique	25 »

Άλλοτε να παίρνετε αντίγραφο της συνταγής.

Γεωργ. Παπαζ., Πειραιά. Η πάθησής σας θεραπεύεται ριζικά, από ειδικό οφθαλμίατρο. Το πόσον θα διαρκέσει ή θεραπεία σας δεν μπορώ να σας το πω, διότι ή πάθησις είναι επίμονος. Φοιτητήν Ιατρικής, Ένταυθα. Περάστε ο ίδιος από το ιατρείον μου. Να μου θυμίσετε το ψευδώνυμόν σας.

Γεωργ. Γεωργ., Πειραιά. Περάστε από το ιατρείον μου μια και είσθε εδώ να δώ από κοντά το τρίχωμα. Δέχομαι Σόλωνος 40 10—1 και 5—8 μ.μ.

Κ. Μαρίν, Ένταυθα. Από τα γραφόμενά σας συμπεραίνω ότι ή δυσσομία αυτή οφείλεται μάλλον σε μια ρινική πάθηση που λέγεται ρινοειδής. Άλλά για να διαβρωθήτε χρειάζεται προσωπική εξέταση. Διά καταλλήλου θεραπείας παρ' ειδικού ωτορινολόγου ή κατάστασή βελτιούται σημαντικώς.

Ζάν. Η κατάσταση που μου περιγράφετε είναι άτροφία του ποδός συνεπεία του τότε άτυχηματός σας. Ν' απευθυνθήτε σε νευρολόγον όστις διά ήλεκτροθεραπείας θα βελτιώσει την κατάσταση αυτήν, ή οποία παραμελούμενη πιθανόν να επιδεινωθή εισέτι με τον καιρόν.

Ντίναν Ε. Με μια αισθητική ραφή το αντίαισθητικό αυτό έλάττωμα των αυτιών σας εξαφανίζεται. Πάντως, όμως, πρέπει να λάβετε υπ' όψιν σας ότι αιό-παι θα κλεισθούν όριστικώς.

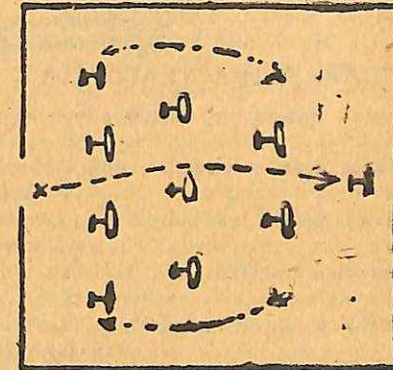
Βάφετε...

...Τα φορέματά σας
μόνες και με τας
Γερμανικας βαφαις
του Καλαγχιματισ

ΠΑΝΑΓΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 24 • ΒΟΗΘΗ

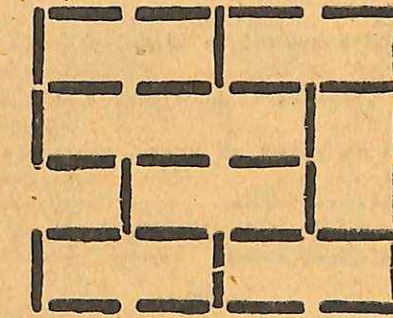
Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Θα μετακινήση τα τρία μαύρα αεροπλάνα από την θέση όπου εφύσκοντο (σημειωμένην διά σταυρού) εις την νέαν των θέσην:

ΠΑΙΓΝΙΑΙ ΤΩΝ ΣΠΙΡΤΩΝ

Πρέπει να αφαιρέσετε 9 σπίρτα, τα εξής:

Τα πολεμικά ζώα

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

όνια, ή θα αφήση τον τάρανδο να τον οδηγήση όπου θέλει αυτός. Ξεκινώντας για το Έλσινκι, μπορεί να φθάση στο Μουρμάνσκ ή στο Λένινγκραντ! Οι τάρανδοι είναι επίσης πολύτιμοι και για το κρέας τους που είναι εξαιρετικά εύγεστο. Για τον λόγο αυτό οι Φινλανδοί έχουν μεταφέρει καμιά δεκαριά χιλιάδες τάρανδους στα σύνορα της Σουηδίας, όπου τους φυλάνε σαν κόρες οφθαλμού για την περίπτωση εσχάτης ανάγκης.

Ο Ρώσσο-φινλανδικός πόλεμος άπαιεί να εξαφανίση από την Φινλανδία ένα άλλο πολύτιμο ζώο, τις άλεπούδες. Στις βόρειες χώρες το τρίχωμα των άλεπούδων δεν είναι μονάχα πλούσιο, αλλά έχει και το ιδιαίτερο «αρώμα» χρώμα που τις κάνει περιζήτητες. Οι Φινλανδοί είχαν φροντίσει να εγκαταστήσουν όσο το δυνατόν περισσότερες άλεπούδες στα δάση τους και είχαν λάβει αυστηρά μέτρα για να προλάβουν την εξόντωσή των. Τώρα όμως ένοείται ότι τα μέτρα αυτά δεν ώφελουν σε τίποτα και οι δυστυχισμένες οι άλεπούδες πέφτουν κι' αυτές άθωα θύματα του φρικτού πολέμου. Το ίδιο μπορεί να ειπή κανείς και για τας λευκάς άρκτους που ήσαν επίσης άφθονες στον Βορρά της Φινλανδίας. Άλλά οι Ρώσοι τις εξοντώνουν τώρα συστηματικά για να πάρουν το κρέας τους που, αν και δεν είναι εξαιρετικά νόστιμο είναι πάντως κολλίτερο από το τίποτα.

Για να διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

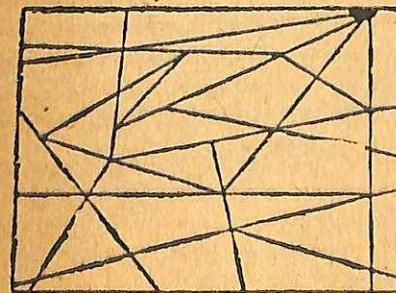
- 1) Αριθμητικόν επίθετον. — Αριθμός.
- 2) Υποθετικὸς σύνδεσμος. — Περιερέχεται από θάλασσαν. — Δεικτικὸν μόριον (δημοτική).
- 3) Πλήρης — επιστροφή (άρχαϊκά).
- 4) Ρ. Ο. Σ. — Αριθμός.
- 5) Κατάστασις καμάτου. — Τό... βοιδάκι.
- 6) Ομοιωματικὸν μόριον (δημοτ.). — Όχι γρήγορο (αίτ. ένικοῦ). — Συμπερασματικὸν μόριον.
- 7) Η... ή επί τας.
- 8) Ρ. Ο. Σ. — Ο κάτοικος της Συρίας (άνορθογρ.). — Σημαίνει εις την άπλοελληνικήν: μόλις.
- 9) Τὴν είχαν οι βουλευταί. — Τις φοροῦν οι στρατιωτικοί.
- 10) Αγγλικὸς τίτλος. — Συμπερασματικόν.
- 11) Τάχουν τα Ιστιοφόρα. — Τὴν νοιάθουν οι κινδυνεύοντες.
- 12) Μικρά άνθη. —... όταν δεν φάγω. — Κλωστή.
- 13) Μὰς ακολουθεῖ παντοῦ. — Τὴν έχουμε όταν δεν έχουμε τί άλλο να κάνουμε.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Απαράτητον άρτυμα του φαγητοῦ. — Είδος... οὔζου.
- 2) Α. Ρ. — Εὐρωπαϊκὸς ποταμὸς. — Νότα.
- 3) Σήλαιον. — ... Γκρουπ δέντρων.
- 4) Άνθος. — Βαλκανικὸν νόμισμα.
- 5) Τὴν αποκτοῦμε με τὰ έμβόλια. — Υπάρχει στα γλυκά του κουταλιού.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

Ένας περιηγητής αποφασίζει να επιχευθῇ κάποια πόλη. Ο σταθμός όπου αποβιβάζεται εύρίσκεται στην άνω δεξιά γωνία του σχεδίου της πόλεως. Οι δρόμοι

μοι της πόλεως σημειούνται διά των γραμμών.

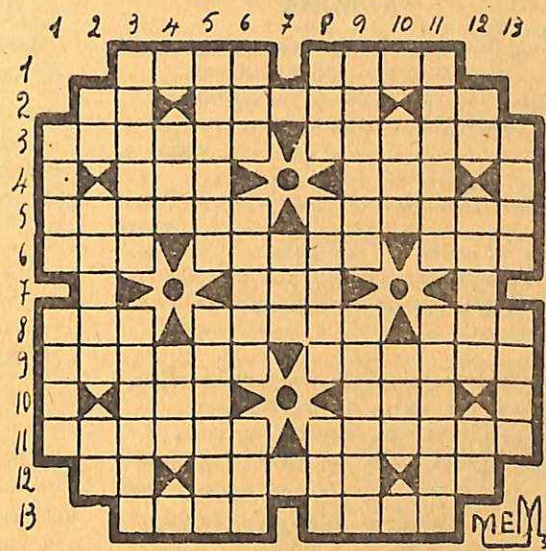
Ο περιηγητής οφείλει:

1ον Να αλλάξη κατεύθυνσιν κάθε φορά που φθάει σε μια διασταύρωση δρόμων.

2ον Να διατρέξη ένα τμήμα από όλους τους δρόμους της πόλεως.

3ον Να μη διατρέξη δύο τμήματα του ίδιου δρόμου.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

- 6) Το γουρουνί αρχαίσι και άνορθόγραφον! — Τα πλήρη. — Τα καινούργια.
- 7) Σύνδεσμος δικαιολογητικός (άρχ.).
- 8) Ποταμός της Ν. Ρωσίας. — Χωρίς άλλους. — Πρόθεσις.
- 9) Εἰσπραξις. — ... εν τῷ ώκεανῷ.
- 10) Γουρουνί (άρχ.). — Βλέπω (άρχ.).
- 11) Άνθεκτικότητα. — Παιδιά του δρόμου.
- 12) Α. Ο. — Κάτι σαν θέαμα. — Κλωστή.
- 13) Το μικρόν δνομα Γάλλου ήθοποιού και συγγραφέως. — Υπάρχει στις φλέβες μας.

4ον Να μην κάμη ποτέ πίσω σε τμήμα δρόμου το οποίο διέτρεξε ήδη. Μπορείτε να μάς πῆτε ποιά πορεία θα ακολουθήση προκειμένου να άρχιση από τον σταθμό και να τελειώση επιστρέφοντας πάλι στον σταθμό;

Λύσεις τῶν προηγουμένων ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 647

Οριζοντίως: 1) Χαίρω. 2) Άρ — ώς. 3) Δοκιμαί. 4) Πάσα — όντα. 5) Άλας — οὐς — επιά. 6) Βαλής — Καλαί. 7) Άραιώ. 8) Νιμὸς — Εἶναι. 9) Άναξ — Δάν — Σήμα. 10) Σόδα — όνος. 11) Σύνεσις. 12) Αι — όν. 13) Σαμία.

Καθετίως: 1) Άθάνα. 2) Λά — όν. 3) Παλαμάς. 4) Δόση — όξος. 5) Χάος — όας — όυάς. 6) Άρκας — Δανία. 7) Υφαλα. 8) Ρώμος — Νόσοι. 9) Όσάν — Κός — Νίνα. 10) Ιτέα — ίσος. 11) Άπλανής. 12) Τά — άμ. 13) Αίτια.

ΜΑΥΡΑ ΚΑΙ ΛΕΥΚΑ

Η μισή επιφάνεια συνολικώς είναι λευκή και ή μισή μαύρη.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΑΡΑΚΑΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σταμάτα γνώση το πικρό άργονόλισμα
του χρόνου
και φέρε πίσω για στιγμές στής θύμησης
τ' άγέρι
πάλι τ'ά χρόνια τ'ά παλιά που πέρασαν
στού πόνου
τ'ά νεκρικά κελλιά.

Σύντριψ' ό χρόνος τή ζωή κι' ή στείρα
άπαντοχή της
άπόκαμψε γυρνώντας πιά στη άπλα ένός
πελάγους
φουρτουνιασμένου κι' άρρυθμου, δίχως τ'ά
δνειρά της
νά βρίσκουν τή χαρά.

Σταμάτα γνώση τήν κλωθώ τ' άπαίσιου
άνέμου
και φέρε στής ύπόστασης τ' άβέβαια
σκοτάδια
πάλι τ'ά χρόνια τ'ά παλιά, που πέρασαν
στού πόνου
τ'ά νεκρικά κελλιά.

Γ. Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
(Καλαμάτα)

— — —

ΜΠΟΕΜ

Δέν έχω ανάγκη από χαμόγελα συμπό-
νιας.
Τόν οίκτο του ένός και τ' άλλου δεν
ζητιανεύω,
ούτε μέ νοιάζουν οι ματιές της κατα-
φρόνιας:
είμαι μέ τή συνείδηση άλαφρή και τή
πιστεύω!

Γιά ό,τι κάνω, δέν θά δώσω εξηγήσεις,
τίς γνώμες είτε ξένου είτε γνωστού δεν
λογαριάζω,
κι' άδίκως γίνονται οι κρίσεις κι' οι έπι-
κρίσεις.
Τό δρόμο που διαλέγω μον χός μου τόν
χαράζω.

ΠΑΤΡΙΝΟΣ

— — —

ΜΕ ΠΟΘΕΙΣ

Σου είπα πως μέ ποθείς μόνο, και σου
κακοφάνηκε. Γιατί όμως; Άφού τή στό-
μα σου, τ'ά μάτια σου — που γυαλίζουν
τόσο πολύ όταν μέ έξης σφιγμένη στην
αγκαλιά σου — έλο σου τή είναι μαρτυ-
ρούν τόν μεγάλο πόθο που αισθάνεσαι γιά
μένα;

Έάν δέν μέ ποθοῦσες, δέν θά μέ έ-
σφιγγες μέ τόση παραφορά στην άγκα-
λιά σου, ούτε θά μέ φιλούσες τόσο λαί-
μαργα, τόσο άγρια.

*Όχι, δέν μ' άγαπάς! Μέ ποθείς μόνο.

ΔΕΛΑ Γ. Τ.

(Άθήνα)

ΔΕΙΛΙΝΑ

Στή θάλασσα π' άνοίγεται και χάνεται
σ' όρίζοντες γαλάζιους γητεμένους,
στό δειλί που άργά, άργά ξεπλώνει και
στ' άκρόγιάλου τούς βράχους τούς θλιμ-
μένους.

Στους γλάρους που γοργά-γοργά, ξανοί-
γουνε
και χάνονται στ' όρίζοντα τ'ά πλάτια
χρυσόνερα της νειότης μου που σβύνουνε
κι' άφροί των χρυσονείρων τ'ά παλάτια...
— — —

Διαβαίνουν οι μέρες μου κι' άσπρίζουνε
ήμέρα τήν ημέρα τ'ά καλλιά μου
κι' άφορίζοντας τ'ά κύματα τονίζουνε
του Άμλετ τή σκοπό μέσ' στη καρδιά
μου.

ΙΩΑΝ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

— — —

ΑΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

*Ίσως είναι πολύ άναχρονιστικό νά
ζή κανείς μόνο μέ τήν κρυφή λαχτάρα
νά κλέψη λίγο καιρό από τόν καθημερι-
νό κάματο της δουλειάς, μόνο και μόνο,
για νά κλειστή κάπου μέσ' στο σπίτι
του, και νά περάση λίγες εύχάριστες
στιγμές διαβάζοντας κάτι γράμματα, ξε-
θωριασμένα από τόν χρόνο...

*Υπάρχουν γιά τόν καθένα μας πολλές
χαρές, αλλά ή δική μου υπερβαίνει τ'ά
δρια κι' αυτής της ούτοπίας!... *Η μονα-
δική μου εύχαρίστηση είναι νά διαβάω
τ'ά λίγα γράμματά σου, που αποτελούν
για μένα τόν κρίκο αυτόν που ένώνει
τήν ζωή μέ τόν θάνατο... Μή γελάσης!
Δέν είναι ό χαμός της αγάπης που μ' έ-
κανε έτσι μισάνθρωπο, αλλά πώς νά σ'ό
πώ: Άλλοτε, όταν σ' είχα πλάι μου, δέν
μ'ό προξενούσες τόση παράξενη λαχτά-
ρα, όση τώρα που σ' έχασα... Και τώρα,
τ'ά καλογραμμένα γράμματά σου είναι τ'ά
μόνα σημάδια που ή εύτυχία, άφισε γιά
νά τή θυμάμαι, πώς κάποτε έπεσκέφθη-
κε τή φτωχική δώμα της καρδιάς μου...
Μή γελάς, υπάρχουν κάτι άσήμαντα
πραγματάκια στη ζωή μας, που άρκοῦν
αυτά και μόνο νά μ'ας κάνουν τούς πιό
ταπεινούς ανθρώπους μέ πλούσια όμως
αισθήματα...

*Άλλοτε σ' είχα πλάι μου και γέμιζες
τήν ύπαρξή μου μέ τήν παρουσία σου.
Τώρα συμπληρώνουν τή κενή που μ' ά-
φισες φεύγοντας τ'ά γράμματά σου, που
είναι γιά μένα τή π'άν στη ζωή μου, αυ-
τή ή έδρα ή ζωή μου...

*Ίσως νάμαι άναχρονιστικό αυτό...Δέν
μπορεί όμως νά γεννηθ'ή ζήτημα, γιατί
μ' άρέσει νά ζώ έτσι...

Μ. Ι. Μπ.

ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Μεσάνυχτα... Τήν ώρα αυτή θά κοιμ'ά-
σαι. Άλλά εγώ μή μπορώντας νά κοι-
μηθώ, σηκώθηκα και μέ θαρείά θαδίζον-
τας θήματα κάτω από τή χλωμό φώς του
φεγγαριού, περπάτησα άρκετά. Έξαφνα
ερέθηκα στο χείλος της λίμνης. Τ'ά ά-
σκοπα θήματά μου μ' έφεραν εδώ.

Τί ώραία που είναι! Τί ώραία που εί-
ναι εδώ ή μοναξιά!... Κλείνω νά μάτια
μου και μου φαίνεται σαν ν' άκούω μέσα
στή βελουδένια σιωπή της νύχτας τή
μουρμουρητό των κυμάτων νά μου ψιθυ-
ρίζη τ' όνομά σου. Τ'ά κύματα έρχονται
μουρμουρίζοντας μέχρι τ'ά πόδια μου, σαν
νά τραγουδούν τραγούδια αγάπης, σαν νά
μου μιλούν γιά σένα, σαν νά κελαδοῦν
τόν αιώσιο έρωτα. Άνοιξα τ'ά μάτια μου,
τ'ά σήκωσα ψηλά, και είδα τή μορφή σου
μελαγχολική όπως πάντα, κάτω από τή
χλωμό φεγγάρι. Σήκωσα τ'ά χέρια μου
ψηλά, και φώναξα μέ όλη τή δύναμη
της ψυχής μου, θυμίζοντάς σου τόν έρκο
που σου έδωσα «Δικός σου γιά πάντα».

ΠΑΝΟΣ

(Ξυνιάς)

— — —

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

Τ'ά ράφια γεμάτα μέ διάα πελώρια,
που μέσα των κρύβουν κενότητα χρόνων,
μολόγες και φύλλα και ρίξες και χώρια
αί γ'όϊα», μπουκάλια, κουτάκια. Και
μόνον

ή σκόνη σκεπάζει τ'ά πάντα, στολίδι,
κι' άράχνη τ'ά δίχτυα στίς άκρες άπλώνει
κι' άπ' έξω στο τζάμι, τή πράσινο φίδι
στο κύπελλο μέσα τή γλώσσα του χώνει.

*Ο γέρος σπεταιέλης στο μπάγχο σχομ-
μένος
ρετσέτα διαβάζει κι' άμέσως «cup deo»
τό «resipe» άρχίζει μέ ζήλο κι' άσμέ-
τως»

ιγδιόν γυρίζει, μέ ύφος σπουδαίο.

Μιά άθωα γρηούλα, δειλά καθισμένη
τή μυσταγωγίαν έκείνην θαυμάζει.
μ' έλπίδες, καινούργιες πιά τώρα, προ-
σμένει
γιατριά γιά τήν κόρη της. Κι' άναστε-
νάζει...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΑΜΠΙΣ

(Κοζάνη)

40 Χρόνια στά παρασκήνια

(Συνέχεια από τή σελίδα 10)

*Μποϊόμ του Πουτσίνι, τούς «Παλιά-
τσους» του Λεονκαβάλλο, τή «Φόρτσα
ντέλ ντεστίνο», τήν «Κάρμεν» του Μπι-
ζέ, τήν «Λουτσία ντί Λαμερμούρ», τή
«Σονάμπουλα», τήν «Τραβιάτα», τή
«Μπάλλο ιν μάσκα» και τόσες άλλες
δρες... *Η μουσική τους, σαν τίς ξανα-
κούω, μέ ξαναφέρνει στην ήλικία των 13
ή των 15 χρόνων μου... Είναι γιά μένα
ή μακρυνή ανάμνηση, μπλεγμένη μέσα
στά σύμμετα του πανταγράμμου...

— — —

Τό παλαιό αυτό θέατρο της Κερκύρας
δέν γεμίζει πιά σήμερα από νότες και
από θεατρικές όμορφιές... Φωλιάζει σ'
αυτό ή γραφειοκρατία. Σήμερα είναι ή
και έγκατεστημένο τή Δημαρχείο.

Τό θέατρο του «Σάν Τζιάκομο» είχεν
ένομασθή έτσι από τήν όμώνυμη καθολι-
κή έκκλησία που είναι αντίκρυ του. *Ο-
μοια έπως ή Σκάλα του Μιλάνου έπήρε
τ' όνομά της από μιάν έκκλησία της
«Σάντα Σκάλα».

*Ήταν λοιπόν ένα από τ'ά παλαιότερα
θέατρα της Εύρώπης αυτό τή παλαιό θέ-
ατρο της Κερκύρας. Κι' ένα από κείνα
που είχαν λαμπρή ιστορία. Άρχισε νά
χτίζεται τή 1663 και ήταν έτοιμο τή
1690. Στην αρχή ήταν στο κτίριο αυτό
μιά λέσχη των εύγενών της Κερκύρας.
Και διατηρήθηκε ή λέσχη αυτή ως τή
1720. Μά κατά τόν χρόνον αυτόν ή άρ-
χηγός του Βενετικού στόλου, μέ τήν συ-

ναίνεση και του θαλασσινού προβλεπτού,
καπέλαβε αθαιρέτα τήν λέσχη και τήν
έκαμε θέατρο. Τότε ή Κέρκυρα ήταν
κάτω από τήν Βενετική κυριαρχία κι'
οι εύγενείς θέλοντας και μή, άφισαν τή
κτίριο νά γίνη θέατρο.

Στήν αρχή έπαίζοντο στο θέατρο του
«Σάν Τζιάκομο» δράματα και κωμωδίες.
Μά από τή 1730 άρχισαν νά παίζονται
σ' αυτό και δρες. Και ως μελοδραμα-
τικό θέατρο πιά έλειτούργησε κατά συ-
νέχειαν. Στά άρχεία μάλιστα του θεά-
τρου ύπήρχαν, ως πού έκλεισε, διάφορα
χαρτιά μέ ιστορική αξία: προγράμματα
δηλαδή, άποδείξεις νοικιάσματος θεωρεί-
ων, άποδείξεις άλλων πληρωμών, κ.λ.π.
Τ'ά χαρτιά αυτά διατηρούντο από τή
1765 ως τ'ά τελευταία χρόνια της λει-
τουργίας του θεάτρου.

Στό θέατρο του «Σάν Τζιάκομο» τή
1817, δηλαδή 12 χρόνια πριν από τήν
Έπανάσταση τή 1821, έπαίχθηκαν θε-
ατρικά έργα σέ ελληνική γλώσσα. Τή
πρώτη που παίχθηκε ήταν ή «Πολυένη»

του Έακώβου Ρίζου
του Νερούλου και
κατόπιν τή ακολου-
θησαν τ'ά έργα του
Ευριπίδη, του Σο-
φοκλή και του Αί-
σχύλου και πολλά
άλλα «Ελληνικά
έργα».

— — —

*Επί 182 χρόνια
τό θέατρο οὐτό δέν
έπαψε νά παίζη.
Δηλαδή από τή
1720 ως τή 1902.

Μά ξαφνικά έκείνο τόν χρόνο—πάνε από
τότε 39 χρόνια, τή «Σάν Τζιάκομο» έ-
κλεισαν όριστικώς τίς πόρτες του. Βυθί-
σθηκε στο σκοτάδι. *Η ζωή του ως θεά-
τρου έτελείωσε πιά...

*Έπειτα από τόσο μακρύ και ένδοξη
ιστορία τή παλαιό θέατρο της Κερκύρας
διασκευάστηκε και χωρίστηκε σέ γρα-
φεία. Κι' έτσι από τή 1910 έγκατεστά-
θη εκεί τή Δημαρχείο της Κερκύρας.
Μέ συγκίνηση μάλιστα τελευταία, που
έπεσκέφθηκα τή κτίριο και τόν δήμαρχο
κ. Κόλλα, ή μνήμη μου έφτερούσε σα-
ράντα χρόνια πίσω... Τότε που έδα-
πίστηκα γιά πρώτη φορά στή γοητεία
του θεάτρου, μέσα στο δημαρχείο τούτο.

*Ένφ τή παλαιό θέατρο μεταμορφώοντο
σέ δημαρχείο, έτοιμάζονταν τή νέο μεγά-
λο θέατρο της Κερκύρας στην θέση πόρ-
τα Ρεάλε. Γι' αυτό θά μιλήσουμε στο
δευτερό σημείωμά μας.

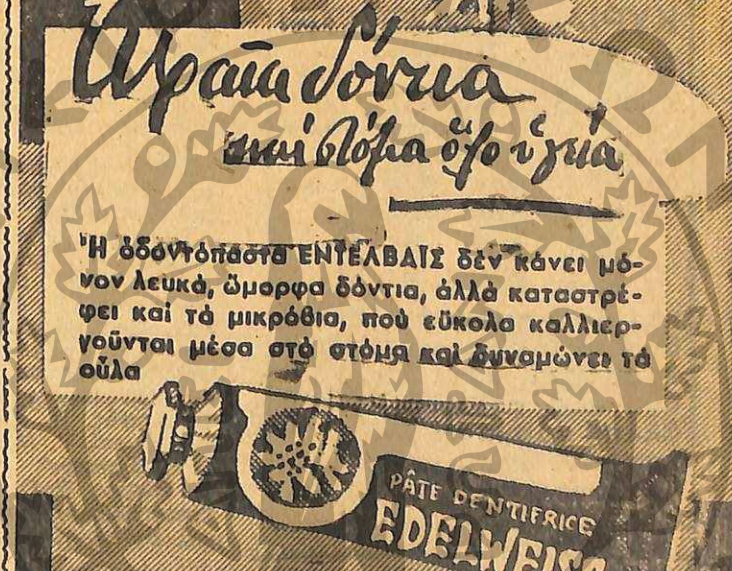
Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΜΗΝΥΤΟΡ

Έφραϊα δόντια
και όλόκληρο όφο έγία

*Η οδοντοπάστω ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ δέν κάνει μό-
νον λευκά, όμορφα δόντια, αλλά καταστρέ-
φει και τ'ά μικρόδια, που εύκολα καλλιερ-
γούνται μέσα στο στόμα και δυναμώνει τ'ά
ούλα

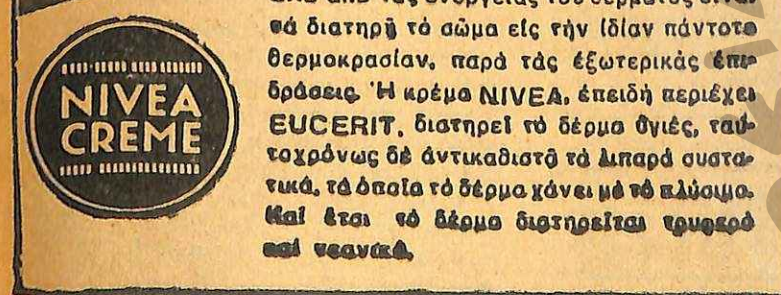

Πωλείται εϊς τ'ά Φαρμακεία
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Φαρμακευτική Έταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Όδός Άχιλλέως 3 «ΑΘΗΝΑΙ

Διατίχρειάζεται
Τό δέρμα τροφή:

Μία από τ'άς ένεργείας του δερματος είναι
εά διατηρή τή σώμα εϊς τήν (δαν πάντοτε
θερμοκρασίαν, παρά τ'άς έξωτερικάς έπι-
δράσεις. *Η κρέμα NIVEA, έπειδή περιέχει
EUCERIT, διατηρεί τή δέρμα όνιές, ταύ-
τοχρόνως δέ άντικαθιστ'ό τ'ά λιπαρά συστα-
τικά, τ'ά όποια τή δέρμα χάνει μέ τή πλούσια.
Και έτσι τή δέρμα διατηρείται τρυφερό
εά νεανικά.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΘΕΟΙ

Το σπουδαιότερον γεγονός από θα διεδρατίσθησαν από της στιγμής κατά την οποίαν ἐπλάσθη ο άνθρωπος είναι αναμφισβήτητος ή κάθοδος του Χριστού εις τὸν κόσμον. Ἐκθαμβοὶ οἱ σοφοὶ ἀπὸ τὴν θεϊότητα τῆς προσωποποιήσεώς του καὶ ἐκπληκτοὶ ἀπὸ τὰς μεγαλειώδεις ιδέας ποὺ διεκέρχον, ἡσυχάζοντες ἄλλοι μετὰ τὴν ἐμφανείαν τῶν λόγων του καὶ ἄλλοι μετὰ τὴν ζωὴν του. Μετὰ τὰ Ἐυαγγέλια ὁ μέγας λογοτέχνης Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἔπειτα διάφοροι ἱστορικοὶ, σοφοὶ πατέρες καὶ γλαυροὶ ὁμολογῆται ἔμνησαν τὴν θείαν ὑπόστασίν του.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ διδασκόμεθα τὴν βίον τοῦ Χριστοῦ στὰ σχολεῖα, στὰ σπίτια καὶ στὰς ἐκκλησίας, σχεδὸν κανεὶς μὴ δὲν ξέρει μ' ὅλες τὰς λεπτομέρειες τῶν βίων του. Ὑπάρχουν δὲ καὶ μερικοὶ ποὺ ἔφθασαν μέγχι τοῦ σημείου ν' ἀρνηθοῦν ὅτι κατέβη στὸν κόσμον ποτὲ καὶ ἔδωσαν μάλιστα ὡς γεγονότα ἀναμφισβήτητα ἐξηγήσεις παραδόξας!

Γιὰ ὅλους λοιπὸν γενικῶς τοὺς χριστιανούς, καὶ γιὰ κείνους ἀκόμη ποὺ ἀρνοῦνται τὴν ἐμφανίσιν του, ἦταν ἀπαραιτήτως μία λεπτομερὴς, γλαφυρὰ, ἀπολύτως ἱστορικὴ καὶ ἀπλὴ ἐξιστόρησις τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει ἀναμφισβήτητων πηγῶν. Καὶ ὅπως πληροφοροῦμεθα ἡ ἐφημερὶς «Ἑλληνηκὸν Μέλλον» ἀνέθεσε εἰς ομάδα λογίων τὴν συγγραφήν τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία συγγραφή συνεπληρώθη ἤδη καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύεται προσεχῶς.

Λέγεται δὲ ὅτι πρόκειται περὶ ἔργου πραγματικῶς ἐξαιρετικῶς καὶ μεγαλειώδους.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

καὶ ἂν ὁ πωλητὴς, ἐπειθ' ἀπὸ τὰς κοινὰς βαφὰς κερδίζει κατὰ ἐπιπλέον, σὰς συστήσῃ βαφὴν ἄλλης μάρκας νὰ μὴ τὴν δεχῆτε ἀλλὰ νὰ ἐπιμῆντε νὰ σὰς δώσῃ ARTI.

Τὰ φορέματά Σας βαφόμενα μετὰ Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» οὐδέποτε διακρίνονται ὡς βαμμένα.

«Ἐξδομὶς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΠΙΓΕΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ἀγ. Ἀναργύρων 83 Τηλ. 28517
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ Ἱπποκράτους 178
Διευθυντὴς Κ. ΠΑΝΟΥΔΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Ἑτησίαν ἐσωτερικῶς 250
Ἐξώτ. 125
Ἑτησίαν ἐξωτερικῶς Λίραι 110
Ἀμερικ. Δολλάρια 7
Τιμὴ Φύλλου Δραχμα

Λεωφόρος Καραϊσκάκη 10
ἸΔΗΕ, Συν. Ὑποθηκ. Λαοφ. Παύλου 10

Δήλωσις

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Ἀναστασάκος ἀναχωρεῖ τὴν 14ην Μαρτίου ἐ. ἔ. μετὰ τὸ ὑπερωκεάνειον «Νέα Ἑλλάς» διὰ Βόρειον Ἀμερικὴν, ὅπου θὰ μελετήσῃ τὰ ζητήματα τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ κ. Α. Ἀναστασάκος εἶναι συγχρόνως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομῶν μας καὶ τὴν ἐγγράφην νέων συνδρομητῶν.

Ἡ Διεύθυνσις
τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Πανελληνίου Συνδέσμου Ἐφέδρων
Πολιμιστῶν Ἀθηνῶν

Τὴν Κυριακὴν 28ην Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. διεξήχθησαν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς οδοῦ Κλεισθένους 2α γραφεῖα τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Ἐφέδρων Πολιμιστῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ἐξελέγησαν μετὰ μεγάλην πλειοψηφίαν παρόντων πολλῶν μελῶν, οἱ ἑξῆς:

Πρόεδρος ὁ κ. Σπ. Λοῖσιος.
Τακτικοὶ Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Γεώργ. Βαρλετζίδης, Γ. Γκέλιος, Ἡλ. Κεραιοβίτης, Κ. Τσολάκος, Ἀγ. Μελάς, Νικ. Ἰωακείμ, Δ. Ἡλιόπουλος, Ἐκτὼρ Τσινίκας, Γεώργ. Φάκας, Ἀθ. Σταύρακας, Χρ. Στεργίουπουλος, Ἀναπληρωματικοὶ δὲ οἱ κ. κ. Γ. Αὔγερινος, Π. Σταυρούλιας, Γ. Βαθάκης καὶ Γ. Μαλλισιάνος.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ οἱ κ. κ. Πέτρος Παξιμαδόπουλος, Γεώργ. Χριστοδούλου, Ἀγγ. Στεργίουπουλος καὶ Βελισ. Κεραιοβίτης.

Βάφετε τὰ
φορέματά σας
μόνον μετὰ
ARTI

Τὸ φωνάζω δυνατὰ!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ
Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

ἀποδεικνύει ὅτι τὸ δῆμα
εἶναι δυνατόν νὰ τραφῇ

Ὁ γιατρός
μου μοῦ εἶπε
ὅτι τὸ ΒΙΟΣΕΛ
πὺ πει-
ριέχεται μέσα
σ' αὐτὴ τὴν
εἰδικὴ τροφὴ
διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀπο-
κτᾶται ἀπὸ νέα ζῶα ἐπιμε-
λῶς διαλεγμένα. Διαπερνᾷ
πολὺ βαθειὰ τὸ δῆμα καὶ
τοῦ προμηθεύει τὴν τροφήν
ποὺ ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ δι-
στηρηθῇ σταθερὸ, φρέσκο
καὶ νεανικὸ. Ἔχει ἀνακα-
λυφθῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο κα-
θηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου
τῆς Βιέννης καὶ ἀναμειγνύ-
εται τῶρα μετὰ τὴν Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ,
ἀκριβῶς στὶς ἀναλογίαις
ποὺ πρέπει γιὰ νὰ τρέφῃ
τοὺς ὑποδορεῖους ἱστούς.
Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα
αὐτὴ κάθε βράδυ, πρὶν κοι-
μηθῆτε καὶ τὸ πρωῒ βάψετε
τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώ-
ματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς μέ-
ρες θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ ν' ἀρ-
χίσετε ν' ἀπαλλάττεσθε ἀ-
πὸ τὶς ἀτέλειες τοῦ χρώμα-
τός σας καὶ οἱ χαλαροὶ καὶ
ἀδυνατισμένοι μῦες τοῦ προ-
σώπου σας θ' ἀποκτήσουν
πάλιν τὴν ζωηρότητά των.
Κατὰ τὴν διάρκειαν δοκι-
μῶν ποὺ ἐγίναν εἰς ἕνα Νο-
σοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπὸ
τοῦ Καθηγητῆ Στέσκαλ ἐπὶ
γυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐ-
τῶν, αἱ ρυτίδες ἐχάθησαν
σὲ διάστημα ἑξ. ἑβδομά-
δων.

Μεταξύμας

Κλ. Σεργίου, Ἐνταῦθα. Τὸ πεζὸ
σας εἶναι πολὺ κοινότυπο. — Ραῖσμέ-
νον, Χανιά. Δυστυχῶς τὰ ποιήματά σας
δείχνουν ὅτι εἶναι πρωτόλει. Ἔχετε ἀ-
νάγκη νὰ διαβάσετε συστηματικὰ Ἑλ-
ληνας ποιητὰς πρὶν ξαναγράψετε. Αὐτὴ
εἶναι ἡ εἰλικρινὴς μας γνώμη. — Γ. Δ.
Λι. Α. κ. β. σουλ. Καλάμας. Τὸ ποιή-
μά σας εἶναι πολὺ φτωχόν. Δὲν λέει
πολλὰ πράγματα. — Γεωργ. Σάνδης,
Καλλιθέαν. Καὶ τὸ δικό σας πεζὸ εἶναι
κοινότυπο. Ὡστόσο τὸ γράψιμό του εἶ-
ναι στρωτό, καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε
συντομευόμενον. Δὲν κατορθώσαμε ὅμως νὰ
ἐνοήσωμε τὸν τίτλο του. — Ἰω. Ἀνέ-
στην, Κατερίνην. Τὸ ποιήμα σας εἶναι
μᾶλλον σατυρικόν. Ἐξ ἄλλου ὅμως, δὲν
εἶναι καλόν. Πρὶν ξαναγράψετε, πρέπει
νὰ μελετήσετε συστηματικὰ. — Γ. Ἄν-
στην Δάκων, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιεύω
συντομευόμενον λίγον. — Ἀ. Ἀμπρον. Α.
Ζούνην. Τὸ ἀποσταλὲν εἶναι διήγη-
μα, καὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι κατ' ἀρ-
χὴν διηγήματα ἀναγνωστῶν δὲν δη-
μοσιεύουμε. Θὰ δημοσιεύσωμε ἕνα ἀπόσπα-
σμα. — Παν. Ἐκον, Ἐνταῦθα. Τὸ
ποιήμα σας δὲν εἶναι δυστυχῶς δημοσι-
εύσιμο. Τοῦ λείπει ἡ πνοή. Ἐξ ἄλλου,
τὸ θέμα δὲν ἀναπτύσσεται ἐπαρκῶς. Δὲν
ὀλοκληρῶνται καμμίαν ἐννοια. —
Μαρίαν Π., Ἐνταῦθα. Τὸ
ἐξάστιχόν σας, μολονότι δὲν εἶναι
ἄριστον ἔχει ὥστόσο κάποιον ποιητι-
κὸ περιεχόμενον. Τὸ θέμα του εἶ-
ναι καλόν. Θέλει ὥστόσο δουλειά.
Διορθώστε το καὶ στείλτε το πάλι,
ἂν θέλετε. Ἴσως νὰ ταιριάξῃ
περισσότερο ὁ τίτλος: «Σούρου-
πον». Δικαίωμα κρίσεως δὲν ἔχει
ἄρα ποτέ. Π. ἀρ. ἔξ.

νὴν, Κόρινθον. Δυστυχῶς οὔτε τὸ ση-
μερινὸν πεζὸ σας εἶναι κατάλληλον πρὸς
δημοσίευσιν. Τὸ θέμα κοινὸν καὶ πολὺ ἀ-
σφές. — Σταθ. Ἀγαμέμνην. Ἐνταῦθα.
Πρώτα-πρώτα θὰ ὁμολογήσω-
με ὅτι μέσα στὶς ἑκατοντάδες τῶν γραμ-
μάτων ποὺ παίρνουμε, δὲν μπορούμε νὰ
θυμώμαστε γιὰ ποῦ ζήτημά σας ἀπαντή-
σαμε στὸ φύλλο 628, 635 ἢ 636. Ἀφοῦ
μᾶς στείλατε κατὰ λάθος τὸ πρόχειρον
ἀντὶ τῆς ἐπιστολῆς, πολὺ πιθανὸν νὰ
παρалаίψατε καὶ τὸ διήγημα. Ἐξ ἄλλου,
πρέπει νὰ γένητε ὅτι ὅψιν σας ὅτι διηγή-
ματα δὲν δημοσιεύουμε κατ' ἀρχήν.
Ὅσο γιὰ νὰ σᾶς πληροφορήσωμε ἂν
«χρεωζόμεστε» τὴν συνεργασίαν σας, σᾶς
λέμε: κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἐβδομά-
δος» ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ ἔργα
σύμφωνα μετὰ τοὺς γυναικῶν ὁρους
τῆς στήλης αὐτῆς, καὶ χωρὶς δικαίωμα
κρίσεως. Ἐάν εἶναι ἀρκετὰ καλὰ καὶ
σύντομα, τὸ ἀποσταλλόμενον δημοσιεύ-
εται ὅταν ἔρθῃ ἡ σειρά του. Τὸ σημερινόν
πεζὸ σας εἶναι ἀσύμφορον, τὸ ποιήμα
θὰ δημοσιεύω. — Ἀθ. Βλαδίκα, Ἐνταῦθα.
Καὶ τὰ δύο ποιήματα ἀρκετὰ
καλὰ. Κρατοῦμε τὴν
«Φαντασίαν» πρὸς δη-
μοσίευσιν. — Ε. Ζω-
γράφου, Ἐνταῦ-
θα. Σᾶς ἐπαναλαμβάνο-
με καὶ πάλιν ὅτι
σατυρικοὺς στίχοις
δὲν δημοσιεύουμε στὴν

Σ. Ν. Α. — Γ. Ὁ τ. α. ν. Κ. η. π. ο. υ.
ρ. ο. υ. Ἐνταῦθα. Τὸ θέμα χιλιοει-
πωμένο. Γράψτε κατὰ ποῦ πρωτότυπο. —
Α. Ε. Ἀνδρουλάκη, Γ. Γ. Γ. α. λ. ι.
τάκη, Δαφνὲς Κρήτης. Τὸ σταυρολε-
ξὸ σας δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
δημοσιεύῃ διότι δὲν εἶναι σχεδιασμένο
μετὰ σινικὴν μελάνην. — Ε. ρ. Μ. ι. ρ.
Πάτρας. Τὸ γράψιμό σας εἶναι στρωτό
καὶ ἡ ἀφήγησίς σας ὁμαλὴ, ἀλλὰ τὸ θέ-
μα τρομερὰ κοινόν. Διαλέξτε κατὰ ποῦ
πρωτότυπο καὶ στείλτε το πάλι. Ὅσο
γιὰ τὴν σύστασίν σας, θὰ τὴν λάβωμε ὑπ'
ὄψιν. — Ν. Α. Πασχίδης, Ἰωάννι-
να. Ἡ «Ὀμορφία» εἶναι πολὺ ἀπλοχόν.
Τὸ «Νοσταλγῶν» καλύτερον, καὶ θὰ δημο-
σιεύω μετὰ τὴν σειράν του. Πρέπει νὰ στε-
νὴν ἐκλεκτικῶς στὰ θέματα. Ὅσο γιὰ τὴν
ὑπόδειξίν σας γιὰ τὴν στήλη βιβλιοκρι-
σίας, εἶναι ὀρθή. Δυστυχῶς ὅμως τὸ πε-
ριορισμένο, λόγω τῶν συνθηκῶν, σχῆμα
ὅλων τῶν περιοδικῶν δὲν μᾶς δίδει ἐ-
πάρκειαν χώρου.

ΓΚΡΕΚΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

διότι
ἐν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεῖ δύο φορές
περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μία
συμπυκνωμένη ἐπιστημο-
νικὴ ὁδοντόκρεμα εἰς τὴν
ὁποίαν δὲν ἔχει προστεθῇ
ὕδωρ ἢ ἀνώφελα συστατικὰ
μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ με-
γαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἐν ἑκατοστόμετρον αὐ-
τῆς τῆς συμπυκνωμένης
ὁδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ νὰ
διατηρήσῃτε ὑγιὰ καὶ ἀπα-
στράφητα δόντια. Δοκιμά-
σατε ἀπὸ σήμερον τὴν
ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῃτε ὅτι

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομικὴ.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

**Ἡ Κυρία
Καρολίνα
ΕΙΣ ΤΟ
ΚΟΜΜΟΙΗΡΙΟΝ ΖΩΡΖ**

Ἡ ὁμορφία τοῦ προσώπου εἶναι ἡ βασὶς ὀρατικότητος, τὴν ὁποίαν ἐπιτυγχάνει ἡ μόλις ἀφί-
χθεῖσα ἐκ Νέας Ὑόρκης διπλω-
ματοῦχος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ
Χόλυγουντ CALIFORNIA
SCHOOL OF BEAUTY CUL-
TURE OF SAN FRANCISCO.
Ἔχετε ὑποχρέωσιν κυρίες
μου νὰ διατηρήσετε καὶ νὰ το-
νώσετε τὴν ὁμορφίαν τοῦ προ-
σώπου σας.

Ἡ Κυρία Καρολίνα ἐφαρμό-
ζει τὴν τελευταίαν μέθοδον μα-
σάζ τοῦ προσώπου, καὶ μετὰ
τὸ σύστημά της, διατηρεῖ τὴν φυ-
σικὴν καλλονὴν, μεταχειριζομένη
τὰ καλλυντικὰ MAX. FA-
CTOR. Ἐπισκεφθῆτε τὴν εἰς
τὸ κομμωτήριον Ζωρζ, Ἀκαδη-
μίας 5 τηλέφωνον 20.918.

ΜΠΡΕΝΤ

Ἐλευθεραὶ ἐπαγγελ-
ματικαὶ σπουδαί.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Διδασκτριά λαϊκά, εὐ-
θηνά, λόγω τῆς κατα-
στάσεως.

Μεγάλαι εὐκολίαι
πληρωμῆς. Οἰκτρο-
φεῖον ὑπὸ αὐστηρὰν
οἰκογενειακὴν ἐπίβλε-
ψιν. Κανονισμὸς διδε-
ται δωρεάν.

Μαθήματα νυκτερι-
νὰ διὰ τὰς ἐργαζομέ-
νας.

Μέγαρον ὁδὸς Πε-
τράκη 3 (Ἐρμού —
Βουλῆς). — Τηλ. 32.
700.

KOLYNOS
DENTAL CREAM

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Μόνον οι Ἀμερικανοὶ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχουν
αὐτό το θαῦμα

Ἡ πούδρα V I X εἶναι ἓνα θαῦμα τελειότητος

VIX-NEW YORK

Π. Μ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΒΙΞ

Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 51

ΑΘΗΝΑΙ